

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

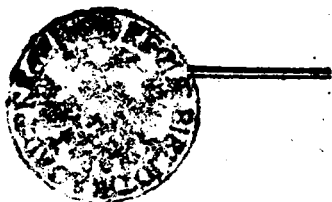
L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I.

Vix erat necesse, ut nouae huius Luciani editioni praefationis aliquid adderetur, cum neque laudandi commendandique, ut sit, scriptoris adesset materia, praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis, quae, ad eum vel emendandum vel illustrandum, adhibita sint, longa deberet institui oratio. Breuiter tantum indicandum est, quam viam sim sequutus in virorum doctorum, qui in hoc scriptore studium suum collocauerunt, notis vel deligendis vel in compendium redigendis. Textus Luciani et Graecus et Latinus repetitus est ad editionem, quae Amstelodami tomis tribus in quaternis MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*, post varios aliorum doctorum virorum conatus, absoluta est. Notas et observationes haec habet omnium fere, qui Lucianum tractauerunt, multas illas quidem et copiosas, at si verum dicas, Luciano non multum utiles, neque adeo necessarias, ut

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omitiendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percipio.

Ανεγνώσθη Λουκιανού ὑπὲρ Φαλαίριδος,
 καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι δια-
 φοροί, καὶ ἕτεροι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
 γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἅπασι τὰ ἑλλήνων κωμω-
 δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλασίας αὐτῶν πλάνην
 καὶ μαρίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχετον
 ὁρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
 τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
 καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
 τὴν ἄλλαν βίαν τὴν ἀνώμαλον περιφραίν, καὶ
 τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
 τῶν τὸ φιλόκομπον ἦθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
 πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
 ρόν, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
 ἑλλήνων ἐστὶν αὐτῷ ἢ σπερδὴ ἐν λόγῳ περὶ
 εἶκοι δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβεύον-
 των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
 παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ὃ τίθησι·
 πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν δοξά-
 ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λή-
 ζει εὐσήμῳ τε καὶ κυρία, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
 διαπρεπὲς καὶ κεχρημένος· εὐκρινίας τε καὶ
 καθαρότητος, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
 μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστής· συν-
 δήκη

Δήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμωσα, ὥστε δοκεῖν τὸν
ἀναγνώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ὥδης τοῖς
ὡσὶν ἐναποσάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
ὥσπερ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῷ, καὶ
ἐπὶ πρέπων ὑποθέσειν, ἃς αὐτὸς ἔγνω σὺν
τῷ γελοίῳ διαπαῖζαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
βλες ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπολαμβάνειν, ἔ-
χει γὰρ ὥδε·

Δακτυλὸς τὰδ' ἔγραψα παλαιά τε μωρὰ
τε εἰδώς·

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι διακρίδὸν ἐστὶ νόημα·

Ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷδ' ἑτέροις
γέλως.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in Lu-
ciani Somn. *Omne tulit punctum* (vt scri-
psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod
quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
ster hic *Lucianus* est assecutus; qui priscae
comoediae dicacitatem, sed citra petulan-
tiam referens, Deum immortalem! qua
vafricie, quo lepore perstringit omnia,
quo naso cuncta suspendit, quam omnia
miro sale perfricat, nihil vel obiter
attingens, quod non aliquo feriat
scom-

ſommate, praecipue philoſophis infeſtus, atque inter hos *Pythagoricis* potiffimum, ac *Platoniciſ* ob praeftigias: *Stoiciſ* item propter intolerandum ſupercilium, hos punctim ac caeſim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odioſius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine perſonata? Hinc illi *Blaphemi*, hoc eſt maledici vocabulum addidere; ſed hi nimirum, quorum vlcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, ſic titillat alluſionibus, ſic ſeria nugis, nugas ſeriis miſcet: ſic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; ſic hominum mores, affectus, ſtudia, quaſi penicillo depingit: neque legenda, ſed plane ſpectanda oculis exponit, vt nulla comedia, nulla ſatyra cum huius *Dialogis* conferri debeat; ſeu voluptatem ſpectes, ſeu ſpectes vtilitatem.

GER. VOSSIUS de philoſophorum Sectis p. 57. Lucianus Samofatenſis metuo ne haud ſatis iuſta de cauſa *αἱρετός* apud *Chriſtianos* audiat. Scio *Suidam* tradere eum
ita

~~_____~~
ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρέπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae seruitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani Dial. Mortuor.* Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis mouementum, quod cum *Luciani Dialogis* possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist. ad Reitzium.* IVPITER CONFUTATVS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

~~_____~~

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

D I A L O G I

TO THE HONORABLE

MEMBERS OF THE

HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN CONGRESS ASSEMBLED

AND

THE SENATE

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἤτοι

Βίος Λουκιανου

Αρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ¹) ὦν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν Φίλων, ὅ,
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείστοις ἔν ἔδοξε
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλῶς, καὶ χρόνος μα-
κρῶς, καὶ δαπάνης ἔσμιμνος, καὶ τύχης δεῖ-
σθαι

De somnio,

feu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum desissem in scholas
venitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida; reculas
A 2 autem

1. Τὴν ἡλ. πρόσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθα λαμπρᾶς· 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μακρὰ τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικερίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινα τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκούντα παρὰ τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικῆτος ὧν· ἐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γυγνόμενον. 4)

Δευτέ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vi-
lium istarum artium, quae manu constant, edi-
dicissem, primum me quidem ipsum statim inde
habiturum, quo vitam tuear, neque amplius
domi coenaturum (paternae mensae grauem)
id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sim
hilaraturus, allato vsque, quod mihi natum erit
mercedis.

2. Er-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην al-
ter hic intellige, quam λαμπρὰν ἐστὶν apud
Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et
lauras. Hemst.

3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro
qualibet mechanica. Bourd.

4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera
locata nascitur. Hemst.

Δευτέρως ἐν σκέψεως ἀρχῇ πρῶτ' ἔθη, τὴν ἀρίστην τῶν τεχνῶν, καὶ ῥά τινι ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπασα, καὶ πρόχειρον ἔχασα τὴν χρησίμην, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Ἄλλα τοῖσιν ἄλλην ἐπαινῶντος, ὡς ἑκάστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρὴν γὰρ ἂ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἀριστος) ἑρμογλυφὸς εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοδότος β) ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος,) ἃ θέμις, εἶπεν, ἄλλην τέχνην

2. Ergo secundae deliberationis initium est propositum, quæ optima sit artium, et ad ediscendum facillima, et homini libero conueniens, et expedito sumtu parabilis, et quaestu commodo: alio aliam commendante, ut cuiusque sensus aut experientia ferebat, pater ad auunculum conuersus (aderat enim maternus auunculus, qui optimus esse statuarius videretur, et poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἑρμογλυφὸς — καὶ λιθοδόξ.] Ἑρμογλυφὸς, qui statuas sine hermas fabricat ex quavis, ut ego putem, materia: λιθοδόξος, qui e lapidibus id praestat. *Iensf.*

6. Ἐν τοῖς μάλιστα.] Graeci solent, imprimis Attici, ἐν τοῖς μάλιστα, μάλιστα, πάντων, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστος, ἀρχαῖος. vbi perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλιστα vel μάλιστα εὐδοκίμοις εἶναι εὐδόκιμος. *Hemstf.*

νην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τῆτον
 ἄγε, δείξας ἐμέ, καὶ διδάσκει παραλαβὼν λί-
 θὼν ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοσῆναι
 καὶ ἐρμολυφέα· δύναται γὰρ καὶ τῆτο, Φύ-
 σεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτεκμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς. ἐπέτε γὰρ
 ἀφελθεῖν ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἄν-
 τὸν κηρὲν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νῆ Δι' ἀν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκεν τῇ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανεν· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 Φύϊαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum ducito, me demon-
 strans, tuamque in curam receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et coagmentatorem, ac
 statuarium: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, ut nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derasa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter auget, homines effingebam, sci-
 tulle, ut videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenii felicitis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem.* Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. *Bourd.*

τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεὶ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς.

Ἀμα τε ἐν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνέρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδομένη τῷ θεῷ, ματὸν Δι' ἔσφοντα τῷ πρᾶγματι ἀχθόμενος· ἀλλὰ μοι καὶ παιδίαν τινα ἐκ ἀτερπῆς ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φανομένη θὰς τε γλῶσσαν, καὶ ἀγαλμάτια τινα μικρὰ κατασκευάσαν ἐμμενῶς τε, καὶ κείνοις, οἷς προήρην. Καὶ τόγε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σὺν ἡδὲ τοῖς ἀρχομένοις ἐγένετο· ἐγκοπέα γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἥρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειτιῶν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σκληρότε-

nebantur de me spe fore, ut breui artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicae, committebar auunculo, rem haud sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihi met ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Diuidium facti, qui coepit, habet*: me vero durius impingente prae-

ρότερόν δὲ κατενεγμόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεά-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, εἰ πρώτως, εὐδὲ
προτρεπτικῶς μὲν κατήρξατο, 8) ὥς ἐδάρκυσά μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀποκ.

imperitia, confracta est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, laud pla-
cide, neque adhortantis more me initiauit, sic
ut lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelligen-
tur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie vsurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet,
quod προτέλεια Μισθ. c. 14. *du Spul.*

9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Asben.* III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὁρῶ. Praeterea *Lucianus*, ut ar-
bitror, solemnem huius vocis in sacris vsum
spectauit; eoque magis, quod praecedat in-
didem petiturum κατήρξατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in
aram impositis decantabantur. *Hemst.*

Ἀποδράς ἔν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνεύ-
μαι, συνεχῆς ἀνολολύζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως· καὶ διηγᾶμαι τὴν σκυ-
τάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατη-
γόρεον πολλὴν τινα ὀμότητα, προσθεῖς, ὅτι
ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
incusata multa quadam (auunculi) crudelitate,
adiēci, haec illum ex invidia fecisse, (meruen-
tē) ne arte se superarem. Indigne ferens
mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego
A 5 primis

10. Ἀνολολύζων] Vtra lectio palmam mereat-
tur, haec an ἀναλύζων, diiudicare prom-
tum non est. Olim de faultis acclamatio-
nibus et ululatibus, quos mulieres ad sacra
vel furore divino percitae ingeminabant,
ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie
posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
λύζειν apud veteres vix reperias usurpatum.
attamen ad fletus et lamentationem tradu-
cta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
que tamen diffiteor praeferendum mihi vi-
deri ἀναλύζων, propter illud συνεχῆς, cre-
bros singultus ducens. Hemst.

μίνης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἐνδοκρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐνναῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τῶν γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἔκτι εὐκταφρονητα, ἃ ἄνδρες, ἀκῶσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνύπνιον ἦλθεν. θνείρας, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὲς ἔτω, οἷς μὴδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσῶτον χρόνον τότε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωὴ τῶν ἀκωσθέντων ἐνχυλός· ἔτω σαφῆ πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormiui adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Haftenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Diuinum mihi secundum quietem venit insomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus, species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσὶν εἰλικό-
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τεῶς· μικρῶ γέν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμέμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτσει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχε με.
 ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχόμεν. ἐ-
 βίων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ἔντα με κεντῆσθαι βάλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην,
 τῶ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ἐπότε ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' ἔν ἐφίπασί μοι δι-
 κάζειν.

6. Duæ mulieres, prehensis manibus me utra-
 que ad se trahebant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discernerent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo hæc
 superior pene me totum habebat, modo rursus
 ab altera tenebar; interea vociferabantur inui-
 cem ambæ; hæc, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem vna operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat auunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

πάσειν, ὁποτέρᾳ βελτοίμην συνεῖναι αὐτῶν. πρό-
 τερα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ ἀνδρώδης ἐλεξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παιῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμί,
 ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγ-
 γενεῆς αἰκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
 τένομαι τῷ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τῷ
 θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμεῖτον δι' ἡμᾶς.
 εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
 ρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
 ἐπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
 ψη γεννικῶς (1), καὶ τὰς ὤμους ἔξεις καρτερὰς,
 φθό-

mihi permittunt arbitrari, vtri malim adesse.
 Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
 ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
 genere: etenim et avus tuus, (matris ipso no-
 mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
 ptor, et auunculi vtrique magnam sunt adepti
 laudem ex nobis: siquidem opres nugis et quis-
 quiliis, quas illa praebebat, abstinere (monstra-
 bat alteram) et me sectari mecumque degere,
 primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
 ros

11. Θρέψη γεννικῶς] Male verterunt: genero-
 se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
 firma cibo, vnde validos humeros laborique
 aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, qui-
 bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
 vant.

φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἄποτε
ἔπει(12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
νέσονται σε πάντες.

Μὴ μυσχαθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ εὐτε-
λές(13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ
γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
eris alienus, neque unquam abibis in peregri-
nas regiones, patria familiaribusque relicta:
nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Caue autem, fastidiueris habitus vilitatem,
aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
iniitiis

vānt. Porro Atticorum est θρέψῃ pro τρε-
φῇσῃ. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύσῃ. Hemst.

13. Τῷ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχήμα-
τος, *vestis ornatus*: nemini enim suum ipsius
corpus vile est. Vertendum ergo; *ne ab-
horreas a vili ornatu*, aut, *a sorde vestium*.
Cleric.

Τῷ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quem-
admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
ναρόν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi
probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρόν
καὶ σχῆμα δαλοπρεπές· quod quid est aliud
quam τῷ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχῆμα
vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
genium

γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
 ἔδειξε τὸν Δία 14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν 15)
 εἰργάσαστο, καὶ Μύρων ἐπηγένη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὴ τέτων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἔκλεινός αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλέπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέτων πλείονα διαπταίεσθα, καὶ
 βαρβα-

initiiis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri; quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficies, vt beatus praedicetur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία.] Cape: tantam simula-
 chro dignitatem addidit, vt Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνῶναι picto-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία.] Iouis Olympii statuam, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Soul.*

15. Τὴν Ἥραν.] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζεσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπαδῇ συνείρεσθα, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἀλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν' ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδε πως·

Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρασαι. ἡλικία μὲν ἔν' τὰ ἀγαθὰ ποιεῖ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴ προεΐρηκεν· ἔδεν γὰρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τέτω τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῆ βίᾳ τεθειμένος,
ἄφανής μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν
προόδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
lane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarius fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόσδον, ἔτε Φίλοις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς Φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τῆ πολ-
 λᾷ δῆμῃ εἰς, αἰεὶ τὸν πρᾶχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγῶ
 βίον (ζῶν 17), καὶ τῆ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιτο, καὶ θαυ-
 μασιὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ὅ-
 παντες ἐπαινέσονται, ἐκ ἑστὶ δὲ ὅσις τῶν ἰδόν-
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὐξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέ-
 σθαι

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multa, qui semper praestantiores reuereaa-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, siqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, I. Fr.
 Gropovius, amicis aduocatus. Hemst.

17. Λαγῶ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno nutu pendentes tutari possunt; quor-
 um etiam refertur elegans illud, τῆ κρείτ-
 τonos ἔρμαιον ὦν. Hemst.

εἶναι· οἷός γάρ εἰν ἦς, βέλανυστος, καὶ χεῖρῶ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θυμῆας, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλεσσα, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπείρων ἀποφαίνεσθαι καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατὰ-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κόσμήμασι, σω-
φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότητι,
ἐπιεικείᾳ, συνέσει, κάρτερι, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὀρμῇ· ταῦτα
γάρ ἐσιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κέ-
σμος· λήσει δέ σέ ἔτε παλαιὸν ἔδεν, ἔτε νῦν
γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δεόντα προσψέ-
μι.

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitam quaerens habebere.

10. Quod si tibi morē geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
prospi-

μετ' ἐμῆ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅποσα ἐς τὰ τε
θεῖα, τὰ τε ἀνθρώπινα, ἐκ εἰς μακράν σε δι-
δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τῷ δεινός, ὁ βελευσάμενός
τι 18) περὶ ἀγεννῆς ἔτῳ τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλεῖτῳ πρᾶχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πάντῃ δὲ λαμ-
πράν

prospicies mecum; et in vniuersum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

II. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
hucdum de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
luit te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. 'Ο βελευσ. τι] Litera detrита est: lege
ὁ βελευσάμενος ἐτι, quod sententiam mul-
tum ornat: Τα qui adhuc deliberas, neque
utram sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum Lucianus, 'Ο τῷ δεινός, fi-
lius hominis ignoti, nulla re praeclara
commendabilis. Hémst.

πρὸν ἰΦόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προσδρίας ἀξιόμε-
τος. καὶ πρὸ ἀποδημῆς, ἔδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνῶς ἔδ' ἀφανῆς ἔση· τοιαῦτά σοι περιθήσω
τὰ γνωρίσματα, ὥς τῶν ὁρῶντων ἕκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπευδῆς ἀξιῶν ἤ, καὶ τὰς Φίλας ἤ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ 19), εἰς σὲ
πάντες ἀποβλέψονται· καὶ πρὸ τι λέγων τύχης
κεκηνότες οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,
καὶ

splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistratu primaeque sedis honore dignus habebis:
si quo peregre profiscaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusne:
eiusmodi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tium unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, *Hic ille est*, aiat.

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut ciuitatem etiam vniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri

B 2

prolis

19. Καταλαμβάνῃ] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati, repentino impetu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτίας. δὲ δὲ λέγουσιν
 ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
 τὰτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῶ
 βίᾳ ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαι-
 δευμένοις, προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὅρᾳς τὸν
 Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνας υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλέ-
 κων ἐπέσῃσα; ἔρᾳς τὸν Αἰσχίνην, ἐς τυμπανι-
 ζρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιπ-
 πος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
 αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
 tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
 ciliabo: etenim quum e vita discesseris, non tu
 defines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
 nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
 nem illum, quo patre natum, ego quantum
 reddiderim? viden Aeschinē, qui piatricis
 tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
 propter me Philippus coluit. Socrates autem
 et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix; pri-
 mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
 morario nupta Socratem; deinde Chaere-
 demo Patroclē peperit. vterque statua-
 riam artem didicerunt. Ceterum qua re
 λιθοξόοι differant et ἐρμογλύφοι, quo-
 niam Viri Docti non satis enucleate defi-
 niunt, paucis exponendum videtur. Ἐρ-
 μογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales
 siue Ἐρμᾶς sculpsit. Ab hoc principio dein-
 ceps

αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἐρμογλυφικῇ τέτῳ τραφεῖς,
ἐπειδὴ τέχῃς συνῆκε τῷ κρείττονος, καὶ δρα-
πετεύσας παρ' αὐτῆς ὑποκόλλησεν ὡς ἐμὲ, ἀ-
καίς ὡς παρὰ πάντων ἄδετα;

Ἀφείς δὲ αὐτὰς τηλικαύτας καὶ τοιαύτας ἁν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laude, principe
B. 3. consi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem universam complecteba-
tur, ea vox pervenit: hinc ἐρμογλυφία,
statuariorum officinae. Verum λιθοξόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apto-
coagmentari possint: id enim ξέειν λίθος
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia utraque ars in
eadem versabatur materia, unus homo
utramque exerceret; quod in avunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepis-
sime pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμειν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιὸν τε πι-
 ναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δαλοπρεπὲς ἀναλήψῃ,
 καὶ ροχλία, καὶ γλυφῆα, καὶ κοπέας, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χερσὶν ἔξεις, κάτω νενευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαίσηλος, καὶ
 πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἐ-
 δέποτε, ἐδὲ ἀνδρῶδες, ἐδὲ ἐλευθέριον ἐδὲν
 ἐπινδῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχῆ-

confidendi loco, opibus, dignitate, facundae
 orationis fama, publica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pies feruilem, vesticulos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus pronο,
 humilis et humilia confectans, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 offeres, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia
 proce-

21. Ἀνακύπτων] Ἀνακύπτειν *emergere et re-
 cto capite sese erigere*, quod animi genero-
 fioris est indignam se conditionem aspernan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός, ac ce-
 tera quae praecedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco, quae vtramque vim
 propriam et translata venuste contineant.
Hemst.

ἐσχήμεονα ἔσαι σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
εὐρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντι-
κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγέσῃς αὐτῆς, ἃ περιμείνῃς ἐγὼ
τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
καὶ τὴν ἀμορφὴν ἐκείνην καὶ ἔργατικὴν ἀπολι-
πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
γηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν
ἡ στυγῆ, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς καὶ ὀλίγας
ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπο-
λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάνκει, καὶ τῷ
χεῖρε συνεκρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε· τέ-
λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀνέχομεν, ἐπεπῆγει,
καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα
ἔπαθε,

procedant, providebis; ut ipse sis concinnus
et honestis moribus ornatus, minime curabis,
sed lapidibus te viliores reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
rebari me ad Eruditionem valde laetus: maxi-
me quandoquidem in mentem mihi venit scen-
tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
primum indignabatur manibus complofis, er-
dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
versa. Si vero passa videatur incredibilia,

ἔπαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄντιροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὲν ἀμείψομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἡδὴ, ἐπιβηθὶ τὰ τε τῷ ὀχήματι, (δείξασά τι ἄχρημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάστῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκᾳ μὴ ἀκαλεσθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνίχρει· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπην, ἀπὸ τῆς ἑω ἀρχάμενος ἄχρι πρὸς ἐσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν, κινεῖται μὲν τοι μέννημα ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obijciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum enectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus seminis quiddam in terram proijiciens: quanquam haud sane memini, quale-

nam

ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κατέθεντο ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆνεν, καὶ μετ' εὐφημίας, καὶ ὡς γινόμενῃ τῇ πτήσει, παρέπεμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, καὶ με τοῖς ἐπαινεῖσιν ἐκεῖνοις, ἐπαινέγαγεν αὐτῆς, καὶ ἐτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκεῖνην ἐνδεδυκότα, ἥν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκεν εὐπαρυφός τις ἐπαινέειν. καταλαβᾶσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἐσῶτα καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυσεν αὐτῷ ἐκεῖνη τὴν ἐσθῆτα, καὶ με, ὅσος ἤκοιμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρὸν δεῖν περὶ ἐμῷ ἐβελεύσατο. ταῦτα μάρμυμα ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissem, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam submonefecit, quam fere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐνταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν Φο-
βόν.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, ἔφη τις
ὥς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δικανικόν. εἴτ' ἄλ-
λος ὑπέκρινε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα περὶ τρεῖς πτερος, ὥσπερ
ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτὸς ἐστὶ. τί δ' ἐν ἐπὶ ἤλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγενησκότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν;
ἐκ

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes esse quosdam statuit? minime certe, o
tu,

22. Ἐνύπν. δικαν.] *Somnium absurdum et ar-
ribus grave, qualia nimirum multa caudici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in Apol. p. 25. A. ἐρῶ δὲ ὑμῶν Φορτικὰ
μὲν, καὶ δικανικά, ἀληθῆ δὲ. Hemstf.*

καὶ ὡς γὰρ εἶ. ἔδδ' γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς εἰδοίκεαι αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρῶα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς εἰδοίκεαι αὐτῷ] Satis est ad fidem vitii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Lucianei facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex *Xenophonte* reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδδ' γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς εἰδοίκεαι
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρῶα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (175 γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑπεκρίσιν τὴν ὁ. εἰ. Φλ. εἰ. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim *Xenophon*
aliquando somnium enarrans, quod videbatur
ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti sceni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς εἰδοίκεαι
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si *Xenophon*-
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὕπνευ λαχὼν, εἶδεν ὄναρ· εἶδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vercor, ne
duo *Xenophon*tis somnia ditersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἴσε γὰρ) ἔχ' ὑπό-
κρισιν τὴν ὄψιν, ἔδὲ ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐ-
τὰ διεξήκει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
ἐπογνώσει πραγμάτων, περιεσώτων πολέμιων,
ἀλλὰ τι καὶ χρησίμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῆτον ὄνειρον ὑμῖν διηγη-
σάμεν ἐκείνῃ ἐνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθρονοκλεῖ, καὶ
πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν ἐκ ἀγεννῆ
διαφθείρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ οἷδ' ὅτι καὶ
κεῖνος, ἀκέσας τῆ μύθου, ἱκανὸν ἐκ τῷ παρά-
δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
stis enim) velut histrionicam, visionem istam,
neque nugaturus de industria persequeretur, id-
que in bello et desperatione rerum, urgente
hoste; sed sane et vtile quiddam habebat ista
narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
liora conuertantur: imprimis si quis eorum ob
paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
hic, sat scio, confirmabitur, audita somnii no-
stri fabula, meque sibi idoneum exemplum ob-
oculos

Chirifopho communicavit, idque etiam in
magna rerum desperatione. Hemst.

δειγμα εἰς προσησάμενος, εἰνοῶν οἷος μὲν ὦν
πρὸς τὰ κἄλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πανίαν τὴν
τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελέλυθα, εἰ καὶ
μηδὲν ἄλλο, ἐδενὸς γὰρ τῶν λιθογλύφων ἀδο-
ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
liaris, quae tum premebant, angustiiis; item-
que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
saltem nemine sculptorum obscurior.

Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεύς

εἰ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεῖα μὲ εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
τᾷτο, ὧ ἄρις, ὥς πηλίνων καίμοι τῶν
ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημι
ὁμοίος

Ad eum qui dixerat, Prometheus
es in verbis

1. Prometheus igitur me esse aīs? si ea ratio-
ne, o optime, quod et mea op̄era lutea
sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
fateor:

ἔμοιος εἶναι αὐτῷ· ἔδ' ἀναίνεμαί· πηλοπλάθους
 ἀκζεῖν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷτος
 ἐκ τριόδου, Βόρβορος. I) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερσπαινῶν τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμήχανον τέκνον; τίς δ' ἡ πε-
 ριττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἐμοὶ γε ἰκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆϊνα ἔδοξε,
 μηδὲ νομιδῇ ἄξια τῆ Καυκάσου. καίτοι πόσω
 δικαιο-

fateor: neque luti figuratus dici recusor: tamen si
 lutum mihi vilius sit, quale ex triuivis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens ora-
 tionem meam, perinde ut artificiosam, doctissi-
 mi illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subfannationem subesse huic laudi: unde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Caucaſo tibi videantur. At
 vero

- I. Βόρβορος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, terra liquore adfuso subacta, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilominus fieri non-
 nunquam potest, ut in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. Hemst.

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεΐ,
ἐπεί σοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶντα ἔνως ἀληθείας
ποιέμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἔνως ἀληθείας,
καὶ ἐμφυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
θερμὸν αὐτῶν ἐς δίαπυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῆ
Προμηθεως ἂν εἴη, πλήν εἰ μὴ διαλλάττετε,
ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῆ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγελλόντες, εἴ-
δωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καὶ θάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ
πλασικὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ'
ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeunt? Vina enim vera atque animata vobis opera sunt, et per Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, ut paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque mo-
tus

ἄλλα, ἔτε κίνησις ὁμοία πρόσεσιν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς μοι ἐνθυμεῖσθαι ἐπέεισι, μὴ δ-
 ρᾶ ἔτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνα φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πρᾶγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἱπνοποιῖς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηλεργοὶ, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλεον, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλόν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ οἶμαί τῶν σκευῶν ὀπτῆσιν. καὶ εἰγ-
 σοι τῆτο βέλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὖ-
 σόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια.

καὶ

tus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheum dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 nostri siquidem. *Cleon*, inquit, *Prometheus ipse,*
post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicunque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in igne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus iste tutus, admodum
 directe iaculatus es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbiter; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde ut illorum ollariae: et
 modi-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειν ἔπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθόμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Προμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινεργὸν
ταῦτο ἐπαινῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχετύπον
μεμιημένον· ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως ἐννοήσας αὐτὲς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τε εἴη, καὶ εὐφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δὲ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
trinerit omnia.

3. Argui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
novitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effictum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua sollertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornavit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθόμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: in cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud *Lu-
ciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
εὐφθιμώτατον ἐξηγούμενος. Hemst.

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέεσα τὸν πηλὸν, καὶ ἐμψυχα-
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἶποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔτος ὁ νῆς ἦν τῷ λελεγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔκ παντὶ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοῖν· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τῆ
 πλάσματος, ἔκ τῆτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ συμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφον ὄν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρενοῖν, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκαταίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔσυνιεις, ὡς
 πολὺ

Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil vetustius affer-
 ri possit, cuius progenies censeatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contera-
 tur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 rufuribus arrodar: ut qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολλὰ ἀμορφότερα τὰ μετὰ τῆς ξένης αὐτὰ πεποιθότα.

Πτολεμαῖος ἔν ὃ Λάγῃ δύο καινὰ εἰς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παρμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὥς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτῷ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, εἰς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, εἰς τὸ θέατρον συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδεικνυτο αὐτοῖς ἀλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥς το ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ εὐλὴν δεινὴν ἐφυγον ἀναθορόντες.

ge. deformiora ea esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Ba-
ctrianam totam nigrum, et hominem bicolorem,
cuius dimidia pars plane nigra, altera autem su-
pra modum candida erat; congregatis in theatrum
Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa specta-
cula, tum inter postrema, haec quoque, camelum
et semialbum hominem: putabatque, se magnam
admirationem isto spectaculo concitaturum esse.
At illi ad cameli quidem conspectum perterriti
sunt, et parum abfuit quin exilientes profugerent,
C 2 quan-

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόσμητο, καὶ ἀλαργίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρεῖς τινὸς, ἢ Καμβύσε, ἢ Κύρε αὐτῷ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων· οἱ δὲ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνιὶς ὅτι ἔκιν εὐδοκίμει ἐπ' αὐτοῖς, ἐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίναι, μετέστησεν αὐτὰ· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἔκτετι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελόμενη·

quanquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambyfis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque nouitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3. Ἀγαθορόντες] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, aliique veterum, sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λεμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῇ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρά
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τέμὸν, κάμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἧ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χαλινὸν
ἐτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλκρυίδα ἐπεὶ
δὲ 4) εἰδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίσοιν συγκεῖσθαι,
διαλόγῃ καὶ κωμῳδίᾳ, εἰδὲ τῆτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὰ σύμμετρον γίγνοιτο. ἐστὶ γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεί-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) εἰ γὰρ
ἀν

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionē tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-

C 3 bile

4. Ἐπεὶ δὲ] Legendum omnino videtur: ἐτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. Hemst.

5. Ὁ Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπέραζόν τι ζῶον ταῖς γυνέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζοτατον, εἰ χρεὶ πειθεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἔν ἔχῃ καὶ ἔμπανν γένοιτ' ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστων ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ σὺν καὶ μέλιτος τὸ ζυνναμφότερον ἡδισον; Φημί ἔγωγε· ἂ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιέτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω καλλος ἢ μίξις συνέφθαιεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo convenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Ut ex vino et melle commistum et temperatum suavissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne utriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Ne-

teres usurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portentū similem, siue fictam et vera natura vacuum adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων, teste Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.

6. Ἡ μίξις συνέφθαιε] De industria τὸ
συνφθαι-

Οὐ πάντῃ γὰρ συνήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· ἴαγε ὁ μὲν, σῆκοι, καὶ κατ' ἐαυτὸν νῆ Δίῳ ἐν τοῖς περιπάταις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδῶσα τῷ Διονύσῳ ἐαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε καὶ τὸ ἅλαν ἀναπαίστοις μέτροις ἐπαχρμένη 7), τὰ πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et Comoedia fuerunt. Siquidem ille domi et seorsum, mehercule, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Haec vero, Baccha se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, et risum movebat, gaudebatque salibus, et dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vesta,

C 4

Dia-

συμφθεῖρειν, cuius significatio sit ambigua, Lucianum posuisse, credo. Pictoribus, vinguentariis ac tinctoribus propria Φθεῖρειν, Φθοράν et συμφθεῖρεσθαι de colorum vinguentorumque diversi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. Hemst.

7. Ἀναπ. μέτροις ἐπαχρμένη] Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula

πολλὰ τὰς τῆς διαλόγου ἑταίρας ἐχλεύαζε, Φρον-
τισῆς 8), καὶ μετεωρολόσχης, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσαγορεύσας. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subannabat,
meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: Plato de LL. IV. p. 818. E.
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ἔχόμενοι ταύτης, illa
spe vecti et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
to p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορρομένοις,
dubiis imitari non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μέτροις ἀναπαί-
στοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quod
magis vis phraseos elucescat, animadu-
erendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. Hemst.

8. Φροντισῆς] Xenophontem adi in Sympos. p.
Ed. St. 520, 35. vbi discas eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἀρξ. αὖ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπικαλέμε-
μενος; du Saut.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὰ προελθεῖν,
inquit Hesychius, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte I. Clericus exponit,
cui prorsus assentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποιήτο ἐκείνας ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν 10) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβατῶντας δεικνύσας, καὶ νεφέλαις
 ξυνέν-

vi eos sugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,
 C 5 nunc

cum prodeunt, προέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consulum solennes processus vel processiones προόδους Justinianus Nou. CV. προελεύσεις Theophilus Inst. de Rer. Div. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide I. Meursii et Caroli du Fresne Gloss. in Προέλευσις. recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma προόδον, πρόσοδον vel πάροδον ποιῶντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt: Schol. Aristoph. ad Equ. v. 608. τῶ ὑποκρίτῃ προσερχομένῃ, actore in scenam produntē. Hemst. 10. Διονυσιακὴν ἔλκυ.] Hoc est; libera dictoria, quibus licebat vii festo Dionysiorum Cleric.

ζυνόντας· ἄρτι δὲ, ψαλλῶν πηδήματα διαμε-
 τρέντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶθρια λεπτολογημένους.
 ὁ διάλεγος δὲ σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνε-
 σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
 ὥς τε τὸ τῶν μουσικῶν τέτο, δις διὰ πασῶν II),
 εἶναι τὴν ἀρμονίαν, ἀπὸ τῆ ὀξύτατῃ ἐς τὰ βα-
 ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔσως
 ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμό-
 σαι, καὶ πάντα πειθόμενα, καὶ εὐμαρῶς ἀνεχό-
 μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τοίνυν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
 θεῖ τῷ σῷ πεπαιρηῶς φαίνωμαι, τὸ θῆλυ τῷ
 ἀρρενι

nunc pulicem salus metientes, ut qui de aëreis et
 sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
 tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
 bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
 phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
 chordas, ab acutissimo ad grauissimum usque,
 inter eos esset. Et tamen ausi fuimus nos, haec
 ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
 aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
 le societatem sustinentia.

7. Vereor itaque ne denuo simile aliquid Pro-
 metheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam
 cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, uti
 ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
 norum non ultra duas, quas hodie dicimus
 octauias extendebant. du Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπό-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο Φα-
 νείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὰς ἀκρόντας, καὶ ὅσα
 παραθεῖς αὐτοῖς κκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ Θεός)
 ἄπαγε· τὲτο μόνον καὶ ἂν εἴποις ἐνείναι τοῖς
 ἡμετέροισι. ἢ παρὰ τε γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθς τοιᾶντας πιτυοκάμπτας 12),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica gravitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est) absit; hoc certe nostris inesse non di-
 ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocampas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] *Græcia πιτυοκάμπτας*
 explicanti Centauros praeiuit *Fr. Luisi*.
 Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus confectam. Negari
 quidem non potest, apud *Suidam* extare in
 Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 tius, vt *Kuster*. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam *Suidae* auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinia vel Sin-
 nis

nis (ductum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipsius, quod in alios statuerat, exemplo Theseus interemit: lege *I. Meurs.* in Theseo c. V. Hunc de genere fuisse Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abest, ut Theseum ipsum materno genere contingeret. Iam si forte Centauros omnes hoc epitheto existimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis, quod a singulari unius Sinidis crudelitate profectum esse satis constat, origo repetatur? nam quod *Luisinus* est commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis stratisque arboribus, quacunque furebant, exprimere solitos esse, ut alia mittam, Graeci sermonis normae prorsus repugnat: quis, quaelo, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vasto corpore et impetu currendi prosternunt? Non me praetereunt *Aristophanis* in *Ran.* v. 997. *σαρκασμοπιτυοκαμπτα*, de quibus ita *Schol.* *ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ προσποιεμένους τὰ πολεμικά, ἀλλ' ἀληθῶς δὲ τοιαύτας ἰσχύος δὲ ἐπιμελεζόμενους*: *Suidas.* *Σαρκασμοπ. ἀντὶ τῶ μεγάλῃ, ὡς ἀρπάζοντες μὲν καὶ προσπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum ista commentaretur, dubitare non licet: neque absurdum est, ut per Comicam facetiam homines in bello timidi, sed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur ostentantes, dicti fuerint *πιτυοκαμπτα* eoque pertinere non incommode videatur

Hesyl.

Hesychii glossa; Ἀερονέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico depromta, siue vocabulum vtrumque demtra distinctione iungas, siue ἀεροκελάδες per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. *Wetstenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni ducō. Legendum censet τοῖς τοῖς πιτυοκάμπτης· quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τραγελάφας συντεθένου, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas birchos atque ceruos siue Philosophiam Comiciamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeſo, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔτως ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα ΕΤΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ· ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nīſu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando molliſt. Hemſt.*

καὶ τραγελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθειμένος;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγῃ μεταβλεύεσθαι,
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἃ Προμηθέως ἐστὶ.

et Hircocernos et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφης:] Ceruis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνης, ἢ περὶ Φιλοσόφου
 Ἡθούς.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία Φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὡς γελοῖον ὄν εἶ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, [siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Νόctuas Athenas, inquit prouerbiū: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apporret,
 quo-

ὅτι πολλάι παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν
 δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλόμενος, ἔπει-
 τα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμεν
 ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευό-
 μενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώ-
 μην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
 γως εἰλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύ-
 γοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θεκυδίδει λέγοντος,
 ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ὀκνηρὰς δὲ τὸ λελο-
 γισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ
 ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρος αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-
 quoniam apud illos abundant. Ego vero si di-
 cendi facultatem ostendere volens, Nigrino li-
 brum a me scriptum mitterem, obnoxius equi-
 dem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum
 id solum agam, ut sententiam meam tibi ape-
 riam, et quo nunc sim animo, et quod non le-
 viter oratione tua affectus fuerim, effugero sane
 merito etiam Thucydidis illud, quum ait: im-
 peritia audaces, res autem cogitata atque consi-
 derata cunctatores efficit. Manifestum enim est,
 mihi non imperitiam solum, verum etiam amo-
 rem ac studium orationis, huius audaciae cau-
 sam esse. Vale.

Ami-

1. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμός
Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo
Euripidem est secutus, cui hoc frequens,
Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα. καὶ μετέωρος ἐπανεληλυθας; ἔ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ἔτε κοινωνεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι, καὶ ὅλως ὑπεροπτικῶ τινι ἔοικας; ἡδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθείμην, ὅθεν ἔτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τέτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέγεις; Λ. ὁδὲ πάρεργον 3) ἤκω σδι εὐδαίμων

τε

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redisti? Neque enim adspicere nos amplius dignaris, neque conuersaris nobiscum, neque sermones ut antea confers, sed repente immutatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse. Lubens igitur audierim ex te, unde ad hoc insolentiae perueneris, et quae eius rei causa sit? LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felicitas? AM. Quid ais? LVC. Imperato felicem

2. 'Ὁμοίων λόγων] "Ὁμοιοι λόγοι. Sermones inter pares, pari libertate, et conditione habiti vltro citroque. Bourd.

3. 'Ὁδὲ πάρεργον] Non est, ne te morer, ut habet Bourdelotius: sed καὶ ὁδὲ πάρεργον, obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγενημένος, καὶ τᾷτό δὲ τὸ
 ἀπὸ τῆς σιηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
 κλεις, ἄτως ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
 δὲ τὸ μέγα 4) τᾷτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
 μᾶς 5); ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραίνω-
 μεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ
 πᾶν ἀκρίβητες; Λ. ἔθauμαζόν εἶναι σοι δοκεῖ
 πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν ὅλῃ με ἐλεύθερον; ἀντὶ
 δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλάσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
 τε τε καὶ τετυφωμένῃ 6) γενέσθαι μετρίωτερος,

E. Mé-

cem et beatum vides factum, et quod in scena
 solet usurpari, ter beatum, A M. Papae! iam
 subito! LVC. Ita res habet. A M. Quidnam
 autem tantum illud est, quo te sic effers? ut
 non summam modo laetemur, sed et, auditis
 singulis, accurate scire possimus? LVC. An
 non admiratione dignum tibi videtur, per Io-
 vem, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
 vitem, pro stulto autem et insano me factum
 modestum?

2. A M.

4. Μέγα] Graeci usurpant μέγα τι pro *admi-
 rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
 quando θαυμαζόν. Eodem pertinet, ἔδεν
 μέγα, *nihil magnum atque admirationis di-
 gnum*. Hemst.

5. Κομᾶς] *Superbis*. κομᾶν indulgere genio et
 elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῃ] τετυφωμένως hebeti ac

D

stolido

E. Μέγιστον μὲν ἔν' ἅτ' ἀρ' ἔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως βεβλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαι τινα· τὸ γὰρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. E. οἶδα τέτων ἕκαστα, καὶ ἠϋξάμην σέ τινι σπερδαίῳ ἐπιτυχεῖν. Λ. δοξάν ἔν μοι διὰ πολλῶν προσειπεῖν Νιγρίνον τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἑξαναστὰς ὡς αὐτὸν ἀφικόμεν, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελθὼν

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod dicis. L V C. Recta in urbem profectus sum, ut ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem: nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis ac magis ingrauescebat. A M. Ordine haec omnia noui, ideoque etiam optabam, ut in bonum atque peritum aliquem incideres. L V C. Cum igitur statuisssem, Nigrinum quoque illum Platonicum philosophum, ut quem longo temporis interuallo non videram, compellare, mane surgens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum puer intro de me renunciasset, arcessitus sum. Ingres-

stolido ingenio praeditos significare tradunt veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγεῖλαντος] Seruorum ad ianuam fixῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. Inde in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemst.

θῶν εἶσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χειρὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύλῳ κειμένας. πρέκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰ μὲν πρὸς τὸ τῷ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξειεν εἰδέναι, ὅ, τι τὸ πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὧ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτῷ γνώμην διηγεῖσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem universi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et numquid apud se statuisset in Graeciam denuo nauigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τοσαύτην τινά μου λόγω ἀμβροσίαν
κατεσκέδασεν, ὥς καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ
τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν
Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτω θε-
σπέσια ἐφθέγγατο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινέ-
σαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δη-
μοσίχνομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλῆτ'ε,
καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσῶ,
καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut
mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fue-
runt, et lascinias et Loton illam Homeri obscu-
rasse et obliterasse videretur. Adeo diuina erant
quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Phi-
losofiam laudaret, et, quae ab ea manat, li-
bertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur,
irrideret, diuitias nimirum, gloriam, re-
gna, honores: praeterea aurum quoque,
et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intellige: tanta
me sermonum suauitate perfudit, ut Sire-
nas illas, si quae modo fuerint etc. oblite-
raret, earumque suae orationis lenociniis
memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando,
quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu
et animis hominum abiit: ἀρχαῖαι νόμοι,
leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκάντων. ἅπερ ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξάμενος,
 αὐτίκα μὲν ἔδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεκύνθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγινόμην· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην,
 ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλῆτε τε,
 καὶ ἀργυρίε, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάκρυον ἐπ'
 αὐτοῖς καθηρημένοις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδίδκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ
 ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ita affectus fui, ut quid pate-
 rer ipse nescirem: atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piat. *Hemst.*

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis
 huius verbi temporibus, litera χ sit plau-
 extrita, forte dicendum, id facilioris enun-
 ciationis causa Graecos fecitasse. *Ienfsus.*

ἐκ ζοφάρῃ τινος αἵρος τῷ βίῃ τῷ πρόσθεν,
 ἐξ αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὲ (τὸ καινότετον) τῷ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμεν· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγίγνόμεν.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττεσσαν περι-
 Φέρων.

Προῖὼν δὲ ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπεκάλει. γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τῷ λόγῳ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ἄλλως μικρὸν ἐκέτι ἔδεν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὅμοιον τι πεπονθέναί
 πρὸς Φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες Φύσει, πίνον-
 τες

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contigit. Natura enim calidiores eum iam ef-
 sent,

τες ισχυρόν ἄτω ποτόν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακ-
χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ ἐξε-
μάνησαν. ἄτω σοὶ καὶ αὐτὸς ἐνθεός, καὶ με-
θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιερχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
ἂν, εἰ οἶόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. ἔδδ
γὰρ ἔδδ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θεῆς, ἄλ-
λως τε εἰ καὶ Φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἔσπκ-
δακῶς ὁ βελάμενος ἀκῆσαι. Λ. Θάρρει ὦ 'γα-
θέ. τῆτο γάρ τει τὸ τῷ Ὀμήρῳ, σπεύδοι-
τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἶγε μὴ ἔφθης,
αὐτὸς ἂν ἔδδῃθην ἀκῆσαι με διηγούμενα. μάρ-
τυρα γάρ σε παρακλήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
ἐθέλω,

sent, accedente potu adeo vehementi, conti-
nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A. M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
amicus est, et eodem tenetur studio. L. V. C.
Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homerici
illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἔθελω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαινόμεαι· ἄλλως τε καὶ ἡοῦ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησάμην· ἔπει· καὶν τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ ἔτω δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασαί, τῶν παιδικῶν ἔπαρόντων, ἔργ' ἅπτα καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσηλαεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκασαν, ἡδονταί, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνημῇ τῶν παρεληλυθότων σχολῇν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν πο-

σιν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiam si nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum sibi audire vili sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus

otium

σὺν ἀνιάσθαι· ἔτι δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἔ-
 παρέσης, τὰς λόγους, ἔς τότε ἤμιστα, συναγεί-
 ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἔμικρὰν
 ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
 λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ. Φερόμενος, ἐς πυρσὸν
 τινα τῆταν ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
 ὑπ' ἐμῷ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνῳ οἰόμε-
 νος· ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκῶν αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
 με λέγοντος, ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
 ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
 φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
 κοαῖς παραμένει. καὶ γάρ ποί κατὰ τὸν κωμι-
 κὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
 ἀκούςι.

E. Παῦε,

otium non habent; sic fane et ipse, phi-
 losophia non praesente, verba, quae tum audi-
 vi, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
 non exiguum capio solatium. In summa, perin-
 de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
 ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
 illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
 coram adesse existimans, semperque velut au-
 diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
 Interdum etiam, et maxime, quando mente
 in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
 mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
 sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
 quendam in auditorum mentem reliquit.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακροόμε-
 νος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 αἰρημένα· ὡς ἔ μετρίως με ἀποκινάεις περιά-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ'
 ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὸς Φαῦλος ἐώρωνας ὑποκρίτας, τῶν συ-
 ριττο-

3. A M. Subsisite, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio repetens iam tandem di-
 cta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factum opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando siue Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρὸν ἀνακροόμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρὸν ἀνακροόμενος, quam μικρὸν ἐπανιών
 apud Xenoph. Κυρ. Π. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρέσθαι et ἀνακρέε-
 σθαι πρῶτον dicuntur, qui remis inhibent
 cursum navis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρέσθαι et ἀνακρέεσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦε similiter alludit Lucianus ad rem nau-
 ticam: ea enim voce Celeusta iubebat re-
 miges quiescere, et non ulterius remigare.
 Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 euincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Bos.

ριττομένων λέγω τῶν, καὶ διαφθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομέ-
νων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχόν-
τωντε, καὶ νενικηκότων; Ε. πολλές οἶδα τοιέ-
της. ἀλλὰ τί τῆτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτᾷ καταγνῶναι τᾷ δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, ἔ' πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἔ'
μετρίως με λυπήσιν ἔοικε συνεκπίπτεσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiantur, quique poëmata agendo corrup-
pant, ac postremo theatri eiiciuntur, tametsi
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palmam etiam reportarint? A M. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? LV C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aëgre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum vna cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τὰτ' ἐν παρ' ὅλον μέμνησ' μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιχέτων ἀμαρτημά-
 των ἀνέυθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρῳ ποι κἀ-
 θηται, ἔδεν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμυτῆ σοι πείραν παρέχω,
 ὁποῖός τις εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδεν ἀγ-
 γέλαι τὰ ἄλλα 13) τραγικῶ διαφέρων. ὥς κ' αὖν
 ἐνδεδέ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi
 orationem, quod poeta quidem ipse talium pec-
 catorum innocens est, ac procul a scena seiun-
 ctus alicubi sedet, neque quicquam eorum cu-
 rat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei
 ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet hi-
 strio sim, quantumque memoria valeam, quod
 ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.
 Quare

quando personae, cuius partes agit, digni-
 tatem non tuetur neque implet. Tunc au-
 tem actores a spectatoribus exhibitati, συ-
 ριττόμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.*
de Cor. p. 516. F. ἐξέπίπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύ-
ριττον· et ἐκβάλλεσθαι. Hemst.

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè
 intelligo atque Interpretum, quod ad cetera
 attinet. Rescribe, τάχα. Nunciorum au-
 tem siue ἀγγέλων persona minoris erat mo-
 menti: illi si quid peccarent, μικρὸν
 τὸ πταῖσμα, ut patet ex *Ἀναβ. §. 33.*
Hemst.

ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν ἔσω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξήκει· ἐμεῖ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, & πάνυ τι λυπησόμεαι.

E. Ὡς εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν τῶν ῥητόρων νόμον πεπροσιμίᾳσαι σοι. εἰσικας γὰρ καὶ κείνῃ προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς ἐδ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἴχεν αὐτῶ ταῦτα λέγοντος ἀκῆειν· σὺ γὰρ ὀλίγα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod scilicet melius hoc fuerat; et quod ipse poëta aliter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane; ita me Mercurius amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi peractum est. Videris igitur etiam hæc additurus, sermonem non fuisse longum, teque ad dicendum non venire paratum, et melius futurum fuisse, si ipsum dicentem audissem; te enim pau-
ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν]. Sensus est: Si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata, Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἔταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; ἔδεν ἂν ἂν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τάττε γε ἔνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοίμος εἰμι. ἦν δὲ διαμέλλης, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρησθαί μοι· κακεῖνα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς, ἔδ' ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσιν τινα περὶ πάντων ἐρεῶ.

πάνυ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nechas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me usurum te scias, et acutissime sibilaturo.

II. L V C. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse; meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura Lucianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum usus iuber. Hemst.

πάνυ γὰρ τᾷδ' ἡμῖν ἀδύνατον. εἴδ' αὖ ἐκείνῳ
 περιθείς τὰς λόγχας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
 μαί τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἱ πολλὰ-
 κίς ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρα-
 κλῆς αὐτᾷ πρόσωπον ἀπειληφότες, χρυσί-
 δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
 μέγα πεχηνότες, μικρὸν φθέγγονταί, καὶ
 ισχυρὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ
 Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
 τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
 rursus illius personae attribuendo sermonem,
 ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
 sim, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
 Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
 sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
 horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
 exiguum et gracile, adeoque muliebre quid-
 dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
 nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
 pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
 aureis vel auro intextis. Penē mihi per-
 suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
 exponitur, ἔνδυμά τι τραγικόν. *Harpocr.*
Hesych. in V. *Schol. Aristoph.* ad *Nub.* v. 70.
 Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
 In hoc etiam instrumento recenset *Pollux*
 IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαυτᾶ κα-
Φαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν
καταισχύνων, ἀπὸ γυμνᾶ σοι βάλωμαι τέμποῦ
προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
σω 17) πῃ πεσὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαύσεταί τήμερον πρὸς με-
πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;

Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
τρέφομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ ἔτε
τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
honestare, ex nuda tecum volo meaue pro-
pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
ago Heroem, mecum una conuulsum terrae
affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
me crebra illa scena atque tragoedia vti. L V C.
Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
tam. Principium igitur orationis illius com-
mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
qui Athenis commorantur, quod cum phi-
losophia et paupertate degant, et neque
cipium

17. Συγκατασπάσω] *Ne lapsus tecum irabam
heroem: hoc est, ne, dum male ago perso-
nam herois, exhiber, eumque mecum con-
tentui obiciam. Cleric.*

τῶν ἁγίων, ἔτε τῶν ξένων ἔδενά τέρπονται ὀρώντες, ἔς αὖ τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιάζεται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίηται παρ' αὐτὰς ἔτι διακείμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττασι, καὶ παραπαιδαγωγῶσι 18), καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθισῶσι.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἔλθων Ἀθήνας μάλα ἐπίτημος, καὶ φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ὤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς αὖ εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

πει-
eiuium. neque peregrinorum quenkquam intueri gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conentur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus, et paulatim transforment ipsum, et veteres mores dedoceant, atque ad puritatem vitae transferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis multo auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset admodum insignis et turba comitum grauis: varia veste auroque ornatus, Atheniensibus omnibus sese admirationi esse existimabat, et tanquam beatum suspici; cum iis contra infelix quidam homuncio videretur: quin et erudien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans, prauum leniter corrigere, atque in melius mizare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχειρᾶν αὐτὸν, ἔπιμνωσ, ἔδ' ἀν-
 τικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει,
 καὶ ὅν τινα τρόπον βέλοιο, βίβν· ἀλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυττοῖς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς σιγῆταις, καὶ σενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγατο, πρυσ-
 ποιῶμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐκεῖ-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόλητα μετα-
 ζῦ λόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλανεῖον· ἔδὲν ἔν δει στρατοπέδῳ. ὁ δὲ
 ἀκῶν ἃ ἦν 19), μεταζῦ ἐκπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumptuerunt, non acerbè,
 neque aperte vetantes; ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnasiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellent, neque illum perstringe-
 ret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκῶν ἃ ἦν] Istud tam frigidum ἃ ἦν a
 Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκῶν ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφύριδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσειῶς πάνυ τὸ ἀνθηρὸν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕαρ ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἄτος; καὶ, τὰ-
 χα τῆς μητρὸς ἐσιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἄτως ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥς κατὰ μικρὸν
 ἐσω-

terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam ver adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pauo hic? et, Fortassis mater-
 na est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. Ἐαρ ἤδη] Athenienses, In primis Attici
 Φιλοσκώμμοι. quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρενίσθη, καὶ παραπολὺ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

"Ὅτι δ' ἐκ αἰσχύνοντα πενίαν ὁμολογῶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀνῆσθαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν
πολιτῶν ἀγέσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δὲ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπείσσε,
τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβοῆσαι μὲν Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γὰρ

reuocatus, et longe melior, publice ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissam audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amicis spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod talicum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε ἔν ἐπὶ ἡνεί-
καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς
διαίτης τὸ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀ-
πραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστὶ
ἀπεφαίνετό τε Φιλοσοφία συνωδὸν τὴν παρὰ
τοῖς τοιέτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος
Φυλάξαι δυναμένην, σπικδαίω τε ἀνδρὶ καὶ πλῆ-
τε καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς
τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρημένῳ τὸν ἐκεῖ βίον
ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

"Οστις δὲ πλῆτε ἔρα, καὶ χρυσῷ κεκλήληται,
καὶ πορφύρῃ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον,
ἄγευτος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παρρη-
σίας

enim aliam habere illud. Haec igitur ille lau-
dabat. et praeterea libertatem, quae illic est,
ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et
otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Osten-
debat etiam, conuersationem eorum hominum
philosophiae consonam esse; moresque puros
conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias
contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae
natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam
quae illic viuitur, quam maxime aptam atque
accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque stupet,
purpuraque et potentia felicitatem metitur, qui
libertatem in dictis factisque nunquam gustauit.

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακσίας τὰ πάντα καὶ δελεῖν συντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπέζων, Φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκέων τέρπεται κρημάτων τε, καὶ τέρετισμάτων, καὶ διεφθορέτων ἀσμάτων, τοῖς δὲ τοιαῖτοις πρέπει τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεταί γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν αἰγυαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δὲ ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δὲ ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
ὕφ'

qui veritatem nunquam vidit, et cum affentatione et servitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus veneris, plenus praestigiarum, fraudis, atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
fluente

ύφ' ἧς δὲ ῥεῖσσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύμα-
 τι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονταί ὁδοί· τινεῖς ἐρχε-
 ται γάρ μοιχεία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιγο-
 ρία, καὶ τὸ τοιοῦτο Φῦλαν τῶν ἡδονῶν· παρα-
 σύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάν-
 τοθεν, αἰδῶς, καὶ ἀρετῇ, καὶ δικαιοσύνῃ· τῶν
 δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γενόμενος, δόψης ἀεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις
 ἐπι-

fluente perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium
 et auaritia, et periurium, et reliqua id genus vo-
 luptatum cognatarum natio. A quibus exundantibus,
 animo vndique submerso, verecundia, et
 virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam
 solum semper fiticulosum multis ac feris cupidita-
 tibus

E 4

21. Παρασύρεται] Fluviorum est et torrentium,
 qui aquis adauctis praecipitantes violento
 impetu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δόψης πμπλάμε-
 νον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιθ. Haec certe ἀκυ-
 ρολογία ne in poeta quidem dithyrambico
 sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui po-
 tuit in mentem venire; vt verbum laetissi-
 mae significationis contra Graeci sermonis
 vsum tam male collocaret? Huius crimi-
 nis vt Luciano absoluator, refingendum
 puto αὐχμεῖ. cuius verbi opportunissimi
 sane fieri vix potest, quin Noster memine-
 rit

ἐπιθυμίαις, τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τοσάτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ γ' ἂν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπαινῇεν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίεν περ γενόμενος, ἐπι-
σῆσας
zibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram honorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος,
δίψης, ἀγείαις ἐπιθυμίαις. Agris arenti-
bus et longo aestu squalidis δίψα tribuitur
et διψῶν. Percommode *Dionys.* Perieg.
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ αὐχ-
μηεσσα τέτυκται. pariter in *Aristoph.* Nub.
440. iuncta reperies διψῶν et αὐχμῶν. Lu-
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἦν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀεραὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν. Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solum; no-
xio vitiorum prouentu squalet horretque:
Corysost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, ὑπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, vnde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθισματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vltatissimum. *Reitz.*

ἔφησας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπῆλθεν τῆς δεῦρο ἀ-
φίξεως, ἐκεῖνα δὲ τὰ τῷ Ὀμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δῦσηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἤλυθες, ὃφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ προσαγορεύσεις ὑπερ-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μισ-
φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem populo mei huc ad-
ventus, Homerica illa videlicet mecum ipse di-
sitans :

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,*

E 5

et ami-

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, vt in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrum-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro' ἐπισίας. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, vt hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισῆσαι per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. Hemst.

λίας ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξαι διέγνωας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρεῖσθαι τοῖς καθ' ὧσι δυνάμενος;

Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, Φασίν, ἐκ τ' ἀνδροκτασίας, ἐκθ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμῶ, τολοιπὸν οἰκχεῖν εἰδόμην, καὶ βίον τινα τέτον γυναικῶδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῶντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφύδρα πρὸ μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τέτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decreuisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quemadmodum Iupiter Hectorem, ita me ipsum *ex telis*, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore*, de cetero domi me continere statui; et vitam hanc muliebrem et timidam plerisque visam, antepone, cum ipsa philosophia, et Platone, et veritate colloquor. Ac meipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex sublimi admodum contempler ea quae geruntur: quae partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῷτο δὲ πείραν
ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπο-
λάβης μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυ-
χῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέειν τῇσδε τῆς πόλεως,
καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἔ γὰρ μικρὸν ἀν-
τισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσέτοις
δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκρόμασι πάντοθεν ἔλκεσι,
καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν
Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δε-
δεμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γάρ, μηδὲ τὰ ὦτα
κηρῶ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκρόντα, καὶ λελυμέ-
νον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

*Ενεσι

ac risus exhibere possint: partim talia, in qui-
bus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium ali-
quod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam
virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam ani-
morum experimenta fieri, quam in hac vrbe,
et in ea, qua hic viuitur, consuetudine. Neque
enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot
spectaculis atque aurium illecebris vndique at-
trahentibus ac detinentibus: sed oportet omni-
no Vlyssis exemplo praeternavigare illa, non
quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc for-
midolosum foret) neque etiam auribus cera ob-
turatis, sed audientem et solutum, et vere ani-
mum supra haec elatum habentem.

20. Li-

Ἐνεσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα. ὥσπερ
ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτε δеспότην προΐοντα, τόνδ' ἀντὶ πλῆ-
είκ, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ Φίλον τέττε· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα. τέτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καί τοι μαρτυραμένης τῆς τύ-
χης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογᾷς 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅπως
ταῦθ'.

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, vbi aspexe-
ris, velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογᾷς] Non video, quo pacto sa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρώπων εἶναι βέβαιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλεῖ-
τε, καὶ δυναστείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελαῖν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἐνεσι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τῷτο ἤδη
σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖοι μὲν οἱ πλετῶν-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam, ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomodo enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογῶντες, hoc sensu: illud enimvero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse testetur, quasi scriptum fo-
ret μαρτυρήσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum vē-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὰν κατηγορεῖντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
 καινότερον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἀλλοτρίᾳ Φω-
 νῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιῶντες, ὅτι
 μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σεμνότεροι,
 καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔ πόρρωθεν,
 ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
 καὶ ὑποκύνψαντα, καὶ πῆρρωθεν τὴν ψυχὴν τα-
 πεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
 τα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
 τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περιβλε-
 πτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὁδ'
 ἔσθης παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
 ἔξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
 absurdissimum est, etiam obuios aliena voce sa-
 lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
 volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
 fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e-
 longinquo, neque ut Persis mos est, sed neces-
 se est propius accedentem, et sese incuruantem,
 animo diu iam ante demisso, illiusque affectu et-
 iam per corporis similitudinem declarato, pectus
 aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
 ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem
 assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebens
 deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
 qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δὲ γε ταύτης αὐτῆς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς ἑόμασιν ἡμᾶς προσίενται.

Πολὺ δὲ τέτων οἱ προσιόντας αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνες, καὶ κέλαρες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκῆειν ὑπερμένοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκαῖνο δεῖπνον 26), καὶ πολλῶν αἷτιον συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα

decipiendum. Illorum autem laudo inhumanitatem, quod ad ora osculanda nos non admittant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt, qui eos sectantur, atque obseruant, de media nocte surgentes, et totam urbem circumcursitantes, et a seruis foribus exclusi, canes, et adulatores, et id genus alia audire sustinentes. Praemium vero acerbae illius circuitionis, onerosa illa, atque multorum malorum causa, coena est: in qua illi, quam multis comesis, epotisque prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas, quas beari homines ac potentiores Romae clientibus suis atque adulateribus praebebant. Has autem vespertinas epulas matutinae salutationis officio venabantur. Hemst.

πόσα δὲ, ὧν ἐκ ἐχρήν, ἀπολαλήσαντες, ἡ μεμ-
 Φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἡ δυσφορεῖντες ἀπία-
 σιν, ἡ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἡ ὕβριν, ἡ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμὲν-
 των οἱ ζενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον,
 καὶ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων ἐξω-
 λεγέρες τὰς κόλακας ὑπείληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνας καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίας. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιχσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem, et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi otium non est.

23. Ego vero adulatōres longe iis, quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
 tigres illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam ammirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότας προσεῖπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νας εἰκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, ἐκ
 ἂν εἴει τὸναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένους τὰς πλασίας, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτω τῷ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὡς τῷ
 διὰ τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτω δὲ
 ἔχει, μηδὲν ὀφελος εἶναι περικαλλὲς οἰκίας τῷ
 οὐκ ἔντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantif-
 per abstinerent ab hac voluntaria seruitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicita-
 tem relinquerent, neue inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

οἰκᾶντι, μηδὲ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις
αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαι-
ρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δυνα-
στείαν,

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas,
nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali ali-
qua via diruere ipsorum, et vilem reddere poten-
tiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio para-
bilis adeoque vilis. Ad multa, variata figu-
ratae locutionis indole, venuste traducitur.
Inter locutiones, quibus homo nihili signi-
ficetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος
τῶν ἀποκεκυρηγμένων, et mox ἐπευωνι-
σμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari
quidem paululum, et ad plures formas
communicata potestate, sed quae pretii tem-
perati deminutique virtutem semper conti-
neat. Ita lex frumentaria, quae annonae
excandefactae modum adhibet, νόμος σιτι-
κὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν
apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque
adeo res, quarum pretia descendunt ac la-
xantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam
qui translatis mercibus caritatem semper
vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando
venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπι-
τιμᾶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τι-
μας contraria sunt apud Poll. III, 125. ἐπ-
ευωνίζειν, ἄξια πιπράσκειν. Tum porro
attribuitur illis, qui res sub hasta, vel pu-
blice

σειάν, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν
ὑπερο-

tiam, contemptum hoc quasi munimentum di-
F 2 vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt. Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p. 828. E. δανείσῃν, καὶ πωλῆς, ἐπευωνίζοντα. In promptu mihi longe plura sunt huius verbi exempla; quorum partem non ideo tantum, quod in Lexicis frustra quaerantur, duxi notandam, verum etiam, ut simul monerem, quanquam ἐπευωνίζειν saepenumero fuerit oblatum, nusquam tamen ἀπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me reperisse: neque omnino aliunde, quam ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae causa mihi videtur satis grauis, cur pro genuino non agnoscam, donec certioribus argumentis approbetur. Interea restitutum nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ. potentiam diuitum atque opes, quae iam per pauperiorum adulationes atque admirationem maximi aestimentur, contemptu ac fastidio ad pretium deducere vilissimum. *Hemst.*

28. Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπι-
τειχισμα, nisi quod in compositione po-
testas intendatur, nonnunquam idem atque
τειχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est,
si mutata structura dicant ἐπιτειχισμα τοῖς
ἀνθρωπίνοις πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρω-
πίνων παθῶν, quorum illud apud veteres,
hoc

ὑπεροψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπέννοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῶντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθεῖν. τὸ δὲ καὶ τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιουμένων 29), πολλῶ ἔτι τῶτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducant.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facitare, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vfitatius, munimentum ad coercendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτείχισμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν Φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινὰς, quod Atticis et *Platoni* frequens. *Hemst.*

δεινότητόν ἐσι. πῶς γὰρ οἷσι τὴν ψυχὴν δια-
 τεθεισθαι μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλισα
 τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων
 ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφορεῖντα,
 καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλεσι κοινολο-
 γέμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῆ
 σχήματος 30) ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὁ
 μάλισα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
 ταλαμβάνει, τὰ ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
 νοι τῆ δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
 τίνι τῶν κολάκων εἰκάζομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-
 ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
 enim me putas animo affectum esse, quoties
 video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
 tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
 et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
 litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
 nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
 signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
 quod vel maxime indignari soleo, quando non
 itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
 cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiujs designantur, cui
 quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
 losophi ne Romae quidem deponerant. *du*
Soul.

ται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ Φα-
 νερώτερον, ἔξανίστανται δὲ πάντων ὕδατοι,
 πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῖσιν; οἱ δὲ
 ἀσσειότεροι πολλὰκις αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθη-
 σαν· καὶ ταῦτα μὲν ἔν γελοιᾷ ἡγεῖτο. μάλι-
 στα δὲ ἐμέμνητο τῶν ἐπὶ μισθῷ Φιλοσοφούν-
 των, καὶ τὴν ἀρετὴν ὥνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)

προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebrian-
 tur magis, quam alii, manifeste? a conuiuio au-
 tem surgunt omnium ultimi: deinde et plura
 aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum
 urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam can-
 tare non erubescunt. Atque haec quidem
 ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum
 mentionem faciebat, qui pacta mercede philoso-
 phantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de
 foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. προτ. τὴν
 ἀρ. ὥν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consue-
 ta: sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in
 communem usum coctus in foro venum ex-
 ponebatur: is omnium optimus Athenis,
 sed eo tamen, quem puriorem domi ditio-
 res confici curabant, semper deterior. Ce-
 terum quod istorum scholas ἐργαστήρια vo-
 cabat, et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone
 sumtum, apud quem saepe Socrates καπή-
 λων et καπηλευόντων nomine Sophistas in-
 famat. Hemst.

προτιθέντων. ἐργασήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπη-
λεῖα τὰς τέτων διατριβάς· ἤξιε γὰρ τὸν πλά-
τε καταφρονεῖν διδάζοντα, πρῶτον ἑαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· ἔμό-
νον προῖκα τοῖς ἀξιῶσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περισσίας
καταφρονῶν· τούτῃ δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἑ-
δὲν προσηκόντων, ὥς μὴδὲ τῶν ἑαυτῷ Φθει-
ρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρόν ἔ-
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, ἔδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' ἔδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διεληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui diuitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat vt aliena expeteret, vt ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam geteret; vt qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe situm habebat, iam tot annis ne in-
yisere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τῶν μὲν Φύσει ἑδνός ἐσμεν κύριοι, νό-
 μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόρι-
 στον παραλαμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότα
 νομιζόμεθα, καὶ παιδᾶν ἢ προθεσμία παρέλθῃ
 τήναια παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαύει τῆς ἐνό-
 ματος. ἔ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν
 ἐθέλῃσι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέ-
 ριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
 τῆς προσώπῃς τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
 τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τῶτοις, τῆς δια-
 νοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τῆς τρόπῃς.

Παρήνει δὲ τοῖς συνᾶσι μὴτ' ἀναβάλλεσθαι
 τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθε-
 σμίας ὀριζομένους ἐορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
 ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
 domini sumus, lege autem et per successionem
 usum earum in tempus incertum accipientes,
 temporarii possesores habemur: quo exacto tem-
 pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
 istidem fruitur. Idem non parua praebe-
 ri volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
 tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
 destiam, et vestitus mediocritatem, et super
 omnia haec compositam mentem morumque
 mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-
 di tempus prorogarent, ut multis solenne est,
 certum sibi tempus praefinientibus, aut festos
 dies,

ἐπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τῷ τὰ δεόντα ποιήσῃν. ἤξιε γὰρ ἀμέλλητον
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς Φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὰς νέας ἀντέχειν κατα-
γυμνάσωσι· τῷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, 'μασιγῶντες' οἱ δὲ χαριέστεροι,
καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἦγε-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspicen-
tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
expertem esse illum ad honesta impetum debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷτο,
eam ob rem, vt dolores et incommoda to-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior, et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τῷτο μὲν ita solet poni plerumque,
vt τῷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriben-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἔτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σεβρὲν τῷτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρέμενον, τῷτο μὲν ψυχῆς, τῷτο δὲ σώματος, τῷτο δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτᾶν ἔφασκεν ἔτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχις λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμετασχεπτί φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam aetatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quae vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum praeter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irreuocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσᾶς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχᾶς διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμόν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σενωποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπαρδαίων εἶναι δοκέντων ἐπείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρῃ δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε καὶ διαθήκας καλινδχμένων, προστιθεῖς, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, vrbis tumultus, et turbae confictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emitte, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas noceat.

θείας. 33) α δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτῷ γε-
λαῶν
ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum tene-

33. "ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his verbis eorumque sensu difficultas haeret praecipua. Ad me quod attinet, si vera est recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκροῦ τε καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores intelligo, quorum sane studium omne in funerum iustis et testamentorum tabulis versabatur. De isto insidiatorum genere quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet insuper, praeterire non poterat, vnam Romanos tota vita veram vocem emitte-
re, quam non libere quidem et palam expromant, sed abditam vltimae voluntatis testimonio consignent: cur hoc autem? ne scilicet ex apertis animi veris sensibus magnum ad eos malum redundaret: nam haeredipetae potentiores quoque et in principum aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum bonis inhiabant, de se iudicia scirent, inimicos se gererent infestos. Momentum aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius usus fere frequentissimus in rebus inhonestis ac turpibus. Hoc autem modo fieri plane non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφ. τέρας ἀληθείας in deteriore partem sumatur. Verumtamen nexu orationis expenso inducor pene, ut in aliam plane sententiam discessionem faciam. Primum exi-
gua

λαῖν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιῶσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναληγσίαν
ἐγγραφον ἐμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἔνιοι δὲ καὶ σέ-
φειν

tenerej non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
coro-

gua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendum putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς
σφετέρᾳς ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
testamenti tabulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum: quinam? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φι τὴν νεκυϊάν τε καὶ διαθήκας καλινθέ-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν φωνὴν
ἀληθῆ προῖεσθαι ita fere accipio, veros
animi affectus, remoris utilitatibus, cunctisque
ad severum examen adductis profiteri. Ἴνα
μὴ ἀπολαύσῃ vero pro ἐν αἷς ἐκ ἀπολαύ-
σι non est, ut multis proberem. Hemst.

Φειν τὰς σήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰμᾶζειν ἔν ἡξίᾳ, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκίηπτασι. τέτρες γὰρ εἶναι τὰς τὸ πολυτελές ὄψον ὠνυμένους, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρέκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλάμενους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παράκαιρον ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελές ὑπερῆφανοῦντας·

τὰ-
coronari praecipiunt, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conuiuiis cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosis opplentur, quas, dum rarae sunt et in-tempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe praetulerō πέρα τῆς τελευτῆς, ultra mortem, quod si subieceris, convenient utique multo melius ἔτι καὶ et διαμένοντες et, mox μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τέτρες εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· δ καὶ μάλις διέσυσεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομήσι, καὶ τὰς ὄρας συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τῆτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἔδη καὶ παρὰ θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμόν 37) ἔνι καλεῖ τὸ τοιᾶντοτῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne uti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus vndique conculcandum permittentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum unguento perfusum. Brodaeus.*

36. Παρὰ θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu percurrunt. Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? Brod.*

37. Σολοικισμόν] *Soloecismus per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur soloecismus. Cognatus.*

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεόν, ἃ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιᾶτο τῶν σεφανημένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τόπον. εἰ γὰρ τοι ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰων τε καὶ ῥόδων χαίρεσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλισα ἐχρῆν αὐτὰς σέφεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοήν, ἢ ὡς πλεῖσον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momi dictum imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse incitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proxime fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. [ἢ ὡς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἰνα, qua Indicarium rarius adsciscit pro Subiunctiuo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi *quamplurimum attraheretur voluptatis*, servata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest, Hemst.

Καὶ μὴν κήκείνης διεγέλα, τὰς θαυμάσιον
 τινὰ τὴν σπικθὴν περὶ τὰ δαΐπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ παρματίων περισ-
 γίχαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέττας ἔφασκεν ἑλιγο-
 χρονίς τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομίνειν. ὑπέφαινε γὰρ τὸς σά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἶναι πάντα πονεῖσθαι
 τὸν πόνον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μός ἐστιν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βραδέντων, ἡδῶ γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονὴν.
 λοιπὸν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάταν ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et capedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 stantur. Nam et hos brevis ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibis voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiprem, quam quae ex
 ceteris vilioribus sit, repletionem reddi. Restat
 igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εικότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὅτ' ἀπαι-
 δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῦντας, ὧν
 ἀπασῶν Φιλοσοφία χρηγὸς ἐστὶ τοῖς πενεῖν
 προαιρημένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
 πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλῆθος τῶν ἐπομένων,
 τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ
 μικρὰ δεινὰ ἐκφερόμενους. ἐν δὲ τι καὶ μάλισα
 μισεῖν ἐώκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τᾶτο καὶ
 τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ
 τινὰς τῶν οἰκετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
 προορᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλόν-τι ἢ κοῖλον
 μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
 τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
 minime mirum, vtpotē qui imperiti veriorum-
 que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
 iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
 multa commemorabat: multitudinem prosequen-
 tium, contumelias, eos qui feris impositi ge-
 stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
 xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
 vrbe frequens, et in balneis valde familiare.
 Praeentes enim quosdam ex feruis clamare
 oportet et admonere, vt ante pedes prospiciant,
 si quid extantius paulo, aut cauum praetergre-
 diendum sit, atque commonescere eos, (id
 quod

τὸ καινότετον, ὅτι βαδίζουσι. δεῖν ἔν ἐποι-
εῖτο, εἰ σώματος μὲν ἀλλοτρίῃς δεῖπνῶντες μὴ
δέονταί, μὴδὲ χειρῶν, μὴδὲ τῶν ὠτῶν ἀκέν-
τες, ὑφ' αὐτῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέον-
ται προσφορέων, καὶ ἀνέχονται φωνὰς ἀκέν-
τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπῆσας, καὶ πε-
νηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχεσιν ἐν
ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
ἐπιτετραμμένοι.

Τεῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελ-
θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
ἤκουον αὐτῶν τεθηπῶς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημέ-
νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ τῶν
Φαιά-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese ince-
dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
sani, ad prospiciendum opus haberent, ac suf-
tinerent voces audire, quae miseris hominibus
et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem
in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
demandata est vrbium cura.

35. Hacc atque huiusmodi alia multa oratio-
ne persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
meruens ne conticesceret. Vbi vero loqui
desiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν· πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἔς αὐτὸν ἀπέβλεπον κекηλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατεilahμένος, τὸ μὲν ἰδρῶτι κατερρέομην, τὸ δὲ Φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξεπιπτὸν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἦτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορέμενος. ἔ γὰρ ἐξεπιπολῆς, ἔδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βχθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐσέχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γὰρ τι δεῖκαμὲ ἤδη Φιλοσόφων πρῶταψασθαι λόγων, ὥδε περὶ τῶτων ὑπεύληφα.

Δοκεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio tetigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decernō nihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
τινι ἀπαλῶ προσβοιμένα. τοξόται δὲ πολλοὶ
μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔ μὴν πάν-
τες εὖ σοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
δέοντος ἀφικῶσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι
τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν· οὐ μένει
ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
διελθόντα καὶ παροδεύσαντα καχηγνύουσιν μό-
νον

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
genero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
neris orationibus habent: ceterum non omnes
certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
neruo nimium intento, vehementiori quam par
est impetu telum emittunt: et hi quidem recta
insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
tia icūs penetrantes, ac permeantes, hiantem
G 3 modo

39. Τῆς ὁδῷ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
tibus patet: ἔ μὲν ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τῷ βέλῃ,
nullum est dubium. neque aliter ipse mox
Lucianus, ἐκ μέσης τῆς ὁδῷ. Verum ad
huius quidem loci sententiam minime con-
gruit haec lectio. Hemst.

νον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως· ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας ἔδδ' ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ· ἣν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐν ἐργάζεται πληγὴν· ἔ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπесέλλατο.

Ὅσις δὲ ἀγχθὸς τοξότης, καὶ τέτῳ ὁμοίος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφέδρα μαλακός, εἰ μὴ σεῖρότερος τῶ βέλους· γίνοντα γὰρ δὴ καὶ ἀτρωτοὶ σκοποῖ. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium, et quod laxiore nervo emittuntur, ad scopum vsque non perueniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num. valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tin-

λος, ἅτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἅτε ὁπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δηκτικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῷτο
 χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνσχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῷ διεκθελῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

Ita sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, vt Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et duci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsum, eque-
 que penetrans vt inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum

G 4 ambit:

40. Ὅπῳ] Quo *succo* certo dicere non pos-
 sum; neque vnde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, vt ante me fiebat, *resinam*. du Spul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra *Diodorum* disputat *Palmerius*: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretenfibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τὸτό τοι καὶ ἦδοντα καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀκόντας, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἐπάσχον, ἡου-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
λέγειν,

Βάλλ' ἔτω, αἱ κέντι Φόως ἄνδρεςσι γένηται.
Ὡςπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλῷ ἀκόντες ἔ πάν-
τες μαίνονται, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔται δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομι-
μνήσκονται τῷ πάθῃ, ἔτω δὲ καὶ Φιλοσόφων
ἐκθέοντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματῖαι ἀπίσ-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ Φύσει Φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambir: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homeri-
cum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripuntur; illic
audito carmine, propriis affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac faucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε,
 ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς
 ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ νε-
 κορεσμένος. ὥς καὶ μεταξὺ σὲ λέγοντος ἐπα-
 σχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσαμένη, ἄχθο-
 μαί. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σέ-εἴπω, τέτρωμαι·
 καὶ μὴ θαυμάσης· εἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς
 τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐκ αὐ-
 τοῖ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἑτέρες
 καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο δια-
 θῶσι 42), καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·
 συμμε-

38. AM. Quam grauiā et admiratione digna,
 et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque
 reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me in-
 scio, fuisti! Quare et te dicente, animo comi-
 monebar, et nunc desinente, moerore afficior,
 et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque
 vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus ra-
 biosis mordentur, non solos rabie corripī, sed
 et si quos alios ipsi in ea infania momorderint
 etiam illos mente deiici, atque in furorem verti
 G 5 folere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷτο διαθῶσι] Graeci διατιθέ-
 ναι accusatiuo duplici comitatum vsurpant
 potestate saepius ita singulari, vt vim Grae-
 cae phraseos interpretatione Latina vix ad-
 sequi liceat: haud raro aduerbium accedit,
 illudque inprimis frequens, ἔτως διαθῶ-
 ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθῃ ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἢ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἐκὼν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐροῦν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαι γέ σε κοινὴν τινα τὴν θεραπέϊαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἄρα Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

folere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque insaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lys.* in *Agor.* p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείη ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθην, *sc.* vos ad inopiam redegisset, ut fecit. *Aeschin.* in *Tim.* p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἀρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιώνος ἐβδόμη ἰσαμένε, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίαις ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφ' ἡρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα ἡδικήμεν ὑπὸ τετραὶ τῷ ταῦ, καταχρωμένε τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἔνθα μὴ δει,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, 7ta Septima Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauibus iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, ubi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἔνθα μὴ δει] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἣν ἴσε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσούτον ἦκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥς ἐφ' οἷς ἡσύχασα
πολλάνις ἐκ ἀγαπῶν, ἥδη καὶ πλείω προσβιά-
ζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς
ἀμφοτέροις εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; damnum non grauitèr tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
ut non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, ut accusem
ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum no-
uistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
intrare non licet, is proprie κατὰρσει, ἐν-
θα μὴ δεῖ. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς littera T. incusatur. Hinc
latius se porrigit κατὰρσειν pro venire aliquo.
Contrarium ἀπαίρειν tum priuā, tum am-
pliore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς.] Syllabas hic elementa vocat,
quae in vnum sonum coalescere apta nata
sunt. du Sonl.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆς. τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις αἰεί τι μεῖζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οὐκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγη δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμῆσθαι, ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῇ Φόβῃ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me invasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prorsus me e domestica sede expellet, eoque prope modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inseruiam.

3. Est

3. Ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῇ Φόβῃ] Ego Codicum et *Ed.* I lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuuetur, satis opportuna censeo: ἐν ἰσῶ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος consonis attribuitur, quem admodum vocalibus Φωνῇ. literarum diuisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν Φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφος. Φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα Φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147. Ε. τό, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συριττάσης τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἰσῶ, ἐν τῷ ἰσῶ εἶναι venusto Graecorum usu, pro ἰσον εἶναι, *pari loco esse et conditione.* Solent autem ἐν ἰσῶ εἶναι τι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.

nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τὸτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν κατ' ὅλῃ τι γράφεται, ἔχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχὰς, ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
 τοσού-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis itidem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Καταδοῦν ἐστὶ rarius apud Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

IVDICIVM VOCALIVM III

τοσδετον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξειν, ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφίσητε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικεμένῳ.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκίπησαν τότε αἱ τόλμη εὐθύς ἀρξάμενων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῳ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήσεως, καὶ κεφαλalgίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο
πολλὰ

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῳ, disceptans de voce κισσηρις et κεφαλalgία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus pro-
peme-

4. Καθυφίσητε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum praeviaricari. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remisse versari, ut intercidat, et aduersario causa prodatur. Hemst.

πολλάκις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπύ-
 παυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγισ, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγ-
 χύσειω ἀρχεσθαι παρατόμῃ. καλὸν γὰρ ἔκα-
 ζον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δί-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμας τέταρτος δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλίας, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοὶ
 προσάπτει τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἀτὴν τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφεῖον et γναφάλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γισ illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae σπικεύσσαν, nec confusio-
 nem legibus vetitam inferrent. Est enim pul-
 chrum vnamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum euertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισάν, τί πρῶτον ἔσαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ὥς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν, ὧ δικασαί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθαι Φθέγγεσθαι. ἡμιφῶνσις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκασθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἓνια τῶν πάντων, οἷς ἔδδὲ Φωνὴ πρόσεσι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἔν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τῶς νόμους τέτους.

Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valetis. Semiuvocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione regent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

H

ex

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Γ, ἐκ ἂν ἡκίσθη μόνον, τῆτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῶων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμῶς συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὥς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὁθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω· (τὸ δὲ ἐσι, πολίχνιον ἐκ ἀηδὲς, ἀπρικον, ὡς ἐπέχει λόγος,

Ἄθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, et ὑψιλὸν, (eius misertae) conuenissent, ne audiretur quidem, hoc inquam ταῦτ' mihi maiorem vim, quam vllae vnquam literae, inferre ausum est. Nam nominibus et verbis patriis me extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctionibus et praepositionibus expellere tentat; adeo ut istam immanem auiditatem ferre ulterius nequeam. Verum iam tempus est dicere, unde et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidulum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur, Athe-

5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex veterum aliquo exemplum quod talem usum τῶν καθήκων probet, et desistam huic scripturae litem mouere. Interea corrigo mutatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁραθῆναι· Quae vsitatissima est loquendi formula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κρείττισον ῥῶ
γειτόνων τὸ βέλτισον. κατηγόμην δὲ παρὰ
κωμωδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο,
Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
τικῆς. παρὰ τῷ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τῷ ταῦ
τάττε πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γάρ
ὀλίγοις ἐπεχειρεῖ τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
σερεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
ῶμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῇ-
μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ
λέγειν, καὶ οἷόν ἦν μοι τὸ ἄκρσμα, καὶ οὐ
πάνυ τι ἐδάκνυμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
simachum nomine, genere, quantum appare-
bat, Boeotium, sed qui se tamen e media Ar-
tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
tem ego huius ταῦ, auiditatem deprehendi.
Quod dum paucis aggredideretur dicere τεττα-
ράκοντα, priuans me meis cognatis, existima-
bam eam esse consuetudinem literarum, quae
vna essent educatae. Praeterea cum τῇμερον
et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mor-
debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀρχάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν,
εἴτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν,
καὶ μετρίως ἐπὶ τῶν ἀγανακτῶ, καὶ πύμπρα-
μαι, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα
τίς ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς
δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχελακότων μοι γραμμάτων· κίσ-
σαν μὲν, λάλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰ-
πεῖν, τῶν κόλπων ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ μὲν Φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κοσσύ-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio,
eo audaciae procellisset etiam, ut καττίτερον,
κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiectione omni pudore, βασιλίτταν quoque no-
minaret: haud leniter sum commorus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appeller. Oro autem vos per
Iouem, ut affligi, et omni ope et auxilio desti-
tuti, instam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et Φάσσαν, (id est
palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et
κοσσύ-

κοσσύφοις, ἀπαγαγεύοντος Ἀρισάρχῃ. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν
ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἄλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξε-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν, ἔδὲ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὰ δὴ λε-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho, eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ὑμηττὸν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam di-
ci? Toto insuper (θάλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sim iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

Σμύρναν· μήτε τῷ ξϋ πᾶσαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τριᾶτων ἔχον-
τι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
μὲν ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
φυτεύσαντί μὲν τὰς μυρρίνας, καὶ παῖσαντί μὲν
ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρῃς. καὶ γὰρ μὲν
τοιῆτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῆτο σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἔδδ τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὰ δεινὰ πάντα
ἠδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κἀκεῖ τὰ ἀδικη-
θέντα γράμματα. Ἀνάεβε, Φωνήεντα δικα-
σαι,

Σμύρναν furripuit; Nec ipsi etiam ξϋ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
ipso etiam Thucydide opem illi ad hanc tuen-
dam injuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plaptarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρῃς) in
faciem percusserit. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violen-
tum aduersus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinuerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
ces,

σαι, τῷ μὲν δ' λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
 δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ
 πάντας τὰς νόμους· τῷ θῆτα κρέοντος 6), καὶ
 τῆς κεφαλῆς τὰς τρεῖς τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
 κολοκύνθης ἐξεργῆσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
 καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
 γρύζειν· τίς ἂν τῶντων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξα-
 κέσβισθ' αὐτῷ πρὸς τὸ πονηρότατον τετὶ ταῦ;

Τὸ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
 ἐντελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iubet;
 quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
 ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
 eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
 Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
 et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
 γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
 Quis ista quæso ferat? aut quæ poena satis
 magna erit tam scelesto Ταυ?

H 4

II. Ve-

6. Κρέοντος] Non debuerat contra loquendi
 consuetudinem in ista doloris significatione
 verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
 tabam κλαίοντος pro κρέοντος· deinde po-
 tius mihi videbatur, translata in suam se-
 dem voce, κρέοντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
 τρεῖς τίλλοντος· quam locutionem po-
 stremam veteres onerare non solent inutili
 adiectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τετονὶ τὸν τρέπον. ἔ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθὺ Φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικασαί· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μένος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλιῦσσαν, ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρσιπесὸν τάλον

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum genus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Iudices: interim enim res humanae rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrudit, et γλῶσσαν facit γλῶτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἶπεν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προσδρίαν
ἔχειν ἀξίαν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ ὁ μόνον γε τὰς
τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαί· Φασί, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τέτω
ἐπιβλεύει· καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρὸν τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
κει· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶν-
ται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχεῶν
γένος

irruens τὰ λὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pal-
mite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον,
(id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆ-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cessisse, atque natu-
ram suam mutasse, insidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices desient, atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασί
 τὰς τυράννας ἀκολοθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύ-
 λα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἔν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέτο μένον ἐς τὴν τῷ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τίμων

genus inuexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuenisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines fortiretur.

Timon

7. Ὁ δὲ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit *Guyetus*, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. *Hemst.*

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεὺς. Ἑρμῆς. Πλούτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
ἐφέσειε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρνις 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδυπε, καὶ εἴ τι
σε

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philiadēs.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ορνις] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeſes Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίς, Ξενίς etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. *Hemist.*

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιηταὶ καλῶσι, καὶ
 μάλιχα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε
 γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ
 πίπτειν τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς
 τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀσραπὴ,
 καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις,
 καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα
 γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς
 ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ πατάγῃ, τῶν ὀνο-
 μάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo
 cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc
 enim magno nominum agmine sustines versum
 labantem, et rhythmum hiantem reple,) vbi
 nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens?
 vbitonitru tanto fremitu boans? vbi illud flam-
 mans, candens, ac terribile fulmen? Cuius
 sane constare potest, ea omnia nil esse aliud
 quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum pla-
 ne

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, με-
 σέληπτοι, ὑπὸ Μασῶν κάτοχοι sunt poë-
 tae: eos facete Noster in Iouialium toni-
 truum mentione vocavit ἐμβροντήτας, qua-
 si iisdem illis telis, quae tam liberaliter
 Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro
 stupido, infano, et cui communis sensus
 est excussus: simul hunc in modum non
 noluit intelligi Lucianus, quum Timonem
 ita facit poëtas appellare. *Hemist.*

μάτων. τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σκ, καὶ ἐκηβόλον ὄ-
πλον, καὶ πρόχειρον, ἐκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀ-
πέσβη, καὶ ψυχρὸν ἐσι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα
ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττειν.

Θᾶττον γέν τῶν ἐπισημεῖν τις ἐπισημεῖντων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν ἄν, ἢ τὴν τῆ παν-
δαμάτορος κεραινοῦ φλόγα· εὖτω δαλόν
τινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς
πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι·
μόνον δὲ τῆτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῆ τραύμα-
τος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου.

ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas.
Telum autem illud ita decantatum, et longe
feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane
restitutum est, et refrixit, ne tantillulam qui-
dem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periuri potius metuerint he-
sternum aliquod ellychnium, quam fulminis con-
cussa domantis flammam. Ita videris illis titi-
onem iaculari, ut ignem eius vel fumum haud timeant:
hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere
existiment, quod fuligine operiantur, atque
inqui-

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo
vocabuli postulat, titiōnis ardentis et ac-
censi. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῆ τραύματος] Ἀπαλαύειν
verbum apud Graecos in utramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεύς ἀντι-
βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πᾶνυ τοι ἀπίθανος ὢν,
πρὸς ἔτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμοεργὸς
ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπκ-

γε

inquinantur. Hinc adeo est quod Salmoneus
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph.* AV.
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθαδί.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακὸν τι, τι Φλαῦ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitiuus accedit eius, vel personae vel
rei, vnde bonum malumue aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellecto, rarius expresso.
Plato Phaedr p. 1227. F. ἀλλ' οἷόν ἀπ'
ἄλλῃ ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ
τῶν κείνης γάμων· nonnihil ad me quoque
mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarch.* T. II. p. 837. A.

5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπιорκάντων ἀνέεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δέ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ & ; Verum nihil moueri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 cttere, πῶς γὰρ φοβηθεῖν ἂν τῶν ἐπιорκεῖν
 τις ἐπιχειρῶντων τὴν τῷ κεραυνῷ Φλόγα·
 sin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπὸ θανάτου ἂν εἴη
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciiani aequae commodum. Πῶς γὰρ &, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικὸν ἐστίν, aut, κατὰ φασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Miror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 rosarum delicatuli solebant, contextum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὧτα ἐκκενώφωσαι 7), καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀνμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ εἰδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κερκυρὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσειέτο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προσηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκηνηδὸν 8), καὶ ἡ χιών, σωρηδὸν,
καὶ

funt videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti animo, et iracundia graui, multa quotidie aduersus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque vnquam otiosum erat fulmen; aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant

7. Τὰ ὧτα ἐκκενώφωσαι] De Ioue, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo dinersa potestate, quando quis frequenti et molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque obsurdatur. Nihil interest vtram formam vsurpes, ἐκκενώφῃν an ἐκκενώφειν. Hemst.

8. Κοσκηνηδὸν] Praeceptum et abruptum illarum vocum

καὶ ἡ χάλαζα, πέτρηδόν. καὶ ἵνα σοὶ Φορτὶ-
κῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι,
ποταμὸς ἐκίσῃ σαγῶν. ὥς τῆλικυτὴ ἐν ἀκα-
ρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο,
ὥς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μό-
γῃς ἐν τῇ κιβώτιον περισωθῆναι προσοκειλάν
τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρ-
ματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεί-
ζονος.

Τοιγάρ-

bant, vt cribri agitationem plane referrent:
nix aceruatim ruebat, grandinem autem saxa
diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo,
imbres ῥαγδαῖοι et vehementes deferebantur
in terras; singulae guttae fluuium aequabant.
Quamobrem puncto temporis sub Deucalione
tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis
vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum
montem appulsa, veluti quendam generis huma-
ni fomitem seruans, quo maiora deinde scelera
subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum,
quas exprimunt, imitationem in auribus
efformant. Sunt verba Tragica, et grande
quiddam sonant: sed praeterea horridum
aliquid ac pene insullum in istis, ποταμὸς
ἐκίσῃ σαγῶν. neque abhorret utique, si
haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocun-
que demum fuisse posita credamus. *Hemst.*

Τοιγάρτοι ἀκόλῃθ' αὐτῆς ῥαθυμίας τὰ πείχει-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θύοντος ἔτι σοι
 τινὸς ἔτε σεφανεύοντος, εἰ μὴ τις ἄρα παρέργον
 Ὀλυμπίων· καὶ ἔτος, ἢ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναϊότα-
 τε, ἀποφαίνεσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. ἐὼ
 λέγειν ὅποσάκις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασιν·
 εἰ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασιν. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἄκη-
 ρας, ἢ ἀναστῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-
 νας

4. Ergo pretium ob socordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 praestat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum praestantis-
 sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore spolient. Mirro iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poetae vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰ πείχειρα] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illusionem ponere.
 Hemst.

10. Ἀναστῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic *Barlaaci*
 cani-

νας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντοκλέτωρ, καὶ
 Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τοῖσιν, ὦ θαυ-
 μάσιε, πηνίκα παύσεται ἔτις ἀμελῶς παρορώ-
 μενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πρόσσι

nos aduocare, qui e vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuolantes, ut in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γιγαντοκλέτωρ,
 et τιτανοκράτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubitali fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare defines? Ecquando
 erit ut tanta facinora ultum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οἰκτροῖς locus est: vigilacissimum
 animal ad templorum custodiam vereres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς ἔτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῆ βίᾱ.

orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant, ut iam inexhausta hominum insolentia compestatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἀντλία, quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua sordida, siue ex mari in naues ingesta, siue per tenues rimas et iuncturas hiantes sese insinuans, et ipse locus navis inferior ad carinam, quo confluit haec aquae illuuius, foetoremque gravem et molestum congerit. Hinc non admodum est difficile definire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναῦς ὑπέραντλος, nempe cuius sentina, vel aqua per satiscientes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis, tanta copia exundat, ut intra limites contineri amplius neque exauriri possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersea navis intereat; quod postremum vel maxime venit animaduertendum in explananda translatae potestatis ratione. Igitur *Luciani* ὑπέραντλος ὕβρις τῆ βίᾱ tanta est humanae vitae tamque grauis proteruita, atque iniustitia, quae cogat eam subsidere, velut occupatam a sentina ratem, secundumque aliquod diluvium flagitet, nec, nisi submersis hominibus, expiari queat: hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι Δευκαλίωνες ἱκανοί; *Hemst.*

ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ εἶσας, τὰ μὰ εἶπω, τοσά-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίς ἐκ
 πενεσάτων ἀποφῆνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιμαρῆσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγενόμην, καὶ ἔτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβλέπεις οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματος
 ἀνηρημένοι. ἀλλ' ἦν πε καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαιᾷ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται,
 δυσάν-

5- De me enim vt dicam, iis, quae ad cete-
 ros pertinent, omisiss, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, vt verius dicam, postquam
 aceruatim, vt in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, vt ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me reuere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram,
 ii me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρέπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν ἔκ πρὸ πολλοῦ σωτήρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν 13), ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ἑβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ
κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod occursum infautum, atque auciscandum, me, inquam, qui non ita pridem σωτὴρ ἰπσις et εὐεργέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc remotum et desertum agrum concessi; et suspenso ex humeris rhenone terram colo, quatuor in diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac sollicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc videor

13. Ἐναψάμενος διφθέραν] Est διφθέρα, ἰμάτιον γεωργικόν, σερεόν, πρὸς ὀμβρῶν μάλιχα ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scholion illud insertum *Dioni Or. IV. p. 70. C. Hemst.*

14. Προσφιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Timon, procul ab omni hominum, quos pessime odi, consortio cum solitudine atque isto ligone philosophor, et rationes meas deduco. *Hemst.*

κερδαίνειν, μηκέτι ὀψοσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τῷ
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὦ Κρένχ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαδὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,)
 καὶ ἀναρξίπιδας 15) τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῆς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-

νικᾷ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) statu denuo sulcitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iouis fortis ac manu prom-

I 4

pri

15. Ἀναρξίπιδας] Non putem cum *Barlaeo*
 verbum hoc in *vibrandi* significatu accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flaru excuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῆς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτῆς reponens
 Αἴτνης· nihil verius vel arbitro *Luciano*
 §. 19. vbi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνης Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatus, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

χιεῖ Διός, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρὶ σέ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα.

ΖΕΥΣ. Τίς ἔτός ἐστιν, ὦ Γερμῆ, ὁ κενρα-
γῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμηττὸν ἐν τῇ
ὑπωρείᾳ; πινάρους ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπιμενεφῶς· λά-
λος ἀνδρωπος, καὶ θρασύς. ἦ καὶ φιλόσοφος
ἐστίν· ἔ γάρ ἂν 17) ἔτως ἀσεβεῖς τὰς λόγους
διεξήει καθ' ἡμῶν. ΕΡ. τί Φῆς ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτός ἐστιν ὁ πολλαῖς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐσιώσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
όλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, for-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incuruus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun' ut Timonem Colyttensem, Echekratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente diues; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] ἔ γάρ ἂν πότε, ἔ γάρ ἂν
πε, ceteroquin, alioqui non. Hemst.

18. Καθ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud sanequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

ἄλλας ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 εορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΤΣ. Φεῦ τῆς ἀλλα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλάσιος, -περὶ ὃν οἱ το-
 σᾶτοι φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιᾷτός ἐστιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς ἔοικεν, ἔτω βρεῖαν καταφέρων τὴν
 δίκην.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτὸν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

ras hecatombas mactabat; apud quem splendide
 solebamus agere Diasia. IVP. Heu! quae ist-
 haec rerum conuersio? illene pridem honestus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 feriarum deuenit, squalidus, infelix, et foffor
 mercede conductus, vti ex ligone conicere est,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effusa
 I 5 in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιᾶν ita constructum appareat: vfitatus
 καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 sum κατὰ βοὸς, καθ' ἐκατόμβης εὐξασθαι.
 Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων,
 sic perinde solent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ
 τομίῳ ὁμόσαι. vtramque structuræ for-
 mam ad ἐσιᾶν traduxit *Lucianus*, haud sa-
 tis scio, an praeter vsum veterum. *Hemst.*

θεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀηρισία περὶ τὰς Φί-
 λης· ὅς ἔσυνείη νόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσάτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλης εἶναι αὐτὸς, καὶ ἐταί-
 ρος ὥετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνῶσαντες ἀηρι-
 βῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τῆτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animadverteret
 coruis se et lupis gratificari; existimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. II. vero nudatis Timonis os-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliatiue Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 lasque exsugentibus tribuitur. Ἀδὸν sae-
 pius a *Luciano* dici exhaustum bonis et euo-
 lutum monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph.
 v. 853. venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτε-
 τμημένον. *Hemst.*

ἔχοντο, αὖτον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῶντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικη-
 λίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὀρεῶς, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλετῶντες παρ' αὐτῶ, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demósthēnem creberrime, *non*
amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
(nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γὰρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. Hemst.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν ἔ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδὲ ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-
 λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρῶς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πióτατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥισί
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῷ τῶν ἐπιορκέντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βου τῷ παρὰ τῶν ἱεροσυλόντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδὲ ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus distractus fui, ingentem-
 que peierantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. Ἠγανάκτει] Tritissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανακτοῖ, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσοιμεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐΦιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον ἐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλις αἰ ἐξ ἔ Φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κραγέτων, ἐδὲ ἐπακχεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἐπιβυστάμενον χρεὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινά, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωτῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ἔ Φαῦλον ὄντα.

"Ομως δὲ τὸν Πιᾶτον, ὦ Ἑρμῇ, παραλαβὼν, ἀπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ

niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philosophia, et verbosae illae concertationes inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire; quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sane neutiquam contemnendus, a nobis usque adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocysissime. adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneat:

καὶ μειέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ
ἀπαλλαχτέσθωσαν ἄτῳ ῥαδίως, καὶ ὅτι μάλι-
στα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς
οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐ-
θις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσασιν, ἐπειδὰν
τὸν κεραυνὸν ἐπισνευᾷσω· κατεχγμένα γὰρ αὐ-
τῷ καὶ ἀπεσομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
στα, ἐπότε φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρώην
ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ὡς ἐπειθε τοὺς
ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
ἀλλ' ἐκείνῃ μὲν δίκημαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτῇ
τὴν χεῖρα 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam ci-
to ex eius aedibus concedant, licet eos Timon;
qua bonitate est, denuo emittat: de assentato-
ribus autem, qui se adeo immemores beneficio-
rum praebent, post videro: eos plectere certum
est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
duo omnium maximi disfracti sunt et retusi, cum
illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophi-
stam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos
Deos in rerum natura non existere; et ab eo aber-
raui frustrato ictu: protenta namque manu
tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτῇ τὴν χεῖρα] Est in ea lo-
quendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χεῖρα,
prae-

τὰ ἀνάκειον 23) παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δεῖν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρᾳ. πλὴν ἰκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη
 τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλατύντα τὸν Τί-
 μωνα ὀρώσιν.

ΕΡ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέμεν, καὶ ὕλλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις,

Castorum aedem cum praeter spem delatum el-
 set, eam exussit; ipsum autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quanquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam affert utilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causarum actoribus vile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, inprimis si velut obiecta manu
 imminencia mala propulsent auertantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάκειον] De Διοσκῆροις ἀναξί-
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακείῳ *Meurf.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακείων verustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in asty. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκῆρων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μένεις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις-τῆτο χρήσι-
 μον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλῆσιος ἐκ πενθεσά-
 τε καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
 σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία·
 εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔ-
 σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΤ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
 ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ.
 διατί, ὦ ἄριστε Πλῆτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
 λεύσαντος;

ΠΛ. "Οτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμέ, καὶ ἐξε-
 φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
 πατρῷον αὐτῷ Φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἐχὶ
 δικράνοισ με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ
 τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουντες.
 αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
 hic Timon, quam repente diues ex pauperculo
 factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
 et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
 vem ad sese aduertit denique: sin vero tacitus
 incuruusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
 deret. P L V T. At ego, Iupiter, ad ipsum non
 ibo. I V P. Quid ita autem, optime Plute, me
 praesertim iubente?

12. P L V T. Quia per Iouem in me iniurius
 erat, domo me extrudens, ac frustulatum partiens,
 qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
 tum non furca expellebat, aut ut eos facere vide-
 mus, qui ignem manibus haerentem excutunt.
 Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κέλαξι, καὶ
 ἐταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνας, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περισφόντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτσι δὲ οἱ λάρροι 24) τῇ πεινᾷ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δίνελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρας ἐβολὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκατάλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προΐεμενοι.

Z E T Σ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 satoribus, et meretriculis obiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sum et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate usque et usque versen-
 tur, quando illam me potiore ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti viuunt; qui decem
 talentorum munera sic neglectim abiiciunt.

13. I V P.

24. Λάρροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi; significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἰληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνοή-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Hemst.

K

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιᾶτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδωγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὥς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶνά μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αὐτιᾶ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἡΦίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τὲναντίον ἡγανάνκεις κατὰ τῶν πλεσίων, κατὰκεκλειῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολᾶς· ὥς μηδὲ παρακύνψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεχ πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὡχρὸς ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepondere; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit; neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem aduersus diuites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clauibus, et annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dicittans: atque id propterea pallidus

ἡμῖν ἐφαίνε, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
 σπανῶς τὰς δακτύλους 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
 κερᾷ λάβοιο πρὸς αὐτῶν. καὶ ἔλω, τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
 ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύε-
 σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονέροις παιδαγω-
 γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λεγισμῷ.
 Ἄτο-

dus eras, curis perditus, digitosque contractos
 habebas ob frequentem computandi consuetu-
 dinem; quin et minitabaris te quandoque au-
 fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, gravissimum tibi videbatur,
 in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
 velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
 rosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπανῶς τὰς δακτύλους] Probo I. F.
Grououii συλλογισμῶν συνεσπανῶς τ. δ. ita
 plerique Interpretes accipiunt, quasi di-
 cat, ex consuetudine supputandi vix un-
 quam intermissa digitos obriguisset. sole-
 bant mobili digitorum gestu flexibusque va-
 riis numeros et rationes ducere: hae sunt
 τῶν δακτύλων αἱ κάμψεις *Alciphronis* p. 108.
 Est ergo συνεσπανῶς τὰς δακτύλους, qui
 digitis sedet constrictis, ut numerorum
 formas effingendo colligat rationes suas at-
 que explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ δὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας,
 εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ
 βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύναν, μήτε αὐτὴν ἐσθίεσαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν Φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζήλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 uterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia servarent, sigillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio fascitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar fit) in se ipsos zelotypi fo-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 servu-

οικέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότης 26) ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπαινήσει, τὸν καταδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομον λυχνίδιον, καὶ διψαλὸν θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἔν ἐκ ἁ-
δικον, πάλα μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμῳ τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τὰληθῆ ἐξετάσεις,
ἄμφω σοι εὐλογα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πάνυ τῷτο ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ ἐκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμὲ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τὸς
τε

servulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non fit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera lubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-
bet:

K 3

26. Παιδότης] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότης in familia servulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατάκλειςον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελημένος, ἔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ Φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς, ἔδεν ἀδικᾶντά με ὑπὸ τοσέτοις δεσμοῖς κατασήμεντας· ἐν εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῃ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὐτ' ἔν ἐκείνας, ἔτε τὰς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τᾶτας ἐπαινῶ, ἀλλὰ τὰς, ὅπερ ἀριζόν ἐσι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπην, μήτε προη-
σομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, ut me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, ut ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et insumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita utile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque
omnino

σομένως τὸ ὄλον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζηλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀφιεῖς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἄν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαζρο-
πεύων, καὶ πάντα ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιᾶτος ἐρᾶν δόξειεν ἄν; ἔ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το Φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλάκις.

Εἰ δέ τις ἔμπαινον ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παῖδων
γνησίων

omnino proiciant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per Iouem vide, quaeso, Iupiter; si quis
legitimis nuptiis formosulam aliquam vxorem in
ipso aetatis flore duxerit, deinde neque domi
custodiat, neque villo zelotypiae sensu mouea-
tur, noctu et interdum qua visum est vagari per-
mittens, et cum obuiis quibusque aetatulam
suam oblectare; aut potius aliquo corruppen-
dam ab adulteris ducat, fores aperiens, prosti-
tuens, et omnes ad eam conuocans; quid, quae-
so, talis vir vxorem amare videatur? Haud
istud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid sit
amor, re saepenumero expertus es.

17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Arto ut venereo lactus liberos ferat*, flo-

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.

'Επ'

γνησίῳ, ὃ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμιαίῳ
καὶ κελῆς παρθένη, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν
ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σείρων κατακλείσας
παρθενοῦσι 28), καὶ ταῦτα ἐρᾶν Φάσκων, καὶ
δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροῆς, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
τηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
ἐσθ'

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
alium quemquam ad illam oculos adiacere sinat;
domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
se dictitans, idque indicans vultus colore, ma-
crescente in dies et horas corpore, concavis
et introrsum recedentibus oculis; annon
eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παίδ. γν.] Legitima quae-
dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. Pelus. III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ
συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. Hemst.

28. Κατακλείσας παρθενοῦσι] Vid. Budaei
C. L. G. p. 691. vbi ex hoc loco docet
παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem
pertinet κατακλείσας; nam castae virgines,
et honestiores matronae, quae publicum
virorumque conspectum fugientes thalamum
servabant, κατακλείσοι et θαλαμευόμεναι.
Hemst.

ἐσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος ἔ παραπαίειν 29) δόξειεν
 αὖν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμο-
 Φόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τῆ βίᾳ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλόμε-
 νος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δραπε-
 τὴς πεπεδημένος.

ΣΕΤΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu fi-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane modum
 quidam me calcibus ignominiose quatiunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhaustiunt: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 vtrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam Lucianum hoc verbum ab Aristophane
 desumpsisse, qui coniungit ληεῖν et παρα-
 παίειν in Plut. v. 508. Hor. Virringa.

περ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἄρπυιῶν ἀφαιρέμενοι.
ἄλλ' ἄπιθι ἥδη σωφρονεσέσω παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευζόμενος. ΠΛ. ἐκεῖνος γὰρ πότε
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνης τετραυπημένῃ, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπυδαὴν ἐξαντλῶν,
Φθάσαι βελλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κύττας μὴ γέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναί, σχεδὸν ἐκχυθησομένῃ τῇ
ἐπιρρῇ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
alii autem sibi, iidem ut Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaurire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
rior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque fit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπὶ ῥέοντος· ἔτις εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυ-
σιν κεχηγὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἐξόδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχη-
γὸς τῷ, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὕρησει τὴν
διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἄπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὡς
ἤδη γε τεθηγμέναι αὐτῷ δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλούτε. τί τοῦτο;
ὑποσκάβεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χλωδὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
ἀεὶ

adeo latus est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
si semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem una cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem ditare. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰεὶ τῷτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω πα-
 ρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροις, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέλος, προγηράσαντος ἐνίοτε τῷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ,
 πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, ἔδδ'
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθρὲς μὲν ἔδδ' ὀβολὸν, ὥς πρίασθαι
 βρόχον, ἐσχηκότες, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihī non semper vsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itine-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriozem. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernicitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere isthaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumtus ingentes faciunt,
 et

ζεύγες ἐξελαύνοντας, οἷς ἔδ' ἁν ἕνος ὑπῆρξε
 πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
 ρες 30) περιέρχονται, ἔδ' αὐτοὶ πιθεύοντες
 οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλατῶσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
 ἔχ' τοῖς ἑμαυτῶ ποσὶ βαδίζω τότε. ἔδ' ὁ Ζεὺς,
 ἄλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ἅτε
 πλατοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὦν.
 δημοῖ γ' ἔν τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
 τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς
 δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι
 ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
 dom unquam domi fuit; et tamen purpura au-
 reisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-
 nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
 suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
 ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
 porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
 eos mittit, ut pote qui πλατοδότης et ipse sit
 (opum largitor) et splendorum munerum da-
 tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
 Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
 est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
 annulisque oneratae. Πορφυροί, purpu-
 reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀθό-
νῃ σκεπτόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νεσι

diligenter obsignantes domo me baiulorum opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, detricto linteo obtectis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατίθεναι, χαμαὶ κεί-
σθαι. malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed invidio-
sius a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore gravem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῇ
ὀθόνη et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. *Hemst.*
32. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμὲ coniun-
gi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum
περιμένεσι. *Hemst.*

νασι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγύοτες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λῖνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μετ' ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡδὴ ἔξωρος ὢν ὑπηρετήσεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως Πυρρίε, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem vt hirundinem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est figillum, et lineum testamenti vinculum incisum est, tabulaeque apertae, ac nouus opum dominus declaratus est cognatus aliquis, aut assentator, aut servulus denique, qui ad obsequium venereum praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus, rafa etiamnum barba; magnum pretium ferens tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam exolerus, ei perdepensum obsequiose permittit. Is igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti tabulis arripiens, curriculo dumum contendit, mutato repente nomine, vt qui antea Byrria, vel Dromο,

ἢ Τιβία, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχηνότας
ἐκεῖνες εἰς ἀλλήλας ἀποβλέποντας καταλιπὼν,
ἀληθὲς ἄγροντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχᾶ τῆς σαγήνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιῶν.

Ὁ δὲ, ἐμπροσθὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος
καὶ παχύδερμος 33) ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si māuis, Tibius vocabatur, dein-
ceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus di-
catur: illos incassum hiantes, et inter se aspi-
cientes relinquens, dolorē non ficto lugentes,
qui tantum thynnum ex intimo fagenae recef-
su elapsum amiserint, post opimam escam con-
sumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bo-
narum imperitus, stolidus; qui pedicas etiam-
num

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad in-
diciū trahebatur stuporis ac stoliditatis:
huic enim hominum generi subtiliter sen-
tiendi facultas videtur occalluisse; ideo
παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine du-
bio voluit *Lucianus*; sed praeterea signifi-
cat mancipium nequam, cuius corpus ex
continuis flagrorum ictibus compedumque
vestigiis cicatrices ducit creberrimas et ob-
duruit: hoc suadet mentio πέδης, μασί-
γων, μυλῶνος. Ἀνέκτορον quorumvis
Deo.

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μασιζεῖε τις,
 ὄρθιον ἐφίσας τὸ ἔς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, καὶ ἔτι φορητὸς ἐς
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδύλης μασιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρε
 ἂν ἢ ἐς προνιδίον τι ἐμπεσῶν, ἢ ἱκποτροφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὀμνύ-
 σιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδραι,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεύς, πλῆσιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 loris increpuerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; usque adeo donec meretrici-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 tum dedens, deierantibus formosiorē ipsum
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe-

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereis Eleusinae. Hemst.

συνάμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀναρεῖ τῷ χρόνῳ
 ἄθλιος ἐνχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιου-
 ριῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πε σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα.
 ὁπόταν δ' ἔν αὐτόπας βαδίζης, πῶς ἔτω τυ-
 φλὸς ὧν εὐρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
 ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποσείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ
 πλατεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. εἴσι γὰρ εὐρίσκουν με
 οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ' πάντ. οὐ
 γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἰππονίκῃ καὶ Καλ-
 λίᾳ προσχεῖς, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
 δε ὀβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἄλλὰ τί πράττετε κατα-
 πεμφθεῖς; ΠΛ. ἔνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινο-
 σῶν,

Croesis ditiozem; puncto temporis ea effundat
 infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
 pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
 Cum vero iuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
 so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
 venis? aut qui tandem diiudicas, ad quos te
 miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
 tans? PLVT. Credis videlicet inuenire me,
 quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
 tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
 cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
 ex Atheniensibus, homines vix obbolares. Cete-
 rum ab Ioue missus quid facis? PLVT.
 Sursum deorsum vagor perambulans, donec impru-

ζῶν, ἄχρῃς ἀνλάθω τινὶ ἐμπεσῶν. ὁ δὲ, ὅστις αὖ
 πρῶτός μοι περιτύχη, ἀπαγαγὼν ἔχει, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τῶ κέρδεσ προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκὲν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσως αὖ εἰη-
 ται τῷ πλετεῖν ἀξίως; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ γαθέ, ὅσως τυφλὸν ὄντα εἰδῶς, ἔπεμπεν
 ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἄτῳ χρῆμα, καὶ προ-
 πολλῶ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῶ βίβ᾽ ἔπερ ἔδ' ὁ Λυγ-
 κεύς αὖ εἰς εὐροὶ ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἄτῳ καὶ μηρὸν
 ὄν. τοιγαρὲν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, ποιηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
 πᾶν ἐπεχόρτων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
 obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspre-
 ratum venerans.

25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
 dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
 Itaque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
 tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac

πιπτω περιϊών, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτὰς, ῥα-
 δίως Φεύγεις, ἢ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛ. ὅξυ-
 δερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐπι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀποκρίναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάττε ἐρασὰς ἐ-
 χοις, ὥς πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἰσεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χουεν, ἢ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἢ ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σοῦ δυσέρωτας]. Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hamst.

έντας, ὥς· καὶ εἰς βαθυκήτεα 35) πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτάς, καὶ πατρῶν κατ' ἡλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῶ, ὅτι περ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτάς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὔοῖδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἴτι ξυνίης σκαυτῶ, κορυβαυτιῶν αὐτοῦς, ἐρωμένῳ ταιούτῳ ἐπιμεμηρότας.

ΠΛ.

*misere amarunt, Vt se praecipites piscosa per
aequora saltu Sublimi e scopulo dederint, existi-*
mantes a te contemni, quod ipsos ne primo
quidem congressu aspicere vluisses. Ceterum
tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti,
insanire istos, qui talem amasium, tam vehe-
menti, tamque perduto amore prosequantur.

L 3

27. PLVT.

35. Βαθυκήτεα] Editus Theognis meusque scriptus μεγακήτεα. Μεγακήτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκήτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακήτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit ubique vocabuli istius intellectus, ego vertam, profundissimum, vel immensae profunditatis mare. Hemst.

ΠΛ. Οἶσι γὰρ τοιῷτον οἶός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλὰ μοι πρόσθεν; ΕΡ. ἄλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοία, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισιιάζουσιν αὐτάς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντ' ἅπασιν ἄμορφος εἶην, πρόσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτὸς πρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξε μὲ, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 αὐ

27. PLVT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quae-so, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia inuasent, caliginem ipsis obiiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt sese

ἐν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐξῶντες ἀνεραΐων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἂν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλατεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτὰς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόσιντο; ἔ γάρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτὰς, ὡς ἐπίχριστας ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὀρώντας. ΠΛΟΥ. ἔκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πρὸς τῆτό μοι συναγωνίζεσθαι. ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τοπρῶτον, ἀναπατάσας τὴν θύραν εἰσδέχεταιί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμᾶ λαθὼν ὁ τυφός, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ μα-

sele, qui tantopere caecutiant, et res prorsus inamabiles et inuenuustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam diuites facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc falluntur? Quid quod nonnulli capite libentius careant quam persona, si quis hanc illis eripere postulet? Neque enim cuiquam credibile sit, ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare totam illam pulchritudinem inauratam esse. PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in ea re adiuuant. MER. Quenam illa? PLVT. Cum aliquis semel tantum mecum congressus, apertis foribus me admittit, ingreditur vna mecum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ
 ἄλλα ἅττα μυρία. ὑπὸ δὴ τῶν ἀπάντων κα-
 ταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἔθαι-
 μαζὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲν τὸν πάν-
 των ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσληλυθότων κακῶν τέ-
 θηκε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρό-
 τερον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ πρᾶεσθαι ὑπομένειεν αὐτῶν.
 ΕΡ. Ὡς δὲ λείος εἶ, ὦ Πλάττε, καὶ ὀλισθη-
 ρός, καὶ δυσκράδετος, καὶ διαφρευτικός, οὐ-
 δεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ'
 ὥσπερ ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύ-
 λων δραπέτεις ἐκ οἴδ' ὅπως· ἡ Πενία δ' ἐμ-
 παλιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ
 ἄκριστα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντας τὰ σώματος
 ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus,
 alique sexcenta; quae vbi hominis animum in-
 vaferunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur,
 et quae fugienda appetit; me autem tot malorum,
 quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum
 cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet pa-
 tiatur facilius, quam me abiicere sustinnerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus,
 Plute, quamque aegre retineris; facile autem
 fugis; ansam nullam, quae firma sit, praebens;
 sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos
 nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac
 tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et
 infinitos vncos, ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχουσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη Φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν ἐκ ἐπιγαγόμεθα ἔπερ ἔδει μάλιστα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττε γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπισηφας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμὲ ἀκρόσῃ βαήσαντος. ΕΡ. οὐκὲν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρeis ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν 36) ἀφίνομαι.

tos habet, ita ut, qui ad eam accesserint, continuo arripiantur, nec se illinc expedire queant. Verum interea dum sermones nugando caedimus, rem haud negligendam oblitri sumus. PLVT. Quam? MER. Thesaurum non adduximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum ad vos ascendo, imperans domi ut adsit foribus occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me clamantem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingrediamur; tu vero sequere hac prehensum me chlamyde tenens, donec ad Timonis solitudinem pervenero.

L 5

36. Τὴν ἐσχατιὰν] Saepe ἐσχατιὰ singulorum agri suis finibus distincti et separati, sed

μαί. ΠΛΟΥΤ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἑρμῆ, χειραγωγῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ἵπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπροσθεμα περινοσῶν. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος ἑτὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἔτοσὶ σκάπτει πλησίον ὄρεον, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαί, καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιαῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων, πολὺ

venero. PLUT. Recte sane, o Mercuri, quod mihi caeco viam praecis; sin me deferas, fortasse in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem oberans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si ferum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Paupertas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia, et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud agmen, quod secum sub signis habere solet Fames; multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque demi fines, positi, vel mari montibusque proximi. Nonnunquam vero quia ultimos agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ significant, dubitari non potest. Quamobrem merito *Lucianus* Timoni, ut longius ab hominum, quos odio capitali prosequeretur, occursum ingrato abesset, ἐσχατίαν colendam commisit. *Hemst.*

πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ.
τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χίστην; ἃ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτῃ στρατοπέδῃ περισχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῆτεν ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειρὶ γωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ ταυτονὶ τὸν Τίμωνα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλου-
τος ἐπὶ Τίμωνα, ὅποτε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοισὶ
παραδῆσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίον ἀπέδειξα; ἔτιωσ ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῶν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt fatellitibus
tuis. PLUT. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocysissime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER.
Ioui aliter visum est; quare strenui simus.

32. PAVP. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? MER. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. PAVP. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pess-
ime a Luxu habitum cum acceperissem, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantiuis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est, in
qua

δίκητος 37), ὥσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαι-
 ρεῖσθ' ἐμε, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
 ἢν αἰσθῆς ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὑβρεῖ
 καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαμ, μαλ-
 θακόν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποΦήνας,
 ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον 38);
 ΕΡ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διῖ.

ΠΕ.

qua sic illudatis, ut quem vnum mihi habebam,
 erigere postuletis, postquam ad virtutem probe
 factus est, ut illum Plutus denuo acceptum Con-
 tameliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
 fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
 vum et stolidum; mihi denique illum reddat, ubi
 nullius pretii fuerit, et detricto panno haud me-
 lior. MER. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. FAVP.

37. Εὐαδέκτητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
 δειον, Latini *opportunum* et *obnoxium* vo-
 cant. Hemst.

38. ῥάκος ἥδη γεγεννημένον] His diuitiis et
 voluptatibus corruptum, atque ad nullos
 amplius usus idoneum intellige. Rece-
 ptam vulgo fuisse prouerbii formulam Lu-
 ciani indicat Pseudol. §. 18. ἄχρη δὲ σε,
 τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
 νος ἐξέωσε. *Antiphrilus* I. Anth. LVI. Ep.
 3. Μυριετής, ἀλίσις βίη ῥάκος, — qui
 piscatione corpus ad vltimam senectutem
 contriuerat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
 pigr. quod edidit R. Bentlei. ad *Callimach.*
 p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δὲ, ὦ Πάνε, καὶ
Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος
δὲ τάχα εἴσεσται, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγα-
θὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἡ
συνὴν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρώμενος δὲ τὴν
γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς
αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ
ταῦτα, ὥσπερ ἐσίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.
ΕΡ. ἀπέρχοντα· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσέ, ὦ κατάρετοι; ἡ τί βεβλήμε-
νοι δεῦρο ἦκατε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφό-
ρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε,
μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
μάλα

33. P A V P. Abeo igitur. Vosque adeo Labor,
Sapientia, vosque ceteri, qui mecum aderatis,
sequimini. Nae iste posterus sentiet, qualem me
reliquerit, optimam nempe operis consortem,
et quae ipsum ad res praeclaras erudierim;
me, inquam, quacum degens, tum salubri cor-
pore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens,
et sese respiciens; cetera autem superuacanea
existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Abeunt,
o Plute; nostrum nunc est hominem convenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut
quorsum huc venistis? mihi ne ut molesti
fitis, homini mercede conducto? Sed non
sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi
mortalium fitis: iam enim vos et glebis,
et sa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις.
 συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βά-
 λης· ἔγὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἄτος δὲ, ὁ Πλῦτος. ἐπεμψε
 δὲ ὁ Ζεὺς ἐπαχέσας τῶν εὐχῶν· ὥς τε ἀγαθῇ
 τύχῃ δέχῃ τὸν ὄλβον, ἀπρὸς αὐτῶν πόνων. ΤΙ.
 καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καί τοι θεοὶ ὄντες,
 ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀν-
 θρώπους μισῶ, τετονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν
 ᾗ, καὶ ἐπιτρίψει μοι δοκῶ τῇ διπέλλῃ. ΠΛ.
 ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχό-
 λῳ γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ,
 μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et faxis opertos male perdam. MER. Caue
 faxis, Timon: non enim, quod credis, homi-
 nes, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego
 Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem
 Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Ita-
 que adeo, quod tibi faustum fit, felicitatem
 et opes excipe, laboribus in posterum vale-
 re iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut prae-
 dicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et
 deos et homines ex aequo odi. Caecum ve-
 ro istum, quisquis est, hoc meo ligone com-
 minuere certum est. PLUT. Per Iouem,
 o Mercuri, abeamus, ne quod malum iu-
 mento meo accersam: plane enim homo infan-
 nire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σπαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν
 νυ τῆτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, πρό-
 τείνας τῷ χεῖρει, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην,
 καὶ πλῆτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶ-
 τα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων,
 μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδεν ὑμῶν δέσ-
 μου· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλῆτος ἢ
 δίκελλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μη-
 δενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν,
 ἀπανθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid inscite facias, Timon;
 quin potius agreste isthuc et asperum ingenium
 mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam
 excipe, ut denuo dives fias, et Atheniensium
 primus; illosque ingratos despicias, tibi vni
 beatus. TIM. Ne mihi negotium faceffite. vo-
 bis haudquaquam egeo: affatim copiarum in
 hoc ligone habeo; cetera felix, si ad me nemo ac-
 cedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde
 atque Ionibus locutio familiaris. Verum
 observari meretur, istam dictionis elegan-
 tiam multo frequentissime de vno homine,
 aut certis saltem et designatis usurpari: τὰ
 πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius
 mentio fuerit expressa: at τὸ πρῶτον τῶν
 Ἀθηναίων, quicumque sunt Atheniensium
 praecipui. Hemst.

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατε-
ρόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, το-
σαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόδρον
δὲ μηδαμῶς, ἔτως ἐπιμελεμένων σχετῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ
πλείῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τῆτονί δὲ τὸν
Πλῆτον ἐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δὴ; ΤΙ.
ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔτος κατέ-
ση,

*Haecne Ioui referam iam dura atque aspera
dicta?*

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi ho-
mines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae;
deos autem odisse, qui tibi optime consultum
velint, haud sane par fuit.

36. TIM. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui
praeterea maximam habeo gratiam, quod me
haud neglexistis. Isti hunc vero Plutum haudqua-
quam admittam. MER. Quamobrem? TIM.
Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit,
assen-

40. Πλείῃ χάρις] Loquendi formula testi-
ficantis gratum animum, tum quoque, si
quid oblarum honeste recuset: §. 37. & δε-
μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum
obstrictus: quod impudenti tribuit Theo-
phrast. Char. Eth. p. 46. Henst.

ση, κόλασί τε παραδὼς, καὶ ἐπιβέλης ἐπαγα-
γών, καὶ μῖστος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἔτως ἀπίσως καὶ προδο-
τικῶς. ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομιλᾷσα, τότε ἀναγ-
ναῖα κάμνοντι παρβίχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐνεί-
γων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίῃ, καὶ δείξασα
ὅστις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ἐν ἔτε κόλαξ θω-
πεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἃ δῆμος πα-
ροξυνθεὶς,

assentatoribus me prodens, mihi infidiatores im-
mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
pens, et liuori obliiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, ut proditore di-
gnum erat, deferens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
memet sitae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palrans, neque sycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,
M non

ροξυνθείς, ἐκ ἐκκλησιασῆς ψηφοφορήσας, οὐ
τύραννος ἐπιβλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἂν.

Ἐρξώμενος τοιγαρῶν ὑπὸ τῶν πόνων, τετόνι
τὸν ἀγρὸν Φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, ἔδεν ὄρων
τῶν ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς τε καλίνδρομος
ἄπιθι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ
Διί. ἐμοὶ δὲ τέτα ἱκανὸν ἦν πάντα ἀνθρώ-
πους ἡβηδὲν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) E P. μηδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
sat erit, si omnes omnino homines ei-
lare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβηδὲν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
suaserunt. Id quidem non plane repudian-
dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
hac in solitudine auersus a conspectu malo-
rum, quae nostra fert aetas, paupertate
mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quo-
cum

μῶς, ὦ γὰρ ἑ· ἔγχαρ! πάντες εἰσὶν ἐπιτήδαιοι
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀρεγίλα ταῦτα, καὶ
 μεираκιώδη, καὶ τὸν Πλᾶτον παραλάβε. ἔτοι
 ἀπόβλητά εἰσι, τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥ. βάλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 cte comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM.
 Dic, fino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 ditissi-

M 2

ditissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit sa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte porius iracundum istud
 et iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. *Hemst.*

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν ταχονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔγωγε πολλὰ ὑπὸ σέῃ κατηγορηθέντα· ὁμῶς δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἠδίκηκα· ἔς τῶν μὲν ἠδίζων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περιβλεπτος δέ τοι καὶ αἰοιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπᾶδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημα τῆτο ὑπὸ σέῃ, διότι με ἔγως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ

ditissimi isti rhetores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium, omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεύεσσί μοι· καὶ τῶς
 τελευταίον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τέναν-
 τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
 ἀπελαθὴς ὑπὸ σέ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς
 τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
 ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πενία
 περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτοσί, πῶς
 ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὕτω
 δυσμενῶς μοι προσενητεύμενον.

E. P. Ἀλλὰ νῦν ὄρα, ὦ Πλῦτε, οἷος ἤδη γε-
 γένηται; ὥς θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
 σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν
 ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακᾶσεται γὰρ ἐμβοή-
 σαντί

omni arte infidiantium. Quin etiam post omnia
 dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
 aedibus excussus sim; et capite protrusus foras,
 quanto te verius proditiōnis accusare possum?
 quare pro molli chlamyde rhēdonem tibi induixi
 veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
 testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
 ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
 dium exeruisses.

39. M. E. R. At nunc vides, Plute, qualis sit:
 itaque cum eo iam audacter facito, ut consue-
 scas. Tu quidem, Timon, terram fodito, quod
 facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
 adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-

σαντί σοι. ΤΙ. πείσέον, ὦ Ἑρμῇ, καὶ αὐθις
 πλατητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὅποτεν
 οἱ θεοὶ βιάζονται; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πρᾶγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τσοῦτον
 λήψομαι ἔδεν ἀδικήσας, καὶ τσοαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσηθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῆτο, καὶ ἔκ οἷσόν ἐσιν, ὅπως οἱ
 κόλα-

tabit. TIM. Parere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer' atque obdura, Timon, mea
 causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσηθι.] Sensus est; nisi fallor, talis.

*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quanquam durum sit, atque impetibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad vnguem
 factum denuo diuitiis obrui, ut adulatores isti
 invidia rumpantur. ὑπόσηθι reperitum ian-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῆ-
 το. Hemst.*

κόλακες ἐκείνοι διαρρέαγῶσιν 43) ὑπὸ τῷ Φθόνῳ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν ἔρανόν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥΤ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτῷ περίμενε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θεσαυρὸν ἀπελθόν· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ Φημι Θεσαυρὸς χρυσοῦ, ὑπάρκσον Τίμωνι τετρωτῷ, καὶ πάρα σκεπταυτὸν ἀνελέσθαι. σκάπτει, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων· 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησομαι 45).

T I.

randum; perfer, inquam, saltem ut invidia disrumpantur assentatores. Ego autem in coelum, ubi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo volabo. P L V T. Abiit quidem Mercurius, ut videtur: id enim ex alarum remigatione conii-cere est. Tu vero, Timon, isthic maneto; hinc enim ubi abiero Thesaurum ad te mittam; imo autem ligone impacto terram feri. Heus, heus, tibi dico, auri Thesauere, huic Timoni ausculta, teque illi tollendum e terra obiice. Heus, Timon, strenue fodito, ligonem aktius impingens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαρρέαγῶσι] Saepe indignationem et dolorem, quem quis ex rebus ingratissimis apud animum concipit, significat. Hemst.
 44. Βαθείας καταφέρων] Intelligent πληγὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῷ βάθους. Hemst.
 45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta Iunt. lectionem ruerur Thom. Mag. in Ὑφίσταμαι,

ΤΙ Ἄγε δὴ, ὦ δίκαια, νῦν μοι ἐπὶ ῥῶσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμης ἐκ τῆ βλάβης τὸν Θεσαυρὸν ἐς τέμφανές προκαταμένη. ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶς, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ὄναρ ταῦτά ἐσι; δέδισα γὰρ μὴ ἀνδρακάς εὖρω, ἀνεγρόμενός· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπερυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigare, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praeses, unde mihi tantum auri? hocce somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam gravissimum.

Aurum,

ζαμαι, ἀντὶ τῆ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt *Suidas*, Ὑποσῆτω ἀντὶ τῆ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter, *Hesychius*, εἰξάτω, παραχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conueniant, exempla: multo tritius ὑπεκσῆσομαι. Verum quoniam et *Codd.* quidam ἀποσῆσομαι praeferunt, et cum ea lectione *Fabri* coniectura conspirat, nihil aliud ultra quaerendum censeo. *Hemst.*

ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλλισον βροτοῖς!

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἔκ ἄν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἐρασην διὰ τῆ τέγχε καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἄδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὧγε ἄδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίκαια, καὶ Φιλτάτῃ διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ.

Aurum, suave munus es mortalibus.

*Namque ignis iustar eximie micat, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
fane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrasse. At ego vniuersum hunc agrum coe-

πυργίσιν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς, μό-
 νῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδiciaitᾶσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τὰ-
 Φον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδέχθω δὲ
 ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
 πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
 καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἡ ξένος, ἡ ἑταῖρος, ἡ
 Ἑλέη βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι
 δακρύοντα, ἡ ἐπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
 καὶ κατὰλυσις τῶν ἐθνῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα
 καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος· εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβελοι·
 καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίαισμα.
 καὶ εἰ τινα ἴδω μένον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα,
 καὶ

niam, turremque asseruando auro extruam,
 quae me vnum excipere possit, non plures: in
 ea quoque sepulcrum mihi, vt opinor, faciam.
 Ceterum quoad viuiam, haec sancita funto, et
 lege confirmata. Hominum congressum fuge-
 re, notum habere neminem, omnes autem de-
 spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
 sericordiae; logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
 tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
 gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
 tem vita sit solitaria itidem vt lupis; et vnus
 omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et infi-
 diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
 habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
 ater

καὶ ὅλως ἀνδρείαντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἢ ἐρημία δὲ, ὅρως ἔσω πρὸς αὐτὰς. Φυ-
λέται δὲ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρις αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν Φιλοτιμήματα· πλατεῖτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος κατ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορ-
τικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐω-
χεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιῶσασθαι 46)

δεδό-

ater esto. denique nihil apud me statuatur disci-
minis eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea. Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quin
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon diues esto, ceterosque despicietur;
molliter secum viuat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. "Ἀπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδοχθῶ, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ σέφατον ἐπενεγχεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔσω ὁ Μισάνθρωπος ἡδισον. τῷ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθροπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεινύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεινύναμι. καὶ ἦν τινα τῷ χειμῶνος ἐποταμὸς παρὰφέρη, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suauissimum sit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut extinguam obsecrantem, picis atque olei iniectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione vltimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas. *Bos.*

ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὥθειν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθεῖν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρὶ κῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλὰ ἂν ἐποιησάμην ἅπασιν γνῶριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλή-
τῳ.

manibus porrectis oret ut retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colytrensis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter observemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, ut omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανης sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψηφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς·
καίτοι τί τᾶτο; Φεῦ τᾶ τάχες. πανταχό-
θεν συνδέσσι κεκονιμένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἂν
εἶδα ὅθεν ὁσφραϊνόμενοι τᾶ χρυσίῳ. πότερον
ἂν ἐπὶ τὸν πάγον τᾶτον ἀναβάς ἀπελαύνω αὐ-
τὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμε-
νος 48), ἢ τόγε τοσᾶτον παρανομήσομεν 49),
εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὥς πλέον ἀνιῶν-
τὸ παρορώμενοι· τᾶτο οἶμαι καὶ ἄμεινεν, ὥς
δεσχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit.
Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi
haec properatio quaerit? vndique pulvere re-
persi atque exanimati concurrunt; nescio certe
vnde ipsis aurum suboluerit. Vtrum igitur in
hunc collem euadens, lapidibus ex superiori lo-
co missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus
legem modo latam faciemus, eos vt semel allo-
quamur, quo videlicet in congressu contempti,
vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque
opportuno lapidibus e longinquo impetens.
Hemst.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne
cum hominibus commercium velut lege la-
ta sibi Timon interdixerat: saepius autem
illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordi-
nem consuetum et vitae institutum faciunt.
Hemst.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω,
 τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ
 κόλαξ, ὁ πρῶν ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας
 τὸν βρόχον, πίθας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλάκις
 ἐμνησκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰ-
 μώζεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. - Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον αἷς ἔκ ἀμελήσας;
 Τίμωνος ἀγαθὲ ἄνδρες οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων
 εὐμορφότατε, καὶ ἥδιζε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
 πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπι-
 τριπτότατε. ΓΝΑ. αἰ φιλοσκώμων σύγε·

ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
 σοι ᾄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμ-
 βων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. A-
 ge, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is
 est Gnathonides assentator, qui nuper mihi era-
 num petenti laqueum porrexit, et tamen inte-
 gra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sa-
 ne quod venit; ante enim alios eiulabit.

46 GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem
 virum bonum a diis non semper neglectum iri?
 Salve, Timon formosissime, et suavissime, et
 potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque,
 Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et
 hominum nequissime. GNATH. Tu quidem
 semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae?
 afferro enim tibi novum quoddam canticum ex

resen-

βων 50) ἤρω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ
 γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλ-
 λῃ. ΓΝΑ. τί τᾷτο; παίεις, ὦ Τίμων; μαρ-
 τύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλῶμαι σε
 τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν
 γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, Φόνα τάχα προκεκλή-
 σῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως
 τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τᾷ χρυσίῳ·
 δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐστι τὸ Φάρμακον.

ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui ele-
 giaca ad hunc ligonem canes, et quidem per-
 quam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Ti-
 mon, men' tu percutis? testes capiam. o Her-
 cules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud
 Areopagum. TIM. At si paululum modo ces-
 ses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris.
 GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulnere me-
 dicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit
 enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

TIM.

50. Nec διδαντων διθυράμβων] Qui nuper
 vulgati sunt. διδάσκειν enim ad ἐπιδεί-
 ξεις theatricas pertinet; inde illa frequen-
 ter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδο-
 διδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος, quin
 etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro
 eo qui drama aliquod edit. Faber.

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχει-
ρήσεις ἔτω σκαιὸς ἐκ χρηστῶ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτός ἐστιν ὁ προσιῶν, ὁ ἀναφαλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
τατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῶ ἀγρόν ὅλον λαβὼν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῷ ἐπαίνῃ, ὁπότε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πώντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος
ᾧδικότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπεὶδὴ νοσοῦντα
πρώην εἶδὲ με, καὶ προσῆλθον ἐπικηρίας δεό-
μενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero.
at tibi male erit ob istam morum conuersionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horsum ve-
niens? is Philiaades est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic vero, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulif-
set laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cycnis ipsis suauius canere; vbi me nuper ae-
grotantem vidit, (ad eum enim me contu-
leram, mihi ut subueniret, orans) plagas
etiam, si diis placet, bonus vir mihi infligere
sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμων
 να γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμ-
 πότης; τοιγαρὲν δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάρι-
 σος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαυ ξυνήθεις, καὶ ξυν-
 ἑφηβοί, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς
 μὴ ἐπιτηδᾶν δεκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ
 ὅπως τὰς μιὰς τὰς κόλακας Φυλάξῃ, τὰς
 ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκιων
 ἔδεν διαφέροντας. ἐκ ἔτι πισευτέα 51) τῶν
 νῦν ἔδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ
 δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ
 κατεπείγοντα χρῆσθαι, καὶ ὁδὸν ἤδη πλη-
 σίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timo-
 nem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus,
 et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus fit,
 a Timone ita depexus exornatusque est. At
 nos, qui iam pridem eius familiares; et syne-
 phebi sumus, ad haec populares, tamen vere-
 cunde agimus, ut ne in eius congressum irrum-
 pere videamur. Here, salve; a sceleratis istis
 assentatoribus caueto, qui ad mensam tantum
 praesto sunt: ceterum eos inter et coruos nihil dif-
 criminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fi-
 des habenda est: ingrati omnes sunt et impuri;
 at ego talentum tibi allerens, quo vti ad ea, quae
 res postularet, posses, in itinere, cum iam
 huc

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἤκασα, ὡς πλαστοίης ὑπερμεγέθητινὰ πλῆ-
τον. ἤκω τοιγαρὲν ταῦτά σε νεθετήσων· καί-
τοι σύ γε ἄτω σοφὸς ὢν, ἔδδὲν ἴσως δεήσει τῶν
παρ' ἐμῆ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παρανέσειας ἄν. T I. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δη· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ Φιλοφρονή-
σμαι τῇ δικέλλῃ. Φ I A. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τὰ κρανία ὑπὸ τῆ ἀχαρίστ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτην αὐτόν.

T I. Ἴδού· τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae peruenissem, accepi in re ampla
et bene aucta sorte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. T I M.
Sane bene, o Philiae; sed ades dum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. P H I I.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. T I M. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παρανεῖν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hemst.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ἕτος ἐκ-
καίδεκα παρ' ἐμῷ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίασο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, ἐκ ἀποδιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν 54), καὶ γὰρ προσ-
ῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἑφῇ γνωρίζειν
πολίτην ὄντα με.

Δ Η. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
γένει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρέβλη-
μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
pnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum soluere nequireret; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
beret, ego vero accessissem, vt, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῷ] Sicuti Latinis *ab aliquo soluere*,
numerare, dare, sic et Graecis *παρά*. Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis et prae-*
sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαί σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλὴ ἀμφοτέρω 56) πε-
 ριμένωσι· πρότερον δὲ ἄκυσον τὸ ψήφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σὲ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχερα-
 τίδης, Κολυττεὺς, ἀνὴρ ἔ μόνον καλὸς καὶ γα-
 θρός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἔδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et utraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colyttensis*
Ecbecratidae F. vir non tantum probitate praeftans,
sed sapientia etiam praeditus, quanta haud in qua-
quam Graeci nominis reperiatur, usque adhuc mul-
ta pro republica praeclare gessit; vicit autem una
die pugilatu, et luctu, et cursu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equestribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? D E M.

N 3

Quid

56. Αἱ βουλὴ ἀμφοτέρω] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui singulis annis lege-
 batur, Atheniensium: τὴν ἄνω βουλὴν, et
 τὴν βουλὴν τὰς πεντακοσίους, vel postea,
 τὰς ἑξακοσίους. Hemst.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τρίαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἤρξευσθε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, ἔδὲ προσγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτὲ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβαλεύων, καὶ στρατηγῶν,
 ἔ μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Acharnas aduersus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi decrant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus *cohortes* mavult, ego *agmina*. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος *matricula* vel *tabula*, in qua ex ciuibus eorum, qui militariis erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est *προγράφηναι ἐν καταλόγῳ*. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἄπασι,
 Δέδοικται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ φυλάς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὲν ἀνασῆσαι τὸν Τίμωνα παρα-
 τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραιὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυ-
 σίοις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob hanc
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliacae per-
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysiis tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-*

N 4

sa

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] Μηνίσκοι, lu-
 nulae, nimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse *Lucianum*, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione est manife-
 sta. *Nemst.*

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχισεύς, καὶ μαθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Ταῦτ' ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέε, δὲ ἔδδ' γεγάμηκας, ὅσῃ καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθισμένον (ἄρρεν γὰρ ἔσαι) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, vtrum iam graui istu accepto uxorem vnquam ducturus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrannus.

τάτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, ἔκ καθαρῶς ἐλεύθερος, ἔδ' ἄσος
ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιὰρὲ, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥςθ' ὅπως εἴ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλατεῖς, τὸν ἐπιστάδομον 60) διορύξας.

ΤΙ. ἔ διώρυκται ἔδ' ἔτος· ὥςθ' ἀπίθανά σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕπε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἐκὼν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἷμοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius apparet esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
ictum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ἐπιστάδομον] Locus est Athenis in
arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρετον. ΤΙ. μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, οὐο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἄλλὰ τί τῆτο; ἔ Θρασυκλῆς ὁ Φιλόσοφος ἄτὸς ἐσιν; ἔ μὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γέν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἡ Τρίτων, οἷος ὁ
 Ζεῦξις

meo. TIM. Mitte clamorem; sin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse internecione deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasyclus philosophus? et certe is est. Sane exprorecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Zeŭxis ἔγραφεν. ἔτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς, καὶ κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σωφρονικὸς τῇ ἀναβολῇ, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λεσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικά ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐνκντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἔωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, προαρχάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παρχαγωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορᾶμενος, ἐπιτεκυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapientiam, ac moderationem prae se fert; qui mane de virtute differit, et eos, qui voluptate gaudent, grauiter accusat, frugalitatem laudans; talis vir, ubi laurus a balneo ad coenam venit, et ei capaciorem calicem seruulus porrexit, (meracius autem libenter bibit,) quasi letheum poculum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuiis cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accumbentem cubito propellens, mentum caryca illitum habens, canum more incuruus se se cibis implens,

tur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appellationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
ρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μὴδὲ ὀλίγον τῆ μυττω-
τῆ καταλίποι.

Μεμφίμοιρος ἀπὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὄλον, ἢ
τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος 62), μέθυτος, καὶ
πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
se sperans, lances digito indice sedulo detergens;
ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
beat; tum porro, (qui gulæ et insatiabi-
lis voracitatis fructus est,) ebrius ac remu-
lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ ἀ. ὀφελος] De eo,
quod in quoque genere praestantissimum
est atque excellit, istam loquendi formu-
lam vsurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὀφελος
ἐς τρισμυρίας, *peditum strenuissimos ad tri-*
ginta millia. Igitur in *Luciano*, si lectio-
nem receptam probas, tota placenta, vel
porcus earum rerum, quae gulæ heluatio-
nique inseruiunt, delicatissimum, vel ca-
put coenae intelligitur: sed vereor equi-
dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
sententia: *Querulus semper, et portione sua*
non contentus, ut placentam totam, aut por-
cum

πάροιθος, ἐν ἄλλοις ὥδῃς καὶ ὀρχηστῆος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μά-
 λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ
 ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τῶ ἀκράτῃ πονήρως ἔ-
 χων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἕμετος
 ἐπὶ τέτοις, καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῶ συμποσίου τῆς αὐ-
 λητρίδος ἀμφοτέροις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ
 καὶ νήφων ἕδενι τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν
 αὐτῷ ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασυτήτος, ἢ φιλαργυ-
 ρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem, sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones fundit. Tum enim uero de sobrietate et modestia agit, idque iam vino fere depositus, et ridiculè balbutiens: post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibicinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud galae supra cetera gratissimum fuerit appositum. Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύ-
 λικι *sermones ad vinum.* Idem λόγοι ἐπι-
 κυλίκειοι Athenaeo initio libri I. ἐπικυλί-
 κιοι ἐξηγήσεις Diog. L. IV, 42. Hemst.

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιπορευεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντική παρομαρτεῖ· καὶ ὅπως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγάρην ἢ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὢν. Τί τῆτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτα, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τέτοις ἀφῆγμα, ὥσπερ οἱ τὸν πλετόν σε τετηπότες, ἀργυρίε, καὶ χρυσίε, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμῆμασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε, ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et peierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia; iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quadam perfectione praeestans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasycles?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἄπλοῖκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μάζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἡδισον θυμόν, ἢ κέρδαμον, ἢ εἴποτε τρυφήν, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκροτος. ὁ δὲ τρίβων ἔτος ἥ βάλει πορφυρίδας ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτὲ χάριν ἐσάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ ἐπιβελότεστον κτήμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνγκέσων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλεῖστον

qui facultates tuas libenter aliis largiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenem, caepe autem et nasturtium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe grauissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae opes

πλεῖστον ὄρεῖν δυνάμενῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος,
ὡς γὰρ εἶ, ἀλλ' ὅσον ἐς βεβῶνας ἐπεμβαὺς ὀλίγον
πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμὲ ὄρωντος μόνῃ.

Εἰ δὲ μὴ τῷτο βάλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς
οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδῶς
ἅπανσι τοῖς δεομένοις, ὧς μὲν, πέντε δραχμας,
ὧς δὲ, μνᾶν, ὧς δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φι-
λόσοφος εἴη, διμαιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆς χάριν αὐ-
τῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεο-
μένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας
παράσχῃς, καὶ δὲ ὅλῃς δύο μεδίμνης χωροῦσαν
Λιγινη-

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon,
eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam
ingressus, paulo infra litoris crepidinem proi-
cito, me vno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus
alia quavis ratione, quantum potest, eiicito,
neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia
egentibus distribuas, huic minam, huic semita-
lentum. Si quis vero ex iis philosophus erit,
duplam is aut triplam partem auferre debet:
mihī autem, (quanquam non mea causa peto,
sed ut amicis, si qui forte egebunt, largiar)
abunde erit, si hanc peram aureis offertam mi-
hi reddas, quae duos Aegineticos modios non
prorsus

Αἰγινήτικας. ἑλιγαρκῇ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶ-
 ναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσσι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ διμέλλῃ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῆ καταράτης ἐν ἐλευθέρῃ τη
 πέλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ δὲ Θρασύ-
 κλεις; μῶν παρακέρκισμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκείνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅλως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωζομένων. ὥς
 τί

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Istiuc recte, o Thrasyclus; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasyclus? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adiiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laeſes, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-
 bo.

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκηλ' ὀλίγον ἀναπαύω πάλα πεπονηκυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους ξυμφορήσας, ἐπι-
 χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτάς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἀπιμεν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίης
 ὑμεῖς, ἐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in vnum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaeſo mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeatis faxo.

Ἀλκυὼν, ἡ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγια-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα
 γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. ΣΩ.
 θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὅστις Ἀλκυὼν
 ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· πε-
 ρὶ ἧς δὴ παλαῖος ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος·
 Φασὶ γυναῖκα ποτε ἔσαν Αἰόλε τῷ Ἑλλήνος θυ-
 γατέρα, κρηίδιον ἀνδρα τὸν ἐαυτῆς τεθνεῶτα
 θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον,
 τὸν Ἑωσφόρε τῷ Ἀσέρος, καλῶ πατέρας καλὸν
 υἱόν· εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινι δαιμο-
 νίαν βούλῃσιν, εἰς ὄρνιθος τρόπῳ περιπέτε-
 σθαι τὰ πελάγη, ζητῶσαν ἐκεῖνον· ἐπεὶ δὴ πλα-
 ζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὑρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim
 muta sunt, quae quidem in aqua degunt.
 SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon,
 avis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abun-
 dans, de qua sane vetus hominibus est confi-
 cta fabula: ferunt illam, quum mulier esset
 quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum,
 qui virginem duxerat, suum fato functum lu-
 xisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachi-
 nium Lucifero progenerum, pulcri parentis fi-
 lium pulcrum; deinde vero alis instructam
 diuina voluntate in avis morem circumuolita-
 re maria, quaerentem illum, quandoqui-
 dem oberratis terris omnibus non poterat in-
 venire.

Ο 2

2. CHAER.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τῷτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πῶποτε πρόσθεν ἠκηκόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοῶδη γὰρ ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐςί, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἔ μέγα· με-
 γάλην μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τῷττε νεοττεῖᾳ καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας ὁ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐςί καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὁρᾶς ὡς αἰθρία μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνισιν ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ἔρῳ. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit, a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνιθῶν γυναικὲς ποτε ἐγένοντο, ἢ ὀρνιθεὶς ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιῆτον.

ΣΩΚ. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, εἰκόναμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποὶ τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωσον ἔσαν, καὶ ἄπισον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ

hodiernus esse dies; et heri vtiq̄ue talis erat. Sed per Deos qua tandem re fidem oportet haberi iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex quibus mulieres vnquam exiitisse, aut aues ex mulieribus? nihil enim omnium est, quod minus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices: exigimus enim vero ea secundum facultatem humanam, quae neque nosse, nec credere, nec cernere valet: multa proinde apparent nobis et factu faciliū difficilia, et eorum, ad quae pertingere datur, ardua; haec quidem pleraque propter imperitiam, alia etiam

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος
 εἴκειν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρων,
 ἐπείτοι μικρὸς πᾶν καὶ νεογλὸς ὁ τῷ βίῃ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰρ δέ,
 οἱ ἀγνοῶντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχοιεν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 τοιούτων; ἐώρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ὅσος ἦν ὁ χσιμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ ται δέος
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσια μετέθῃ· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκισμένην ἄπασαν καὶ δὴ συμπεσῆσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατάσχεσις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ δισμείνεν αὐτῇ γε ἕως τῷ νῦν·
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aevum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam utique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 itit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερον ἔν οἷσι μίζον τι καὶ ἐργωδέερον εἶναι,
 τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου
 λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἀπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ ταιᾶτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ
 παρ' ἡμῶν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ
 κηρὸν ὅταν λάβῃ, ῥαδίως ἐν τῇ αὐτῇ πολλακίς
 ὄγκῳ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ
 θαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ ἐσθλὴν ὑπεροχὴν
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῇ τυχόν·
 ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεία· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔ-
 ρανὸν πᾶσι τινὶ σαυτῇ δοκεῖς εἶναι μίζω, φρά-
 σαις ἂν;

X A I P.

vtrum maius quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem
 referre, inque tranquillitatem reuocare mundum
 vniuersum, quam mulieris formam transmutatam,
 in auiculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceraue sumta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agendi vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

O 4

5. CHAER.

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἔδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἔκέν δὴ θεωρεῖμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμασὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμηχανίων, καὶ ὅσα διὰ τῆς σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, ἔδ' εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOCR. Nonne vero animaduertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet, virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris et infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, et iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, et corpore et animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρώσασατ' ἀν' ῥαδίως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἀπορος δὴπε πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολῶθεϊ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίκα ἔν' ἀνθρώπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπου τοσούτω διαφέρει, τίνομίσομεν τὸν σύμπαντα ἔρανὸν πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν' ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τῷ κόσμῳ τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικούτου καὶ τὴν δυνάμιν αὐτῷ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuicerit facillime: aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo, vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς
διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιού-
τοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πά-
νυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις,
καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγγραμμάτοις
γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως,
ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπισήμονες, τῷ ποιῆσαι γυναι-
κας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθους ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ
Φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλουσα ζῶον ἄ-
πην, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτε-
ρώσασα, ποικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ καὶ
καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σο-
φὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
ὧν

intellectum pro ratione antecedere facultatum
nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihi que ac multis aliis nostri
similibus multa quidem impossibilia sunt eorum,
quae aliis valde facilia: nam et tibias inflare
artis expertibus, et legere aut scribere illitera-
tis multo magis arduum est, usque eo dum sint
imperiti, quam facere mulieres ex aubus, aut
aves ex mulieribus. Natura vero acceptum in
fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedi-
bus appositis atque alis, et varietate multa ex-
poliens pulcraque et omnimoda colorum, apem
sapientem produxit, diuini mellis opificem: tum
porro

ῶν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱεραῖς αὐθέρους μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἐν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μέγала δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἐν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορᾶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἐκ αὐτῶν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων περὶ, ἔτ' Ἀηδόνων· κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιᾷτο καὶ παισίν.

porro ex ovis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, ut veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vfa.

8. Quam ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et pusilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parva quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus utique explorare quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

1. Τὰς ἐν ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam ut accuratius absolute posuit agnoscamus. *Henst.*

παισὶν ἐμοῖς, ὦ ὄρνι θρήνων μελωδὲ, παραδώ-
σω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σὺ τὸν εὐσεβῆ
καὶ Φιλάνδρον ἐρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναι-
ξί τ' ἐμοῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων
τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἷας ἔτυχες
παρὰ θεῶν. ἤρᾳ γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιᾶ-
τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γὰρ, ὦ
Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὺ ῥηθέντα διπλασίαν
ἔχει τὴν περὶ αὐτῶν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἔμῃν ἀσπασαμένοις τὴν
Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆς
Φαληρικῆς. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτως.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
ibus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
alia, tum praeterea, qualem honorem nacta
fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
vxorum virorumque consuetudini conducant.
SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἡ Καύκασος.

Ἑρμῆς, Ἡφαιστος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὧ Ἡφαιστε, ἔτος,
 ὃ τὸν ἄθλιον Τίτᾱν κτετονὶ προση-
 λῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἰ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμά, καὶ ἔ-
 τος ἅπασι περιφανὴς εἴη κρεμᾶμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὧ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσχυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆς οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴ κατὰ τὸ ἄκρον (ἔφανὴς γὰρ ἀνεῖη τοῖς κάτω)
 ἄλλ'.

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspeciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspeciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et tetrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit, homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθα πρὶ ὑπὲρ τῆς
Φάραγγος ἀνεσαυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρ
ἀπὸ ταχέϊ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
σενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς
ἀκροποδιτί πρὶ μόλις ἐς ἄναλ· καὶ ὅλως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σαυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυ-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ
κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῆτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessibiles, vndiquaque leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, ut summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite,

ut

ἀντὶ τῷ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
κῆσαντας τῷ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἰκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καὺκκος καὶ ἄλλους ἀν' χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ἔρρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ ἩΦαισε, κατὰκλειέ, καὶ προσήλκε; καὶ
τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰφερε. δὸς καὶ τὴν
ἐτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰτὸς ἀπο-
κερῶν τὸ ἦπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνε πλαστικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆμῆ-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν
ἐγχει-

vt tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, vt nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arte.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perpetior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carnum
tibi

ἐγχερισθεῖς, ἔτῳς ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξέλεσθαι τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι ὅς᾽ ἀκαλύψας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτῳς εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πανκρυστάτα ζῶα, καὶ μάλιστα γε τὰς γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτήμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος, Φῆς μηδὲν ἄδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τὰ τοιαῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τὰ

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudulentam, ut tibi quidem subdole partes optimas eximeres, Iouem autem circumuenires obreclis ossibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia vaserrima; atque in primis mulieres. Super omnia denique, pretiosissimam Deorum possessionem, ignem subreptum et illum ipsum dedisti hominibus: tot mala quum perfeceris, vinctum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri, secundum poetam, inculpatum culpae, qui talia aduersum me proferas, quorum ego causa victus in Prytaneo capiendi honore, siqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνωστο, ἐτιμησάμην ἂν ἐμαυτόν,
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησά-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγλημάτων, ὡς δεῖξαιμι ἄδικα
 ἐγνωκότα περὶ ἐμᾶ τὸν Δία· σὺ δὲ, ζωμύλος
 γὰρ εἶ, καὶ δικανικός, ἀπολύγῃσαι ὑπὲρ αὐτῶ
 ὡς δικαίαν τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσαυρῶσθαί με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῷ
 Καυκάσῃ, οἰκτιζόν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεςιν ἀγωνιῇ,
 καὶ εἰς ἄδην δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ ἀετὶς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῷ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῷ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἄν εἴη ἔχον·
 εἰς

siquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimasset. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciasset louem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forensi calliditate praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse,
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaſo, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper manere necesse est, dum aquila
 deuolet bepar tuum curatura. Quod autem in-
 teres vacui est temporis, optime fuerit factum,

εις ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ πανηγρότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρότερος ἔν, ὦ Ἑρμῆ, λέγε, καὶ ὅπως μὲν ὡς δεινότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ καυφῆς τι τῶν δικαίων τῶ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡφαίστε, δικασὴν ποιῆμαί ἐγώ γε. ΗΦ. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικασῆ ἴσθι με ἔξων· ἔς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρες· ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ εἰκότατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur fophistae, qualis tu es astutissimus orationum artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque me quam vehementissime accuses, nec quicquam tibi perire finas eorum, quae pro iure patris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem mihi lego. VVL C. Nullam in partem; sed probe scito, me pro iudice accusatorem tibi fore; qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliquisti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actione tu de furto iam differe: Mercurius autem et hominum creationem, et carnum distributionem inculabit: ambo enim artifices et dicendi peritissimi videmini esse. VVL C. Pro me dicet

ὑπὲρ ἐμῆ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ἔπρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κἀμινον ἔχω ταπολλά· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέργως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔκιν ποτε ὤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθέλησαι ἂν εἰπεῖν, ἔδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιῦτον, ὦ Μαίης παῖ, ὑφίσασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γὰρ, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἰκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, ac talia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM. Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihiq̃ue exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen, si vel hoc ipsum, o Maiaie fili, aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Promethen, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu aduersus ea, quae tu perpetr-

P 2

petra-

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditatur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. Hemst.

πεπραγμένα· ἔχῃ δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
μοιράσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύ-
λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς. καί
μοι δοκεῖς, ὦ βέλτισε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
τηλικύτοις πάνυ Φιλανθρώπε τῷ Διὸς πεπει-
ραμένος. εἰ μὲν ἔν ἑξάρνος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μα-
κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνι μάλισα
ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
τὰς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
ficereris diuidundis carnibus, tibimet ipſi pul-
cerrimas ſeruare, deciperesque regem: quod
homines effinxeris, quo nihil minus fieri de-
buerat: quod ignem ſuffuratus a nobis deruli-
ſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime,
minime intelligere, in tanta criminum gra-
uitate quam clementem et benignum Iouem
fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe,
arguendus eris, et longa quaedam oratio ex-
tendenda, adnitendumque mihi, vt quam poſ-
ſum maxime declarem veritatem: ſin concedis
talem te feciſſe diuiſionem carnum, conden-
dorum

τὰς ἀνθρώπους καὶ κτελέσας, καὶ τὸ πῦρ κεκλον-
Φέναι, ἱκανῶς κατηγορεῖται μοι· καὶ μακρότε-
ρα ἔκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τριῖτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρος ἐσιν, ἃ εἰρη-
κας, ὁψόμεθα μικρὸν ὕστερον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περὶ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν οἷός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλη-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκροῦμαι τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν ἔρανόν, καὶ νῦν λέγων
ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῆς Διὸς, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐσι, ὡς δίοτι μικρὸν
ὅσῃ ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνασκολοπισθησόμε-
νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PROM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatoriae sunt a te
prolata, conabor, quantum potero, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuet Coelus, nunc etiam ista rese-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam sordi-
di sit contractique animi, ac suspiciosae querulus, ut,
quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐξιν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μειρα-
κίη τὸ τοιζέτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγκυακτεῖν, εἰ
μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧς Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
τας συμποτικὰς ἔσας, ἔχρη, οἶμαι, ἀπομνη-
μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξὺ εὖω-
χήμεμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτῷ ἐν τῷ
συμπόσιῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὖ-
ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
καὶ ἑωλὸν τινὰ μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
γὰρ ἀφ' ἧς τις τῶν συμπόσιων τὰς κομψείας
ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ
μέθη,

causa quantilla fit cogitans, et plane pueri esse
illud, succensere atque indignari, nisi partem
ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
viviales non decet, opinor, memori mente re-
ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
vio depositam iram relinquere: verum ut in
crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
conferues; apage, neque Deos hoc decet, nec
praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
conuiujs festinitates eas, astum et iocos et sub-
fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
reli-

μέθῃ, καὶ κόρος, καὶ σιωπῇ, σκυθρωπὰ καὶ
ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἤκιστα συμπασιῶ πρέ-
ποντα· ὥς ἐγὼ ἔδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕβε-
ραίαν ἔτι ὦμην τὸν Δία, ἔχ' ὅπως καὶ τηλι-
καῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, καὶ πάνδυνα
ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
παιδίων τινα ἐπαιξε, πειρώμενος εἰ διαγνώσε-
ται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀποινενεμηκέναί τῳ Διί, τὴν
δ' ὅλην ὑφηρεῖσθαι· τί ἔν' διὰ τῷτο ἔχρην, τὰ
τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ
δεσμά, καὶ σαυρῆς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
νοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium,
res tetricae et iniucundae, quaeque minime
computationi conueniant. Quare nihil minus
putaram, quam recordaturum esse Iouem posttri-
die; nedum ut tanto opere propterea indi-
gnaretur, seque grauem iniuriam existimaret
esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum
quendam luserit tentando, num, qui deligit,
meliozem partem dignoscatur.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est,
non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-
tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat,
quod prouerbio dicitur, terrae coelum misce-
ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-
venire,

νοεῖν, καὶ αἰτὰς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἥπαρ ἐπ-
 κέπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ
 τῷ ἀγανακτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
 νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
 ἂν ἐποίησεν ἄτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
 ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
 διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἔς εἰλὸς ἢ καὶ τὰ
 εἰς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
 ἐκείνων ἂν ἔσιν ὅστις τῷ μαγεῖρι σαυροῦ ἂν τι-
 μήσαιοτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεῖς τὸν δάκτυ-
 λον, τῷ ζωμῷ περιελιχμήσαιοτο, ἢ ὀπτωμένων
 ἀποσπάσας τῶν κρεῶν καταβρόχθισεν· ἀλλὰ
 συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ
 ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extrunde-
 re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
 tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
 cipienda leuitatem: quid enim hic designet, si
 totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
 nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

IO. Contra homines quanto se praebeant ae-
 quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
 ad iram esse promptiores Diis? et tamen eorum ne-
 mo est, qui coquum cruce multarit, si carnes eli-
 xans immisso digito de iusculo degustarit, aut affa-
 tarum carniū quiddam auullum deglutierit:
 sed veniam dant ipsis: fin est ut etiam valde
 irascan-

ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλας ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ
κάρηας ἐπάταξαν, ἀνθρωπολοπίσθη δὲ ἔδεις παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλαυγῶν ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχρὰ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχίῳ κατηγορεῖν ἐκείνω.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῷτο δὲ, ὦ
Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, καὶ οἶ-
δα καθ' ὁποῦτον αἰτιᾶσθαι με· πότερα, ὡς ἔ-
δὲ ὅλως ἐχρῆν τὰς ἀνθρώπους γεγενέσθαι, ἀλλ'
ἄμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέ-
ργασεν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque hactenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: vtrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquieuis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

P 5

2. Τῷτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominatiuus genitiui locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γαςον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρήν, ἄλλον δὲ
 τινα καὶ μὴ τῷτον διασχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἑδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τέττε βλάβη γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 Φέρον-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαςον] Si
 homines non finxisset Prometheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργαςος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formæ decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
virum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus experies, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλαι (ῥᾶρον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακοσμήσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τῆς ἀνθρώπου) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπικράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χεῖμα καὶ ἀμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνημέροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἡ
νεώς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ξόανον, ἡ τί ἄλλο
τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ
γάρ τι προβελεύω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

vt utilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuum contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, siluis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant aërae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνενόησα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τῷ πηλῷ
 λαβόντα, ζῶα τινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὤμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδρι Φύρας, καὶ διαμαλῆζας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνε-
 πila-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam divinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

πηλαβέσθαι μοι τῆ ἔργα. ταῦτ' ἐσὶν ἃ μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὄρε' οὐ
 πηλίκον, εἰ ἐκ πηλᾶ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καὶ, ὥς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνῃς ἦττον θεοὶ εἰσὶν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἄτω
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττεμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῆτα δέδιδε, μὴ καὶ ἄτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βλαψώσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθαι πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δείζον τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ grauiæ in Deos admisi: tum
 detrimentum viden' quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, vt vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quædam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum.

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

“Ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς, ἔτις ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν ἐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἐκκλῆ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεις, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκασμένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικημένας, ἅπαντα χεῖρ δὲ βωμῶν, καὶ θυσίας, καὶ ναῦς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί· καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτήμα τέτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ’ εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticescam, ac iusta me perpeßum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem esse Deorum, ita maxime discas, si consideres terram non amplius horridam et pulcritudine spoliata, sed vrbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate distinctam, mare navigatum, insulas habitatas, vbique aras, sacrificia, templa, festorumque celebritates: Iouis autem plenae omnes viae, cuncta hominum fora. Quod si mihimet soli homines velut legitimam possessionem effinxissem, priuatis vsibus studere potuissem videri: nunc vobiscum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis est, Iouis, Apollinis et tua, Mer-

ὦ Ἑρμῇ, νεὼς ἰδεῖν ἀπανταχοῦ ἐστὶ, Προμη-
θεὺς δὲ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰ μαντῆ μόνον
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ κῆτα προδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τόδε· ἐννόησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
ποίημα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τᾶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλετόν τινα πλετήσῃ ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλῃ τινὸς θαυμασθῆσόμενον.
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἶ-
χομεν πρὸς ὃ, τι ἐλαττον παραθῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' vt meis solius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expendē tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possessum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
sum autem illud dixi? quia non facis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἂν συνίμεν ἡλίκα εὐδαιμονέμεν, ἔχ' ὁρῶν-
τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔγω γὰρ δὴ
καὶ τὸ μέγα δεχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
παραμετροῖτο· ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τῷ πολι-
τεύματι τέτω δέον, ἀνεξασπρώκατέ με, καὶ
ταύτην μοι τὴν ἀμαυβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βε-
λεύματος.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
μοιχεύουσι, καὶ πολέμῃσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
σι, καὶ πατράσιν ἐπιβλεύουσι· παρ' ἡμῶν γὰρ
ἔχι πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔδῃπε δια
τέτω αἰτιάσασαίτ' ἂν τις τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν
γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τέτω
ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
in felicitate, nisi quosdam intruere daretur bo-
norum nostrorum expertes: sic enim demum
magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
suram comparatur. Vos vero, quem decebat
ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
teria committunt, bella gerunt, sorores du-
cunt, patribus insidiantur: quasi apud nos non
magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
πράγματα ἐπιμελεμένους αὐτῶν. ἔκ᾽ ἐν δὲ διὰ γε
τῆτο καὶ ὁ νομὸς ἀχθεσθῶ ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
αὐτῆς. καὶ εἰτέ τῳ γεῖργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ
ἄλλως, καὶ ἡ Φρενίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχασά τινα
διατρίβῃ. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, ἐκ ἔχοντες
ὧν προνοῶμεν; ἡργᾶμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, ἔδὲν
ποιοῦντες.

“Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τῆτ’ ἐστὶν· οἱ μὲν
Φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
δε,

potest, ut dicas, necessum esse multis nos nego-
tiis implicari, dum curamus illos: eandem igitur
ob causam pastor indignetur, quod gregem
habeat, cuius sibi cura sit gerenda: fuerit hoc
ipso laboriosum, at iucundum itidem: eaque sol-
licitudo non ingrata praebebat occupationem.
Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
bus prospiciamus? cessaremus scilicet, bibere-
turque nobis nectar, et ambrosia nos ingurgi-
tarem otiosi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc est: qui
incusatis hominum fabricationem, et potissimum
mulieres, ipsi tamen amatis eas, neque inter-
mittitis in terram descendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύκνοι γενόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινὰ τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἰοιότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἄμεινον προεσησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην; ἢ ἀσύνετον καὶ θρηϊῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cynos versi, deosque ex illis procreare non dedignantur. At nihil oberat, forte dices, quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissem, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauitur ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, ut nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignantur. *Hemst.*

λας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, ἐχὶ τοιῶτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἐκατόμβας προσάγωσιν, ἔκ ὀκνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέσι, μετ' ἀμύμνας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσαυρώκατε. περὶ μὲν ἂν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἱκανά.

Ἦδη δέ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδισον ταύτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τῷτό μοι ἀποκρίναι, μηδὲν ὀκνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτῃ καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν; ἔκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, Φύσις τυχθεὶ τῷ κτήματος ἔδεν τι ἐλαττον γίγνεται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ

crificassent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visatis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quicquam istius ignis, quod amisimus, ex quo apud homines est? non dixeris: haec, opinor, natura eius rei, nihil ut decre scat, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένον τινός· Φθόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοιαῦτο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τῶν κωλύειν μεταδιδόναι τοῖς δαυμένοις· καίτοι θεός γε ὄντας, ἀγαθὸς χρηεῖναι, καὶ δοτῆρας ἐάων, καὶ ἐξω φθόνον παντός ἐξάνα· ὅπως γε εἰ καὶ τὸ πᾶν ταῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτῇ καταλιπὼν, ἔμεγα ὑμᾶς ἠδίκην· εἰ δὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῇ, μήτε ῥιγᾶντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνῇτε δέοντες.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως χρῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας, ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex quibus nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiat indigentibus: atqui Dii quum fitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores procul ab invidia remotos. (Hocce ne vos aegre feratis) vbi, si vel omnem hunc ignem subreptum derulissem in terram, nihilque omnino ex eo reliquissem, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigeris, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia, ut

ὅπως ἔχοισιν κνισσᾶν ἀγνιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ θυμιᾶν, καὶ τὰ μῆρ' αἰεὶν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ὅπότεν εἰς τὸν ἄρανὸν ἡ κνίσσα γένηται ἐλίσσομένη περὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀνγένοιτο αὐτῇ τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως ἔχ' καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτὰς· καίτοι πῦρ ἕτος ἐστὶ πολὺ θεοτέρον τε, καὶ πυρῶδες εἶναι. ἢ καὶ κείνον αἰτιάσθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἴρηκα, σφῷ δὲ, ὦ Ἑρμῇ καὶ Ἥφαιστει, εἴ τι μὴ καλῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνετε, καὶ διελέγχετε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

E P.

ut possint nidore vaporare vias, thus adolere, et lumbos hostiarum in aris: video sane vos summo opere delectari isto fumo, easque epulas putare suauissimas, quando nidor in coelum penetrat multo fumi volumine subuectus: aduersetur ergo haec criminatio quam maxime vestro desiderio. Miror autem, quomodo nec solem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est multo diuinior et flagrantior: aut illumne etiam accusatis, quasi dissipantem propriam vobis possessionem? Dixi: vos autem unusquisque, Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum videatur, emendate et arguite; tumque ego iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ῥαῖδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτῳ γενναῖον σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὤνησο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπῆκασέ σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὥς ἐξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσησέ σοι τὰ ἐγκατα ἐξαιρήσοντας· ἔτῳ δεινῶς αὐτᾶ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἐπρὸς ἐγὼ πρὸς ἐγὼ καὶ προεγίνωσκας ἔτῳ καλασθησόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσομαι αὐτοῖς οἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ἐν Φῃς ἐπιπτή-

20. MERC. Facile non est, Prometheu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudiuerit: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisse tibi ad intestina eruenda; tam grauius ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non praesciueris hoc te supplicio puniendum esse? P R O M. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam
in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσεσθαι μοι τὸν αἰτὸν. ΕΡ. εἴ γὰρ γέ-
νοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε
λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχέμενον, εὖ
μέν τοι καὶ κρεανομᾶντά γε.

ΠΡΟ. Θάρρει· καὶ συνευωχῆσομαι ὑμῖν,
καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐν ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμο-
νίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ἐκνήσης εἰπεῖν.
ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ
χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρ-
ρητον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς
καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τитάν, εἰ
τῆτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἡφαισε,
καὶ γὰρ ἔστος ἤδη πλησίον ὁ αἰτὸς. ὑπόμενε· ἔν
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MER C.
Ea, Prometheus, utinam eueniant, teque in-
tuear solutum, et una nobiscum epulantem; sic
tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vo-
biscum epulabor, et Iupiter me vinculis soluet
pro non exigua felicitate. MER C. Quanam
ista? eloqui ne graueris. PROM. Nōstin', o
Mercuri, Thetin? sed non expedit dicere: cu-
stodire praeestat hoc arcanum, ut merces sit et pre-
tium, quo me a poena redimam. MER C. Quin
tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est:
nos autem abeamus, Vulcane; iam enim ecce,
quae prope adest, aquila. Tu vero sustine

καρτερώς· εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, δὴ
Φῆς, τοξότην ἐπιφανῆναί, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμνόμενον ὑπὸ τῆς ἐρέας.

fortiter: atque vtinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriat, ut te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

PROM. **Λ** ὕσεν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. ZETΣ. λύσω σε Φῆς,
ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐγκαίδεκα γυνῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἥ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

PROM. **S**olve me, o Iupiter: nam grauia
iam passus sum. IVP. Ten' ut sol-
vam, ais, cuius oportebat gravioris habentis
compedes, Caucaſo toto super caput iniecto, a
sexdecim vulturibus non solum detonderi he-
par,

παρι), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνδ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπου ἐπλασας, καὶ τὰ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιόργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅς ἃ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρεὶ λέγειν; ΠΡ. ἔκῃν ἰκάνην ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτα τοσῶτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπκλέμενον ἀστὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ. οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ZETΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carniū, dum ossa adipē oblecta mihi apponis, et praestantiorem partem tibi met seruas, quid attinet dicere? PROM. Nonne ergo sat iam poenarum exsolui tantum temporis Caucaſo affixus, quāe auium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore? IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati. PROM. At non sine mercede quidem me solues, Iupiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locurio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασοφίζῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ.
καὶ τί πλέον ἔξω; ἔ γάρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα
ὁ Καύκασός ἐστιν, ἔδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἦν τι
τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπέ πρότερον
ὃν τινι μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκάϊον ἡμῖν ὄντα.
ΠΡ. ἦν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιάπιστος
ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμε-
νος; ΖΕΥΣ. πῶς γὰρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέ-
τιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τουτὶ μὲν
ἔγνωσ. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τέτῳ; δοκεῖς γὰρ τι
ἀληθές εἶρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης
τῇ Νηρηίδι· ἦν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σέ, τὸ
τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἐδρασας
τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes,
Prometheu. P R O M. Ecquid ex eo lucri ca-
pnam? non enim ignoraturus es postea, vbi
Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas
technas struere deprehendar. IVP. Ede prius,
quam mercedem sis soluturus ita nobis necessa-
riam. P R O M. Si dixero, quo nunc vadas,
num tibi fide dignus habebor, si de reliquis et-
iam praedicam? IVP. Quidni? P R O M. Ad
Thetidem properas, cum ea congressurus.
IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro?
videris enim aliquid veri dicturus. P R O M.
Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Ne-
reide: etenim, si vterum ferat ex te, quod
erit natum pari te modo tractabit, quod tu
Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τᾷτο Φῆς, ἐκπεσεῖσθαι
 με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν
 τοιοῦτό τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαι-
 ρέτω τοιγαρὲν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ
 τέτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
 ctum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
 Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
 tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
 te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρως καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
 γνωθί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
 ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
 ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τᾷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
 πώγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
 sce mihi: puerulus enim sum, atque
 adhuc insipiens. IVP. Tune puerulus, o Cupido,
 qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec
 barbam

2. Ἀρχαιότερος τᾷ Ἰαπετῷ] De senibus et
 iam delirantibus per contumeliam ponitur.

Ad

πώγωνα, μηδὲ πολιάς ἐφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
 βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανᾶργος
 ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς,
 ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διαποῇ; ΖΕΥΣ.
 σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρά, δς ἐμοὶ μὲν
 ἄτως ἐντρυφᾶς, ὥς μὴδὲν ἐςιν ὃ μὴ πεποίη-
 κας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀε-
 τόν· ἐμᾶ δὲ ὅλως ἀδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
 ποίηκας, ἀδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σὲ γεγε-
 νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
 καὶ κρύπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
 ἢ κύκ-

barbam nec canos proutulisti, propterea infans
 haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVP.
 Quid autem in te commisi vetulus, vt ais, ego,
 cur me vincere quoque mediteris? IV P. Vide,
 exsecrande, an parua; qui mihi quidem eum in
 modum insultas, vt nihil sit, quod non feceris
 me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquila-
 lam: me autem omnino nullam, quae amaret,
 effecisti; neque intellexi amabilem mulieri ope-
 ra tua mefactum: quin necesse habeo praestigiis
 aduersum illas vti, et celare memet: tum taurum
 cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
 norum experimentis colligitur *Noster* retu-
 lit: simul autem ad ea respicit, quae vete-
 rum Theologia de Amoris origine, Deo-
 rum vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύνων Φιλᾶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθναῖσιν
ὕπὸ τῆς δέξας.

ΕΡ. Εἰκότως. ἔ γάρ Φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσσαι τὴν πρόσψιν. ΖΕΤΣ. πῶς ἔν τόν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλᾶσιν;
ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρ-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυτὸν Φέρε, ἀλλ' ὡς ἥδισον ποίει σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθειμένος βοσρύχας, τῇ μίτρᾳ 3)
τέττας ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδύου
χρυσί-

cycnumue amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

2. CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum:
IVP. Qui sit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum
quoque fugit, tametsi comatum et imberbem.
Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, virimque demissam caesariem mitra sub-
nectens, purpuream habe vestem, indue calceos
aura-

3. Τῇ μίτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. *du Soul.*

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βῶνε, καὶ ὄψει ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἔκ
ἀν δεξαμένην ἐπέρχσος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γὰρ τᾷτό γε. ΖΕΥΣ. σὺκ' ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέστερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τᾷτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IVP. Apage: mul-
tum absūm, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IVP. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ea-
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτᾷ] Positum intelligo pro τᾷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τᾷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ τᾷτοις αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΖΕΥΣ. Τὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ; **ΕΡ.** ναί. τὴν ἰὼ λέγεις. **ΖΕΥΣ.** ἂν ἔτι παῖς ἐκείνη ἔσιν, ἀλλὰ δάμαλις. **ΕΡ.** τεράσιον τῷτο. τῷ τρέπῳ δ' εἰηλλάγῃ; **ΖΕΥΣ.** ζήλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι. βεκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τένοντα ἐπέσῃσεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν. **ΕΡ.** τί ἂν ἡμᾶς χρεὶ ποιεῖν; **ΖΕΥΣ.** καταπτάμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βεκόλει)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. Inachi filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri. **MERC.** Vtique; nimirum Io. **IVP.** Non amplius puella est ea, sed iuuenca. **MERC.** Prodigiosum hoc; at quo tandem modo mutata est? **IVP.** Aemulata Ino mutavit eam: quin etiam nouum aliquod malum machinata est. aduersus miseram illam: bubulcum aliquem multis oculis, Argum nomine, adposuit, qui pascat iuuenecam insomnis. **MERC.** Quid igitur nos oportet facere? **IVP.** Quum denolaris in Nemeam (illic vsquam Argus pascit)

κολαί) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τῆ πελάγους εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν ποίησον. καὶ τοιοῦτόν ἐσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω 5), καὶ σώζέτω τὰς πλεόντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegyptum abductam Isin fac. In posterum sit Dea ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ventos immittat; et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in utramque partem vsurpatur. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιπέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam et tutelam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους:

ΖΕΥΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἐνθα ἔχρην) Φίλησόν με ἤδη, ὥπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχεται, οὐδ' ὄνυγας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat, osculare me iam, ut scias non amplius rostrum adinuicem habere me, neque

θυγχας ὀξεῖς, ἔ' πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην σοι πτη-
νός εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἄνθρωπε, ἂν αὐτὸς
ἄρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσης τῆς ποιμνίας; πῶς ἔν τὰ μὲν πτερὰ ἐκείνᾳ
σοι ἐξεργύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΥΣ. ἀλλ' ἔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρας, ὦ με-
ράκιον, ἔτε αὐτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτός σιμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτόν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πᾶν ἐκείνος;
εἶτα πῶς σύριγγα ἔκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἔδὲ
λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκείνον ἡγῶ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. ΓΑΝ. Tu, homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasses, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
sti? ΙVP. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode murata
forma. ΓΑΝ. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? ΙVP. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitatisque meae seruienti, ut
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque*
ut temporis ratio postulat. Hemst.

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἔνορχην
 τραγὸν ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσηκῃ·
 σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις εἶναι μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἡκσας ὄνο-
 μα, εἰδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρι τῷ ὕν-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπαῖς ποιῶντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οὐκεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με
 ἀνῆρπασας, ὃ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
 βата ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρημοῖς
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΤΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad speluncam adductum,
 ubi stat dedicatus: tu autem plagarius aliquis
 esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
 Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas fonitum, cui arietem
 pater maclavit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oves quidem
 lupi forte iam discerpserunt, in desertas im-
 petu facto. IVP. Etiamne tibi cura est
 ovium

προβάτων ἀθανάτω γεγεννημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνοσόμενῳ μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατὰξεις με ἤδη εἰς τὴν Ἰδην τήμερον;
 ΖΕΤΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἶτός εἴην ἀντὶ
 θεῶ γεγεννημένος. ΓΑ. ἐκὼν ἐπιζητήσει με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕψιστον λήβομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΤΣ. πᾶ γὰρ ἐκείνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθὶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνέμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

ZETΣ.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam;
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiif-
 sem. GAN. At requirer me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem tripmum istum grandem, qui dux
 est gregi ad passionem.

R 2

3. IVP.

ZETΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τῷτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
 νύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
 λάθῃς αὐτῶν, τῷ ποιμνίᾳ, καὶ τῆς Ἰδης, σὺ
 δέ, ἤδη γὰρ ἐπαράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρᾶ καὶ γέλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
 καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῶν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ἀέτι ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 ὡς ἐρα σὲ φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἣν δὲ παίζειν ἐπιθυμῶ, πο-
 τίς συμπαίζεται μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἤλ-
 κωῦται ἡμεν. ZETΣ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸν
 συμπαί-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes, ista quidem omnia valere iube, atque
 obliuiscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum, non
 homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
 tuum apparere faciam pulcherrimum; deni-
 que beatus eris. GAN. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
 quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
 tecum

συμπαιζόμενόν σοι τῷτον Ἐρωτα, καὶ ἀσφαγέ-
λης μάλα πολλῆς. θάρρει μόνον, καὶ Φαίδρος
ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενέσκη; ἢ
ποιμαίνειν δέσσει κύνταῦθα; ΖΕΥΣ. οὐκ
ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ,
καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῳ. ΓΑΝ. τοῦτο
μὲν ἔχαιρόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχείαι τὸ
γάλα, καὶ ἀναδέναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΥΣ.
ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀν-
θρώποις διακονήσεσθαι εἴεται· ταυτί δ' ἔρανος
ἔστι, καὶ πίναμεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ.
ΓΑΝ. ἡδίων, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΥΣ.
εἴη μετ' ἄλλῳ, καὶ γευσάμενος ἐκ ἐπιποσῆ-
σεις

tecum ludet; Cupidinem istum, talosque bene
multos: bono animo solum esto, et hilaris, nul-
lumque te rerum Terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hiccine
etiam pastorem agere oportebit? IVP. Mi-
nime, sed vinum temperabis, nocturni praeficie-
ris, curamque geres conuiuii. ΓΑΝ. Id qui-
dem haud arduum: etenim satis scio, quemad-
modum deceat infundere lac, et scite porrigere
cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminisci-
tur, et hominibus se ministraturum putat: atqui
coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, necne. ΓΑΝ.
Suauius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo
post, et eo gustato porro non desiderabis
lac.

σεκ τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τᾷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτῷ; ΖΕΥΣ. ἔκ' ἀλλὰ διὰ τὲτό σε ἀνῆρπασα, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμᾶ; ΖΕΥΣ. ναί, μετὰ γε τοιάτῃ, οἷος εἰ σὺ, Γανύμηδες ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τὶ θέλκτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διηγεῖτο ἄωθεν, ὥς ἀφείλον αὐτᾷ τὸν ὕπνον σρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὅποτε καθεύδοιμι· ὥς παρα τὴν μητέρα

ίας. ΓΑΝ. Vbi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine. IVP. Non: sed eapropter te subripui, ut una dormiamus. ΓΑΝ. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum? IVP. Vtique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcet.

5. ΓΑΝ. Quid tandem ad somnum te iuuabit forma? IVP. Habet aliquod delinimentum suave, somnumque molliorem inducit. ΓΑΝ. At pater sane mihi succensebat una dormienti, atque enarrabat mane, quemadmodum eius interuertissem somnum volutando, calcitrando, et voce, interea dum dormiebam, nulla: quare ad

τῆρα ἔπεμπε με κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλὰ. ὦ-
ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνῆρπασάς
με, καταθεῖναι αὐθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα
ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς σφα-
φόμενος. ΖΕΤΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον
ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσῃμι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
γάρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτώσων.
ΓΑΝ. αὐτὰς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι,
σὺ καταφιλῆντος. ΖΕΤΣ. εἰσόμεθα τότε τὶ
πρᾶκτέον. τῶν δὲ ἀπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
πιόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχρήστοντα ἡμῖν,
διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
sans. EVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
accidet, si vigilauero tecum: usque enim deo-
sculabor te et amplexabor. GAN. Tu videris:
ego somnum capiam vel te dissuauiente. EVP.
Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
tem abduc ipsum, Mercuri, et ubi hauserit im-
mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
straturum, postquam docueris prius, quomodo
porrigere deceat scyphum.

V.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἔ το μείρακιον τῷτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
 Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
 ρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νῦν 7).
 ZETΣ. καὶ τῷτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς
 ἤδη, ἀΦελῆς ἔτω καὶ ἀλυπίατον; ἐγὼ δὲ ὦ-
 μην ταῖς γυναῖξί μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὁπό-
 σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
 Phrygium ab Ida raptum huc sub-
 duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
 iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
 li plane molestum? equidem opinabar in mu-
 lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
 sueverint tecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῦν.] Inter alia poni so-
 let haec locutio in re amatoria, quando
 quis alteri morem gerit et obsequitur;
 blanditiis officiosis prolestat amoremque
 demereri studet: sic maritus uxori, uxor
 marito προσέχειν τὸν νῦν dicitur. Hemst.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, ἀδὲ πρέ-
ποντα σεαυτῷ, ὡς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν,
ἀπαλιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμστὴν 8), ἐπὶ τὴν
γῆν κατεῖ μοιχεύσων, χερσίον, ἢ σάτυρος, ἢ
ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν σοι
πάν ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τέτι παιδίον
ἀρπάσας ἀνέπτυς, οἷ γενναϊότατε θεῶν, καὶ
συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),
οἶνο-

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec di-
gna tua persona, qui omnium deorum quum
dominus sis, relicta me legitima vxore in terram
descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum
taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in
terra manent: verum Idaeum istum puerum ra-
puisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et
nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5.

at

8. Τὴν νόμῳ γαμστὴν] Attica formula: ex
alia enim nulla legitimi liberi procreaban-
tur, nisi quae lege conuenisset in manus.
Apud Athenienses autem maxime debe-
bant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ
νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait.
Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quae-
dam est Graeci sermonis, seu mauis Atti-
cae venustatis, quae sensu citius percipia-
tur, quam verbis explanetur. Maligne ve-
ro ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπείσχειν,
obdu-

οἰνοχόῳ δὴ τῷ λόγῳ· ἔτως ἠπόρεις οἰνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαι-
στος διακονέμενοι; αὐτὸς δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ αὐ-
τῶν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλῆας πρότερον
αὐτόν, ἀπάντων ὀρώντων; καὶ τὸ Φίλημά σοι
ἡδίστον τῶ νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο ἐδὲ διψῶν
πολλὰνις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίστο δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκέλευ· καὶ πίνοντας ἀπο-
λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπινε, καὶ ἐνθα προσήρ-
μασε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κραυγὸν ἐκά-
θησε

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet defassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praeferre soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enim uero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
unde γυναῖκας ἐπέσασκτοι. Hemst.

θησε ἀσφαλιζέμεν μετ' αὐτῶ, πώγωνα τηλικῶ-
τον καθευμένος. πάντα ἂν ὄρω ταῦτα, ὥς
μὴ οἷα λανθάνειν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μετράκιον
ἔτω καλὸν μεταξύ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἦν γὰρ ἐπιτρέψω αἰσῶ καὶ ἀπαξ Φι-
λῆσαι σε, ἐκέτι μέμνη μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραζῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μαλθακῷ
τάτῳ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθληυμένῳ. ΖΕΥΣ.
μὴ με λοιδορῶ, ὦ γενναιοτάτη, τοῖς παιδικοῖς.
ἔτσι

talís cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter bibe-
ndum perhasiem, et delecter vrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit usque eo insa-
nire, ut admoneam labia molli huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic

ἐτοσί γάρ ὁ θηκυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβαλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶδε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμὲ ἔνεκα. μέμνησο γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῆτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΥΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ἡφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῶν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτε τὴν πυράγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι. μεταξὺ, ὃν ἔδ' αὖν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηθάλωμενον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκείνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irriter.

4. IV N. Vinam et vxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IV P. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem; a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculam feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a potulis minister magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδην· καθαρὸς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμένως ἐρέγει τὸ ἔκπωμα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τῷ νέκταρος.

ΗΡΑ. Νῦν καὶ χωλὸς, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβέλες μεσὸς ἐστὶ, καὶ ναυτιᾶς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότῃ τὸν καλὸν κομήτην τῆτον ἢ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαί δὲ ἔχ' ἐώρας ταῦτα, ἐδ' οἱ σπινθήρες, ἐδ' ἡ κῆμις ἀπέτρεπὸν σε μὴ ἔχ' πίνεῖν παρ' αὐτῷ. ΖΕΤΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἐδὲν ἄλλο, καὶ μὲν ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῶσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραία
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et ruseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur nectare suavius.

5. IV N. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutriuit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auerrebant te, quin biberes ab eo. IV P. Angis, Iuno, temetipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἴσχεστίτω·
 σὺ δέ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδε τὴν
 κύλικα· καὶ ἔφ' ἐκάσῃ δις φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμῆ ἀπο-
 λαμβάνοις. τί τῷτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰ-
 μώζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuauiare me, quum ple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Τὸν Ἰξίονα τῷτον ὄρεξ, ὦ Ζεῦ; ποιῶν
 τίνα τὸν τρόπον ἡγῇ; ΖΕΥΣ. ἄν-
 θρωπον εἶναι χρεῖσόν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 ἔ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τῷ συμποσίῳ ὢν.

ΗΡΑ.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem iſtum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus eſſe putas? IV P.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiſcum verſa-
 retur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.

IVN.

HPA. ἀλλ' ἀνάξιός ἐστι, ὑβρισης γε ὦν· ὥς τε
μῆκετι συνέσω. ΖΕΤΣ. τί δὲ ὑβρισε; χρη-
γὰρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι. HPA. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιῶτόν ἐστιν
ὃ ἐτόκμησε. ΖΕΤΣ. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἰποῖς ἂν, ὅσων καὶ αἰσχυροῖς ἐπασχείρη-
σέ· μῶν ἔν ἐπεύρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὁποῖόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσεις εἰπεῖν.

HPA. Αὐτὴν ἐμέ, ἢ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόων
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφώρᾳ ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae gravis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, ut
arbitror, me quoque certiores fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentavit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugias.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπεύρα] Πειρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
dicitiam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἰποῦτε πιῖσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐτῷ ἀφείρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἔρω-
 τικὰ ὄντα· καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδέμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὦμην παύσασθαι τῆς μανίης τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὥς μηδὲ ἀκῶσαιμι αὐτῷ ὑβρίσιν ἀικετεύοντος,
 ἀπῆλθὼν σοι φράσασα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

ZEVS.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab infania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vi-
 scifaris.

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Εὐγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρ' ἰδὼν Ἡρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθύ-
σθη τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τῶν αἰτίων, καὶ
πέρα τῆς μετρίας Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμ-
πότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωστοὶ ἔν, εἰ
πίοντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑράνια κάλλι-
κα καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν, ἑρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν
τί ἐστι, καὶ ἐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ
καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάν-
τ' ἔτος γε δεσπότης ἐστὶ καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει II)
τῆς

3. IV F. Siccine infandus ille in memet ipsum,
et ad Iunonis usque concubitus? adeone inebria-
tus fuit nectare? verum nosmet eorum causa
sumus, et ultra modum amantes hominum, qui
conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum
igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam specta-
runt in terra, desiderarunt frui illis amore ca-
pti: amor autem violentum quiddam est, ne-
que hominibus solum imperat, sed et nobismet
ipsis aliquando. IV N. In te quidem valde
dominium hicce exercet, teque agit ac fert,
nasō,

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει] Sensus est: te suba-
ctum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.
Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est, qui caedi-
bus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

τῆς ῥίνος, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα
 ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττη ῥαδίως ἐς ὃ, τι ἂν
 κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθέτι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῷ τὴν γυναῖκα, ἣ σοι τὸν Πειρίθουν
 ἔτεκεν.

ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἐπαιζα ἐς γῆν κατελθὼν; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρῳ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. ΗΡΑ. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

nasco, ut aiunt, trahens: et tu sequeris ipsum,
 quocumque ducat, mutarisque facile in quam-
 cumque iusserit formam: atque omnino posses-
 sio ludusque amoris es profecto: etiam nunc
 Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. IV P. Tunc etiamnum recordaris eorum, si
 quid ego lusi in terram descendens? at scinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipsum, neque extradere symposio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, ut ais, plorat, et intolerabilia suf-
 fert. IV N. Quid porro, Iupiter? nam
 meruo

δια γὰρ μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἶπης. ΖΕΤΣ.
ἔδομῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλαστᾶμενοι
αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τῷ ἔρω-
τος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἔτω
γὰρ παύσαιτο ἀνιῶμενος, οἷηθεὶς τετυγχάνου
τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὥραιοιν
ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΤΣ.
ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις
δεινὸν ἀπὸ τῷ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων
συνέξαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω, καὶ
τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.
ΖΕΤΣ. οὐδὲν τῷτο Φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη
ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas.
IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula
vbi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solu-
tum fuerit conuiuium (vigilat autem, vt credi
par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum,
sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se
quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage:
pessime percat, vt qui rem supra suam sortem
affectet. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid
enim ad te mali redundabit ab isto figmento,
si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et
turpe illud in me patrabit ob similitudinem.

IVP. Nihil dicis: neque enim nebula
S 2 vnquam

ποτε Ἡρα γένοιτ' ἄν, ἔτε σὺ νεφέλη· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχῆσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἡρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διί. καὶ πᾶ τάχα ἔρῳν με Φήσειεν αὐτῷ, οἱ δὲ πισεύσασιν, ἂν εἰδότες ὡς νεφέλη συνῇν. ΖΕΤΣ. ἐκᾶν, ἣν τι τοιᾶτον εἶπῃ, εἰς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτῷ ἄει, καὶ πόνον ἄπαυσον ἔξει, δίκην δίδας τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. ἢ γὰρ δεινὸν τᾶτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iouem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsam fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν
τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκείνo
γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίσε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύ-
ναιτο ἀρτίτοκον ἄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Πασειδῶ-
να, ἔ τὴν τρίαῖναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τέτε γὰρ ἐξείλωσε λαθὼν τῷ καλεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ἐν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin', Apollo, Maiæ filiolum mo-
do editum? quam pulcer est, ar-
ridetque omnibus, et iam patefacit aliquid, quod
magni boni spem faciat. AP. Illum ego dixe-
ro infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium; ne me ipsum dicam, quem exarmavit
arcu et sagittis.

S 3

2. VVLC.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, δ μόγις ἐκινεῖτο
 ἐν τοῖς σπαραγάνοις; ΑΠ. εἶση, ὦ ἩΦαισε,
 εἴσαι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλ-
 θεν ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἐρ-
 γαλεῖα, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ.
 πάντα, ὦ Ἀπόλλον. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι
 ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράγραν ἔχ
 ὄρω. ΑΠ. ἀλλ' ὄψει αὐτὴν περ ἐν σπαραγάνοις
 τῷ βρέφει. ΗΦΑΙ. ἔτω; ὀξύχειρ 12) ἐς,
 καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος
 ἤδη σωμαῖα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακο-
 νεῖσθαι

2. VVLC. Haec isté recens natus, qui vix
 mouera se poterat in fasciis? AP. Experiere,
 Vulcané, mox atque ad te accesserit. VVLC.
 Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane
 habes instrumenta, nullumque eorum tibi pe-
 riit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen
 inspicere diligenter. VVLC. Ita me Iupiter
 amet, forcipem non video. AP. At videbis
 eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC.
 Tamne acutis est manibus, ac si in utero medi-
 tatús fuerit artem furandi.

3. AP. Non, tu illum audiuisti iam loquen-
 tem argutula quaedam et volubilia: quin et mi-
 nistra-

12. Ὀξύχειρ] Significat *agili manuum mobi-
 litate promptum*. Hemst.

νείσθαι ἡμῖν ἐθέλει. ἡδὲς δὲ προκατασείμενος
τὸν Ἑρώτα κατεπάλασεν εὐθύς, ἐκ οἷο' ὅπως
ὑφέλων 13). τῷ πόδε' εἴτα μεταξὺ ἐπαυνήμε-
νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὴν κεφαλὴν ἐκλεψε,
προσπτυζαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τῇ Διὶ δὲ
γελῶντος, τὸ σκήπτρον· εἰ δὲ μὴ βρυχέτερος
ἂν κεραιῶς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κακίστον
ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
Φῆς. ΑΠ. ἔ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
ΗΦΑΙ. τῷ τῷ τετο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην· που νεκρὰν εὐρών ὄργα-
νον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πῆχαις γὰρ
ἐναρ-

nistrare nobis vult: heri vero prouocatum Cu-
pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
do subducing pedes: tum interea dum lauda-
batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
ob victoriam; Iouis autem ridentis sceptrum,
et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.
Agilem quendam et alacrem puerum narras.

ΑΡ. Non hoc tantum, sed et iam musicum.

VVLC. Id quo indicio colligere petes?

4. ΑΡ. Testudinem alicubi mortuam quam in-
uenisset, instrumentum ex ea musicum conarpegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλων] Luctatorum est ὑφέλειν τὰς
πόδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
ram deiciant. Lubrica quoque dicuntur
ὑφέλειν, ὑποφέρειν, ὑποσμελίζειν τὰς
πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hemst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14)
ἐμπήξας, καὶ μαγαδίον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινά-
μενος ἐπὶ τὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν,
ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτῷ
Φθονεῖν τὸν Πάλαμ κηθαρίζειν ἀσιγῆντα. ἔλεγε
δὲ ἡ Μαῖα, ὥς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιεργίας ἄχρι τῆς ἄδης κατίοι,
κλέψων τί καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτροϛ δ' ἐστὶ
καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θαυμασίαν τὴν δύ-
ναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum
clauiculis infixis, et asserculo supposito, fides-
que intendens septem canit valde tenerum
quiddam, o Vulcane, et concinnum, ut ego-
met ipsi inuideam, qui dudum arte pullandae ci-
tharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum
ne noctu quidem manere in coelo, sed curiosita-
tis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
rurum aliquid inde etiam: alis autem est instru-
ctus: et virgam quandam sibi confecit mirabili vir-
tute

14. Κολλάβας] Κολλαβοι sunt paxilli, vel
clauiculae, quibus fides in lyris intenduntur.
Πήχεις vero sunt manubria. Ζυγός vero,
siue ut aliis ζυγωμα, iugum, est transuer-
sum transtillum, in summa cithara, cui
chordae annectebantur: μαγαδίον est li-
gneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus,
siue quibus nullum illae sonum edebant.
Graenitii.

ναμιν, ἥ ψυχαγωγεί, καὶ κατάρχει τὰς νεκράς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.
 ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκός σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγαν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥς βε-
 διᾶμαι ἀποληφόμενος αὐτήν, εἴ περ ὡς φῆς εὐ-
 ρεθεῖν ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donavi, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

Ἡφαίης καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. **Τ**ί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἦνω γάρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θεοὶ μὲν πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαίσε· ἀλλὰ διέλθε
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. **Q**uid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno
 ictu dissecare. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μέμνηνα; πρόσταττε δ' ἄν-
 τ' ἀλλήθεες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
 διαιρεθῆναί μαι τὸ κρανὸν· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἃ νῦν πρῶτον ὀργισομένη πειράσῃ με· ἀλλὰ χρὴ
 καθιενεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἷ' με τὸν ἐγ-
 κέφαλον ἀνασρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
 μὴ κκλόν τι ποιήσωμεν· ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἔστι, καὶ ἐκ ἀναμωτί, ἔδιδ' ἀτὰρ τὴν Εἰλείθυιαν,
 μαιώσεται σε. ΖΕΥΣ. κατένευγε μόνον, ὦ
 "Ηφαίσε, θαρρύν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
 χρὴ ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τῶτο; κόρη ἔνο-
 πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
 pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi-
 hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun-
 cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupi-
 ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
 nae morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
 quid conducat. V V L C. Inuirus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μῆνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἔνοπλον· ἦπα σφαττόπεδον, ἃ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρῆχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθεσιᾷ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κόσμει καὶ τέτο ἡ κέρυς. ὥσε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΥΣ. ἀδύνατα αἰταῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙΣΤΟΥΤ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem viuam nutries, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura extitit breui: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iupiter, obstetriciam mercedem redde illa virgine mihi desponsa. IVP. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt; iamque

ἤδη συναρπάσω αὐτήν. ΖΕΤΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐραῖς.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc fa-
cile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit,
te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. Ἔσιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὁμῶς προσάγγελον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρὸν γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ· ἄλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστὶ. ΠΟΣ. συνή-
μι. ὁ Γανυμήδης ἐνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. Estne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportuum enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intelligo; Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τῷτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιᾷτόν ἐσι. ΠΟΣ. ἀλλ' ἔχρη πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτοκεν ἐκείνος; ἐκ τίνος; ἔκ᾽ ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἔδὲ ἐπασῆμαινον αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγονον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἔ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτίς, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοιχάδε γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκίει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὐγὲ ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τῷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patruum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris vilius. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem. NEPT. Eugene: ut bonus ille totus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quaenam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἀκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἦκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῷ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατέμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτῆς μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν

τρίτῳ

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita plane, tamen si fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est tectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iuber, exsecro vtero mulieris, deferre pondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc

tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς
ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. νῦν ἔν ποῦ τὸ
βρέφος ἐστίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομί-
σας, παρέδωκα τοῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διό-
νυσον ἐπνομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκῃν ἀμφότε-
ρα, τῷ Διονύσῃ τέτῃ καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ
ἐστίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' ἐν ὕδωρ αὐτῷ
πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήσειν,
ὅς ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεγοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecil-
lius ex laboribus habet. NEPT. Vbinam nunc
infans est? MERC. In Nysam ablatum tradi-
di Nymphis educandum, imposito Dionysi no-
mine. NEPT. Ergo utrumque Dionysi istius
et mater et pater est hicce. MERC. Ita qui-
dem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus
laturus; ceteraque curaturus, quae solent, tan-
quam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἡλίου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς
Φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην
ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupi-
ter ait, nec cras, neque peren-
die;

ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μάστις
 ἔσω νύξ μακρὰ, ὥς ἐλυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὐ-
 ρις τὰς ἵππους, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυε διὰ μακρᾶ σεαυτόν. ΗΛ. καινὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κατὰ μοι ἀχθεταί, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωνκεν; ΕΡ. ἔδεν τοιᾶτον· ἔδ' ἐς αἰεὶ τᾶτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέρα γενέ-
 σθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἐσίν, ἢ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυώ-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
 εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interval-
 lum una esto nox longa. Quare soluunto Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Insolita
 haec, o Mercuri; atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenser,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MERC. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciarēs? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis vxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam
 amans:

εἴτα ἔχ' ἱκανὴν νύξ' μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γὰρ τινὰ δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολὺχθλον θεόν. τῆτον· ἔν' ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τέλεισι βρ-
γείτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὦ Ἑρμῇ, ἔκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν αὐτὸν ἔρπον ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans : tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu inagnum et multis certaminibus in-
signem Deum: is talis vt vna nocte absoluator,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
batur ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
mensu-

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consueta loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, soli sumus et
sine arbitris, qua tum potissimum vtuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
sint, possit offendere; sit dicturus. Αὐ-
τὸς pro solus, seiunctus ab aliis, etsi satis sit
vsitatum, est tamen, vbi fefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δέ, ἡ παρηλα-
 γαγμένον εἶδέν. εἰδ' αὖ ἐκοινώνησέ ποτε ἐκείνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δέ δυσὴν γυναικ' ἔνεκα χρη-
 στέρας φθαι τὰ πάντα, καὶ ἀναμπεσέρας μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτρεθῇ μένεσθαι ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιᾶν.
 τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 καθεδύνται περιμένοντες, ἔστ' αὖ ἐκείνος ἀπο-
 τέλῃ τὸν ἀθλητὴν, ἐν λέγεις, ὑπὸ μακροῦ
 τῷ ζόφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν
 ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ κα-
 κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 προβαί-

mensura sua exacta ad anni tempestates; in-
 solens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cancella
 sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles
 fiunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degenr: hos sci-
 licet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebunt-
 que expectantes usque dum ille perficiat athle-
 tam, quem dicis, inter longas istas tenebras.
 MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adfe-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renunciabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progre-
 diatur,,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀκίεναί τὰς ἀνθρώ-
πους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτι τὴν νύκτα γε-
γεννημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰσάναι μὲν σε τὸ ζεύγος Ἀφορῶσαν ἐς τὸν
Ἐνδυμώνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνη-
γέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἑρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τέτων αἰ-
τιος. ΑΦΡΟ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστὴς ἐστίν·
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, exilio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-

ἔμέ γ' αὐτῇ τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίστ' ἔνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύ-
 ριον ἐκεῖνο μεῖράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἠπέρασον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥς πολλαῖς ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα πυτῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 πεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σκνδάλῳ· ὃ δὲ ἐκ οἷο
 ὅπως τοπαρωτικά δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιέλησα πάντων.

Ἄτάρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαράμυθον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἔμοι

*his est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisae Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolefcentu-
 lum, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe conminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intenui in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timesactus et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.*

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LVN.
 Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ κελός, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ,
καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ
ἐκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δε-
ξιά δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπιπεκλα-
σμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περιεσιμένη· ὃ
δὲ ὑπὸ τῆ ὕπνῃ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμ-
βρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα· τότε τοίνυν ἐγὼ ἀπο-
φητὶ ἡατιῆσα, ἐπ' αἰρῶν τῶν δακτύλων βε-
βηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖη·
οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα·
πλὴν ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcer, o Venus, videtur;
tumque maxime, quando subiecta super rupem
chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex ma-
nu pene defluentia: dextra vero circa caput sur-
sum reflexa admodum decet faciem ambiens:
ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur am-
brosium illum halitum. Tunc ergo sine vlllo
strepitu delapsa, summisque pedum digitis in-
nixta, ne expergefactus subito conturbetur; rem-
notti: quid ergo tibi porro dicam, quae conse-
quantur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὄρα οἷα παιεῖς. οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ· δε-
 τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τ-
 των ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήμην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τῷ ἔρανῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιλελησμένον τῆς ἵππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρη῏νῃδῃ,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersum identidem exhibes, eum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum videtur,
 Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsamiam verulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπειπας παιδερα-
 σεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μαιράκιον ἐκείνο παθεῖν·
 καὶ νῦν ἐκεῖνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
 τὰς λέοντας, παραλαβῶσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
 ἅτε μανικὰς καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
 τὴν Ἰδὴν περιπολῶσα· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ
 τῷ Ἄττι· οἱ Κορύβαντες δὲ, ἃ μὲν αὐτῶν, τέ-
 μνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὃ δὲ, ἀνείς τὴν κόμην
 ἔσταμ μεμνηῶς διὰ τῶν ὀρέων· ὃ δὲ, αὐλεῖ τῷ
 κέρατι· ὃ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ 16), ἡ
 ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impulisti, ut puerum
 amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
 petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
 leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
 bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
 sum Idam circumuagantur, haec ululatus edens
 ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
 bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus
 per montes, alius tibiam inflat, adunco cornu,
 alius bombum excirat pulso tympano, aut
 T 4 increpat

16. Τυμπάνῳ] Tympanum intelligendum
 minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
 tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
 mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
 constans duobus hemisphaeriis aeneis et
 concavis, quae collidebantur, et quorum
 sonitus voce κτύπος commode describi-
 tur. Cleric.

ἐπιτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος
καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐσι. δέδραται-
νυν ἅπαντα, δέδρα τὸ τοιοῦτο ἢ τὸ μέγα σέκα-
κὸν τεύξασα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Ῥέα, ἢ
καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελύσῃ τὰς Κο-
ρύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ
τοῖς λέξι παραβαλεῖν· ταῦτα δέδρα κινδυνεύον-
τά σε ὁρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέξουσιν αὐ-
ταῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλὰ κίς ἐπαναβάς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιο-
χῶ αὐτάς· οἱ δὲ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα
δεχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, περιλιχμησάμενοι ἀπο-
διδράσί μοι· αὐτὴ μὲν γάρ ἢ Ῥέα, πότε
αὖ

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furo-
risque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quæ te
magnum malum peperit, ne quando plane in fu-
rorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suæ
compos iubeat Corybantas comprehensum te
discerpere, aut leonibus obiiicere: ista timeo in
periculo te versantem videns.

2. CVP. Bono esto animo, mater, quando-
quidem et leonibus ipsis iam familiaris sum,
et sæpe consensis eorum tergis, prehensaque
iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulan-
tur mihi, et manum acceptam in os delamben-
tes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando
tandem

ἐν ἐκείνῃ σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ
 "Αττῇ· καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τρεῖνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τέτων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μήτηρ, αὐτὴ μηκέτι ἔρῃν, μήτε σὲ τῷ Ἀρεῶς,
 μήτ' ἐκείνῳ σὲ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
 ἀπάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ με ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me ut quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos-
 met autem ipsae desiderio tenemini pulciorum:
 eorum ergo ne me infimuletis: hocine vis, ma-
 ter, ut non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ZETΣ. Πύσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σὲ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuio
 T 5 Deo-

συμπόσιον τῶν θεῶν. ΗΡΑ. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τετονί τὸν Φαρμακίαν προκατακλίνεσθαι μου. ΑΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. ΗΡΑ. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε (17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκτραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῆντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚ. ἐπιλέλησμαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἰτῇ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. ἔκην ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπάνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρίων καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-

πας

Deorum. HERC. Ertu velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quæ fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam parī similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et

in ho-

17. Ὡ ἐμβρόντητε.] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vidē quæ notavimus ad Tim. §. I: Aesculapius naturæ leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam reuocabat. Hemst.

πρὸς ὑβριστὰς τιμωρόμενος. σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ,
καὶ αἰγύρτης, νοσᾷσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρή-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἔδὲν ἐπιδεδεγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σὺ τὰ ἐγκαύματα λα-
σάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' αἰ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῷτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μη-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδάλευσα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἔξαινον
ῥῖα ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκώς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανθάλω,
ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορέ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. Recte narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sartaui, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab utrisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. HERC. Nisi desieris conui-
ciari

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἶση, ὥς ἔ πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, εἴπω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐν τῷ ἔρκυνῃ, ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντρίβοντα. ΖΕΤΣ.
 παύσασθ' ἔφημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυγασίαν, ἣ ἀμφοτέρως ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῷ
 συμπόσι· καίτοι εὐγνωμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τικλίνεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

ciari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 prociam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 vio. Enimvero aequum est, Hercule, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit,

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπόλλον; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτη-
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 ΑΡ. Quia enim, Mercuri, pa-
 rum ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ τοιῷτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΗ. ἔδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἔτως ἀνέραςος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκεῖνο μεῖράκιον; ΑΠ. αὐτῷ ἑμῷ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἔκῃ ἐμάνης, ὦ Ἀπολλόν; ΑΠ. ἔκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀνῆξιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισκεύειν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ χάριζα ἀνέμων ἀπολέμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐν πολλῷ καὶ αὐτός, ἀμελέμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quae-so, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expertus erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? AP. Meum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Hauri sane: sed infortunium quoddam inuoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discebat, egoque vna cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse, sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ῥηψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταυγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτόν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμα τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆς ἕρκος· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχώσαμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆς αἵματος ἀνδρὸς
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὧς Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανθέσιμον ἀνδρῶν ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοι
 ἀλόγως λελυπήσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπολ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proiicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impegit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immisissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo restantes. Nam ubi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἥδεῖς γὰρ θνητὸν πεποιμημένος τὸν ἐρώμε-
νον· ὥστε μὴ ἄχθῃ ἀποθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te
tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauius
feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαί-
στον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναισον,
ὦ Ἀπολλαν, τὰς καλλίστας γεγαμημένας, τὴν
τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν, ΑΠ. εὐπο-
τμίας τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
ζω, τὰ ἀνέχεσθαι σιμῶσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα
ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶτι ῥεόμενον, εἰς τὴν κάμινον
ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῇ προσώ-
πῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
canum, et artis opificem illiberalis,
Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
nerem et Gratiam! AP. Fati quaedam felicitas,
o Mercuri: neque ramen id non demiror, qui
pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
do vident sudore manantem, in fornacem pro-
num atque intemum, multam fuliginem in fa-
cie

πεῖρα ἔχοντα· καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλέσσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῆτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλων, καὶ κίθριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

ΑΠ.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. AP.

18. Καὶ ὅμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσι τε, καὶ Φιλέσσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantiā, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Iensius.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γῆν, ἃς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς ἐῖλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆς δίσκης ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων σεφάνας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὰ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἐχρῆ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σῆς λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἐζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλόν, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. MERC. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. AP. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V
quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κεί-
 νε ἐρᾷ, ὥς ἐ δλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳς τέττε μέ-
 λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαιζον εἰδέ-
 ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο,
 γενναῖον ὄρῳν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
 ὥς ἐ τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά
 τινὰ ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι,
 σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἐκ οἶδα, εὐ-
 ξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθῆσόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
 mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
 bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
 tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
 efficere possit, quum strenuum videt iuvenem,
 eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
 perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
 machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
 reritos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
 verim is esse, qui fit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. **Κ**αλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
 κνῃ ἐτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι,
 ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

ΙΥΝ. **Ρ**ulcros enim vero, Latona, et tu libe-
 ros peperisti Ioui. ΛΑΤ. Non omnes,
 Iuno,

ὦ Ἥρα, τοιάντας τίκτειν δυνάμεθ' αἰ, οἷος δ' Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χωλός,
 ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρκυνον, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἔγχευε, καὶ σπυρδαίεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ
 μέτρε, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευτοῦνον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασι· οἷα ἐσθίει 19)
 ξενοκτονῶσα, καὶ μιμνήμενη τὰς Σκύθας αὐτάς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
 κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. IVN. Sed hic claudus tamen vtilis est,
 quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:
 V 2 tum

19. Οἷα ἐσθίει.] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 uivia Deorum. Cleric.

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλατεῖ μὲν ἀπὸ τῶ τοιᾶντα· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύεσθαι· πλὴν ἔκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἡγνώνει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπροεμαντεύσατο δὲ, ὥς· Φεύξεταί αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥς ἔχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in vtramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, vt arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebeant fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

2. LAT.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμεαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κινδρρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμαστός, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δάμνια αἰ Μῆσσαι δινάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἄν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μυσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἄλγος· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλὴ ἐσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀκταίῳ· νος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἰσχρὸς αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐὼ γὰρ

2. L A T. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, vt, postquam comperit se visam esse ab Actaeone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere,
V 3 neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἐδὲ τὰς τεκίσσας ἐμαίετο, παρ-
θένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
Φρονεῖς, ὅτι ζύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασίλεύεις
αὐτῷ, καὶ διὰ τῆτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἀλλ'
ἴσομαιί σε μετ' ὀλίγον αὐθις δακρύεσσαν, ὅπό-
ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ
κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
go si modo foret. LAT. Arroganter, o Iuno,
te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
scenderit, tauri cygniue summa specie.

XVII

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελαῖς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοίο-
τατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδεν. ΑΠ. εἰ-
πὲ ἄν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκίσσας ἔχω ζυγγελαῖν. ΕΡ.
ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

APOL. Quid rides, Mercuri? MER C.
Quia scilicet maxime ridicula,
Apoilo, vidi. AP. Quin narra, ut et ipse
te audita vna tecum possim ridere. MERC.
Venus

ἡ Ἀφροδίτῃ ξυνᾶσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτὰς ξυλλαβῶν. ΑΠ. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἔρεϊν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλῆ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρσεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἄφανῃ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἴτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἀπέβησαν τῇ λέχτει, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ἔσα, ἐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη· ὁ δὲ Ἄρης
τὰ

Venus concumbens cum Marte constricta est, et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tandem modo? nam facerem quiddam dicturus videris. MERC. Iampridem, opinor, ista quum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, et indicium deferat ad Vulcanum. Vbi autem adscenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars
V 4 primum

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξιν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευε.

ΑΠ. Τί ἔν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τὰς θεὰς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέρω καὶ τῷ νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδισον ἐμοὶ ἔδοξε μόνον· αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκὸς ἐκείνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφασγώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρεὶ τάλῃ θεὸς εἰπεῖν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει (20), μὴ μά-

νον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. ΑΡ. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? ΜΕΡC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudī ambo, colligatique demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. ΑΡ. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? ΜΕΡC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adul-

teranti

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem dia-

γον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
αὖν ὑπέμεινας ἐπὶ τῷ τῷ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ' αὖν, ὦ
Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι
γάρ σε, ἣν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖ ξη ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea
mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? pro-
pius accede tantum et vide: magnus eris mihi
Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
rum lepor vix est, vt satis intelligi possit,
nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. Hemst.

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσχυρόμην αὖν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι
τοιῦτος ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ δι-
φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδε-
δεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
lis filii, tam feminei et cor-
rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων·
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ Θηλυμίτρης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ὧ Ἡρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδῆς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ στρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἴλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχαίμενος
 ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolum cepit, et Thracas sibi
 subiecit; sed et aduersus Indos rapto mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captivum abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis usus hederaceis,
 ebrinus,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπε-
χειρήσει λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελευτήν, καὶ τῷτεν ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
ταῦτα, καὶ ἐν ἀνάξια τῷ πατρὶ; εἰ δέ παι-
διὰ καὶ τρυφῇ πρόσσιν αὐτοῖς, ἔδεις Φθόνος;
καὶ μάλιστ' εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗ-
τος ἦν, ὅπῃ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

ΗΡΑ. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὐ-
ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύουσθαι ποιεῖσι σφαλλό-
μενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν τραπόμενοι, καὶ ὅλως
μεμη-

ebrius, vt ais, et furore concitus. Tum si quis
in animum induxit male dicere ipsi, contume-
liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
bus, vel vt discerperetur efficiens a matre tan-
quam hinnulus. Viden' vt virilia sint ista, at-
que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
sciuiia simul adfint, nihil est ea in re, quod in-
vidiam faciat; in primis si quis reputet, qualis
sobrius hicce foret, vbi isthaec facit ebrius.

2. I V N. Tu mihi videris laudaturus
etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
tamen si videas, qualia perpetrent inebriati
titubantes atque ad iniuriam versi, et plane
furen-

μεμηνότες ὑπὸ τῷ πότῳ· τὸν γὰρ Ἰκάριον, ὃ
 πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς διμέλλαις. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῷτο Φῆς· ἔ γὰρ οἶνος ταῦτα, ἔδὲ ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτῃ. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἡλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσαιτο ἔδνα τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ὦ
 Ἥρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IVP. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in vllum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spatio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
 Hemst.

Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τῷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, ut quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέα,ν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ'
οἰσῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· φοβερά
γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὀπό-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Meruo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

ταν ἔν' ἐντρεψάμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν,
 ἐπισείσας τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρο-
 μος γίνομαι, καὶ ἀπορρέει με τὰ τοξεύματα ἐκ
 τῶν χειρῶν. ΑΦ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ Φοβερώτερος
 ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.
 ΕΡ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσ-
 καλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑΦορᾷται 22) αἰεὶ, καί
 ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων
 τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσσει, Φησί, νῆ
 τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασας, ἡ τῇ
 ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλᾷ-
 σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad
 eam, quassata crista perterrefacit me, et con-
 tremisco, defluuntque tela meis de manibus.
 VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen
 exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. Ariste ultro
 admittit me, atque inuitat: Minerva contra sem-
 per suspiciosa torne me intuetur; factumque iam
 adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius ad-
 mota face; illa confestim, si ad me accedis,
 inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum,
 aut pede correptum in Tartarum iniiciam,
 aut

22. ὙΦορᾷται] Eleganter Erasmus, *adductis
 superciliis*, utraque verbi potestate coniun-
 cta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*,
 qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est *δει-
 μνὸν ὀρεᾶν*. Hic autem ὑΦορᾷσθαι *suspectum
 habere, et diligenter ne noccat observare*. Hemst.

σα, ἥ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τῷ στήθεϊ ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχιδναῖς κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηναῖν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραινὸν τῷ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ καὶ κτεῖναι λόφους ἐπισείσσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;
ΕΡ. αἰδῶμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ὧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-
νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, et, quum eo oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expauescis Minervam, ut ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuulneratae, et extra teli iactum positae? an et illae cristas concutunt, et Gorgonas ostendunt?
CVP. Reuereor illas, mater; nam venerandae sunt, et semper quiddam commeditantur, et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔχ καὶ ταύτας, ὅτι
 σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώ-
 σκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδὲ καταλαβεῖν αὐ-
 τὴν οἶόντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρέων· εἴ-
 τα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. ΑΦ. τίνος,
 ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νε-
 βρῶν, αἰρεῖν τε διώκοντα, καὶ κατατοξεύειν,
 καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιᾷτῳ ἔστιν. ἔπει τὸν γε
 ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄν-
 τα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολ-
 λὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et
 istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur
 non vulneres? CVP. In summa, ne conse-
 qui quidem illam licet fugientem semper per
 montes: tum etiam sibi proprium quendam a-
 morem iam amat. VEN. Cuius, filii? CVP.
 Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut
 capiat persecuta, et sagittis configat; tota deni-
 que huic rei est intenta: ceteroquin fratrem
 eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculan-
 tem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequen-
 ter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφροδίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ΖΕΥΣ. **Ε**ρμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι
 εἰς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
 παῖδα τὸν Βηκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
 Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πά-
 ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
 καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θαῖς, ἢ
 τις αὐτῶν ἢ καλλίστη εἴς· τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ
 ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη
 καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerva,
 Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
 Phrygiam ad Priami filium boum pa-
 storem (pascit autem Idae montis in Gargaro) ipfi-
 que dic: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
 formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
 sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
 rum pulcerrima sit: certaminis autem praemium
 victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθᾶμαι τὴν δίκαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτοῖσι οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδεος τέττε ζυγγυηνός, τᾶλλα δὲ ἀφελής, καὶ ὄρεος, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιῶσειε τοιαύτης θύρας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσεις ἡμῖν δικαστὴν, θάρρῃσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γάρ

vt ipsemet abeat ad indicem: equidem plane repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiamsi vel Momum ipsam imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό με; χρὴ δὲ καὶ τούτοις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτῃ, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν διαίταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ZETΣ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θυγατερ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾶς; ἔσι μὲν ἴδιαν,
τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἅπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνητε τῷ δικασῇ αἰνευομένῳ, μηδὲ
κακὸν ἐντρέψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. εἰ γὰρ οἶόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E P. Προΐωμεν εὐθύ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγέμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτε
μοι·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IV N. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque fit, Parin. IVP. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis iuveni: fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρῆϊτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐστὶ καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρωτικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· ἐκ αὐτοῦ ἀναισῆτος δικάσεις κακῶς. ΑΦΡ. τῆτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστὴν· πρότερον δὲ ἀγαμὸς ἐστὶν ἔτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ συνεστίν; ΕΡ. ἔ παντελῶς ἀγαμὸς ἐστίν, ὡς Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαίᾳ γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, καὶ δευνῶς δρειος· ἀλλ' ἔ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίτος δ' ἐν ἔνθα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἡρώμην.

ΑΘΗ.

me: bonoque estote animo: novi Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: vtrum vero innuptus est, an vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, vt arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παραπρεσβεύεις, ὦ ἔτος, ἰδίᾳ ταύ-
τη κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηναῖ,
δεινόν, ἀδὲ καθ' ὑμῶν ἄλλ' εἰρετό με, εἰάγα-
μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. οἷς δὴ τί τῷτο πολυ-
πραγμονῆσα; ΕΡ. ἐκ οἶδα. Φησὶ δ' ἔν ὅτι
ἄλλως ἐπελθόν, ἐκ ἐξέπλητης, ἤρετό με. ΑΘΗ.
τί ἐν ἀγαμός ἐστιν; ΕΡ. ἔ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ
τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φι-
λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
ἀληθές ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
τα καὶ τῶτων ἐρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεσθαι
ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
ὁρᾷς; ἀδὲν ἐγὼ μέμφομαι, ἀδὲ προσεγκαλῶ
σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
vatim cum ea sermones communicans. MERC.
Nihil, o Minerua, quod metuas, nec quod vo-
bis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
casu in mentem venerat, non de industria ro-
gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?
MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
bellicarumne rerum studio tenetur, et gloriae
cupidus est, an totus bubulcus? MERC. Ea
de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
quod coniecere licet iuvenem expetere, horum
ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
in praeliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων
 γάρ, καὶ ἐν Ἀφροδίτῃς τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ
 αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χαλε-
 πῶς ἔχει, μηδ' οἷα μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύ-
 τη κατὰ τὸ ἀπλὲν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπε-
 σπάσαμεν τῶν ἀσέβων 23), καὶ σχεδὸν γε κατὰ
 τὴν

que infimulo te, quod cum ea priuatim loqua-
 ris: earum enim, quae ad querelas sunt procli-
 ves, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Mi-
 nerua eadem fere me rogauit: quare nihil est
 quod aegre feras, aut putes deteriore te esse
 loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus,
 iam multum progressi longius discessimus a
 stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae fu-
 mus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσέβων] Ἀποσπᾶν,
 auellere, distrabere, auocare: ἀποσπᾶσθαι,
 vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab ami-
 cissimorum amplexu vix diuelli possunt ac
 discedere. Deinde ad eos pertinet, qui
 quadam agendi contentione ac vehementi
 studio alicunde digrediuntur, atque auo-
 cari se pariuntur, raro commodi causa, sae-
 pius inconsiderate, sic vt periculum aliquod
 aut damnum grauius consequatur. Haec in
 Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis
 sunt vsitata: verum quando ἀποσπασθῆ-
 ναι

τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδην ὄρω,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλαν ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριν. HPA. πᾶ δὲ ἐσιν; ἔ γάρ καί μοι φαίνε-
ται. EP. ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ράν, ἔ τὸ ἀντρεῖν καὶ τὴν ἀγέλην ὄρᾳς. HPA.
ἀλλ' ἔχ' ὄρω τὴν ἀγέλην. EP. τί Φῆς; οὐχ
ὄρᾳς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτωσί δάκτυλον ἐκ
μέσων

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί simpliciter προ χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinnit ἀποσπᾶσαι, vbi tum intelligendum
est ἐαυτὸν quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
vetustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺ autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀποσπᾶσαι μεν.
Hemst.

μέσων τῶν πέτρων προερχόμενα, καὶ τῖνα ἐκ
 τῆ σιοπέλα καταθρόντα, καλαύροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀ-
 γέλην; H P A. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐνεῖνός ἐστιν. E P.
 ἀλλ' ἐκεῖνος 24). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, κατασάντες βαδίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφάνεος καδι-
 πτάμενοι. H P A. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω προῖω-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 φροδίτη, προῖέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ.
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. M E R C. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex inproviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praeberere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐκεῖνος] Ἀλλὰ eleganter positum:
 Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 κατασάντες: quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, posi-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet inuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τ᾽ ἡμεῖς, πολλάνικς, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' εἴ ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδίστηψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρατ᾽ μειρακίᾳ τ᾽ Φρυγὸς, καὶ πολλάνικς δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνῃ καταπεμφθεῖς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν 25),
 συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Iuno, istis commoueor cauillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inuiscendum puerum: quumque iam ab aquila ve-

X 5

here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν] Dubites, utrum de Ioue haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fersum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam missus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in alleuando Ganymede:* series orationis fauet; sic dixerit ἐν τῷ αἰετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma celari*: idque eo probabilius, quia

συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκέφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησί τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ἔπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κέφως μάλιστα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τεταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπαστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἐν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέεος. ἀλλὰ γὰρ ὁ δαιτυμένης ἄτοσι πλησίον, ὥς προσειπώμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum subripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; deuolans autem pone eum Iupiter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, ceruiceque reflexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim ar-biter hicce prope adest: quare adloquamur eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum veteres fecerunt, sed apprehensa coma de vnguibus alitis pendentem. *Hemst.*

Χαῖρε, ὦ βεκίλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκος· τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἔ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, ἔτω γε ἔσται καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἔ γυναῖκες εἰσίν. Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾶς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίῃς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἔδεν· κέλευε δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τῇ κάλλεος αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω· τῇ δ' ἀγῶνος τὰ ἄθλον εἰση ἀναγνῆς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέξ', ἴδω τί καὶ βέλστα· Η ΚΑΑΗ,

7. Salve, boum pastor. P. A. R. Et tu sane, iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? hæud enim ita factæ, ut montes frequentent, quæ tam egregia sint forma. M. E. R. C. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Venerem intueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem præmium scies, ubi legeris hoc poemum. P. A. R. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὧ δέσπο-
 τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ
 ἄγροικος ἂν, δικαστῆς γενέσθαι παρεδόξε θεας,
 καὶ μεῖζονος, ἢ κατὰ βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
 τα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἄσκητῶν
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρᾳ ἢ καλλίων,
 καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλως, τάχ' ἂν δικά-
 σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὐταὶ δὲ πᾶσι τε ὁμοίως κοῦαι, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
 ραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπᾶσας· ἔ γὰρ ἐ-
 θέλει ἀφίσσασθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερεί-
 σῃ τῶν πρώτων, τότε ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαι-
 νεῖ· καὶν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
 ὁρᾷ.

FORMA PRAESTANS, alt; ACCIPIAT. At
 quomodo: domine Mercuri, possim ego morta-
 lis omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
 randi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco
 conueniat? haec enim talia diiudicare delicatu-
 lorum potius et urbanorum hominum: de me
 autem, quae capella capellam forma praestet,
 item iuuenca iuencam aliam, id quidem forte
 iudicauerim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulcræ, et sanè
 nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat
 visum abstractum; non enim vult absistere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
 praesens probat: quod si ad aliud transferit, id ae-
 que

ὄρῳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇν, καὶ γυναικα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἔν ἐ χαλεπὴ καὶ ἔτις ἡ κρίσις; ΕΡ. ἔκ οἶδα· πλὴν ἔχ' οἶόν τε ἀναδύναμι πρὸς τῷ Διὸς κεκλευσμένον.

ΠΑ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῇ; πείσαι 26) αὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς

VENI-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio? MERC. Haud scio: attamen, fieri non potest, ut subterfugias a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac tibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici loquun-

νενηνημένους, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. ΕΡ. ἄτω Φασὶ ποιῆσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότῃρα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς· ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβές τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῷ δικασῆ· καὶ προσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐτά· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσφράφην.

ΑΦ.

res discefferint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se facturæ; curandum tibi nunc, ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspicere: ecce me auersum.

10. VEN.

quantur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
 σωμα, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνως ἔχω τὰς ὠλέ-
 νας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα Φρονῶ,
 ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ. ΛΘΗ.
 μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς 27), ὦ Πάρι,
 πρὶν ἂν τὸν κεξὸν ἀπόθῃται (Φαρμακίς γάρ ἐστι)
 μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτᾶ· καίτοι γε ἔχρην
 μηδ' ἔτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
 σαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς
 ἀληθῶς ἐταῦράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
 ἐπιδει-

ΙΟ. VEN. Optime, Pari: equidem prima
 vestes ponam, ut discas, me non solas habere
 vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
 sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota,
 et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
 illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposue-
 rit (est enim venefica) ne te fascinet eius ope:
 quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
 esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
 vera meretricem quandam, sed nudam formam
 exhibi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus:*
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσῃς·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσῃς, ne prius
illam vestes ponere iubeas. Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΗΑ. εὖ λέγεις τὰ περὶ τῆς κε-
 ρῆ· καὶ ἀπόθῃ. ΑΦΡ. τί ἐν ἔχῃ καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾷ τὴν κόρυν ἀφελᾷσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπίσειεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικασὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τῆς φοβερᾶς βλεπόμε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κερός. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεάς, τῆς ἄλλης,
 τῆς ἡδονῆς; οἶα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλι-
 κὸν αὕτη καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 μῆξιον τῆς Διός; ὥς δὲ ὄρεα ἦδε ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἤδη
 μὲν

exhibere. PAR. Recte monent de cestro: atque
 ergo depone. VEN. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerua, galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac iudicem territas: num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat caesium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? MIN. Ecce tibi,
 castis haec est demta. VEN. Ecce tibi, cestus
 quoque. IVN. At exuamur.

II. PAR. Iupiter prodigialis! quod specta-
 culum, quae forma, quanta voluptas! qualis
 haec virgo! quanta regium ista et verendum
 resplendet, verèque dignum Ione! haec au-
 tem ut suaviter intuetur! imo etiam festivum
 quiddam, atque illecebrosam subrisit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ
 ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιθεῖν βέλομαι, ὥς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἔκ οἶδα πρὸς ὃ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἄτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ἔν αι δύο.
 σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περιμένε. ΗΡ. περιμένω. κα-
 πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἡ-
 δη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, διὰ-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cet, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam quaquauerfum vi-
 su distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cede ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexe-
 ris, hoc aliud etiam tibi atque etiam est confide-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψήΦε τῆς ἐμῆς] Ψῆφος ἐμῇ, *suf-
 fragium mihi secundum ac fauens*: quemad-
 modum enim Latinis *meus*, *tuus*, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοι, *an utilia tibi sunt, rebusque
 tuis conueniant*. Hemst.

δεσπότης. ΠΑ. ἐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἀλλ' ἀπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ
αὖν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσηκά σοι.
κᾶτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἔποτε ἦτ-
των ἀπὲι ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γὰρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἄδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῃ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γὰρ, ὡς ἐρᾷς, τανῶν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἢ τῷ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ,
καὶν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθι ἔδῃ,
καὶ

*Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: iamque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.*

12. Accede tu, Minerva. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerva, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiam si do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπεε καθ' ἐν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάσῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε με ἀκασον· ἐγὼ γὰρ πάλαμ ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποῖον ἔκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τῷ σῷ κάλλει αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γυγαμηκένας, μὴ μὲν τοι ἄγροικόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

13. VEN. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, verum immoratus vnicuique membrorum. Si lubet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iuuenem et pulcrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidue iuuet honesta species tua boues? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis alicu-

κόν τινὰ καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδὴν αἰ-
γυνοῦντες, ἀλλὰ τινὰ ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργό-
θεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακκαίαν, οἷα περὶ ἡ Ἑλέ-
νη ἐστὶ, νεά, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλάττων
ἐμῷ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικῇ. ἐκείνη γάρ
εἰ καὶ μόνον θεάσασαί σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα
ἀπολιπῶσα, καὶ παρασχῶσα ἑαυτὴν ἐκδοτον,
ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
κῆκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδί-
τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμί σε, τὰ πάντα
διηγεμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπεττ' ἰκύνος
γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; ΑΦΡ.
λευκῇ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
Corinθο, vel Lacaenae, qualis Helene, aeta-
te integra, pulcra, nullaue parte inferior me,
quodque maximum est, amatoriae nequitiae pe-
rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
sequetur, et vna tecum habitabit. Omnino au-
tem fieri non potest, quin inaudiueris aliquid de
ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
perlibenter audierim ex te cuncta denarrantē.

14. V E N. Est filia Ladae, illius formosae,
ad quam Iupiter deuolauit in cyncum mu-
tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.
Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀπαλή δὲ, ὡς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμναὺς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιστική· καὶ ἔτω δὴ τι περισπένδατος, ὥς τε καὶ πόλεμον ἀμΦ' αὐτῇ γενέσθαι, τῷ Θησέως ἄωρον ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέβη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνησεῖαν ἀπῆντησαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγαμμένης; ΑΦΡ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν. ΠΑΡ. πῶς; ἐθέλω γάρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum mollis, ut in ouo nutrita: nuda plerumque iuetae et palaestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam propter eam extiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enimvero postquam ad florem aetatis peruenit, omnes Achiuorum principes ad illam sibi despondendam conuenerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais? nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut conueniat ista facere. PAR. At quomodo? etenim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ θεῶν δὴ
τῆς Ἑλλάδος, καὶ πειδᾶν ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαί-
μονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη· τέντεῦθεν δὲ ἐμὸν
ἂν εἶη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήτεταί σε, καὶ ἀ-
κολαθήσει. ΠΑΡ. τέτ' αὐτὸ καὶ ἀπιστὸν εἶ-
ναί μοι δοκεῖ, τὸ, ἀπολιπῆσαν τὸν ἄνδρα, ἐθε-
λῆσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
θάρρει τέττε γε ἔνεκα. παῦδε γάρ μοι ἐσὸν δύω
καλῶ, "Ἥμερος καὶ Ἔρως· τέττω σοι παραδώσω
ἡγεμόνα τῆς ὁδῷ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως,
ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτήν, ἀνγκάσει τὴν γυναι-
κα ἔρῳ· ὁ δ' "Ἥμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
τέτθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερόν τε θήσει, καὶ ἐρά-
σμιον·

15. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad
lustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
de iam mearum facit partium curare, vt amo-
re capta te seſtetur. PAR. Id ipſum incredi-
bile eſſe mihi videtur, vt, deſerto marito, ani-
mum inducat, cum homine barbaro et peregrino
nauigationi ſe dare. VEN. Bonum animum
habe iſtius quidem rei cauſa: nati mihi ſunt
duo, pulcerrima forma, Himerus et Eros:
ytroſque tibi tradam duces viae futuros. Et
Cupido quidem ſe totum inſinuabit in eam,
cogetque mulierem amare: Himerus autem
tibimet ipſi circumfuſus, quod ſcilicet ipſe
eſt, deſiderabilem te faciet, atque amabi-
lem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρῆσαι δέησμαι καὶ
τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ ἔτις ἅπαντες
αὐτὴν ἀναπέισομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα
χωρήσει, ἄδελαν, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε
ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐν οἷδ' ὕπως καὶ ὄρν' αὐ-
τὴν σκόμαί, καὶ πλέω εὐδύ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν
γυναικα, καὶ ἄχθεμαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα
ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν
ἐμὲ τὴν προμνήστειαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam una adero, ac rogabo Gra-
tias, ut nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. PAK. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
riam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Parī, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
leris
Y 4

29. Προμνήστειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, e patriis aedibus du-
cit sponsam. Sin autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ μὲ νικη-
 Φόρον ὑμῖν συμπρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ
 τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἐνεσέ-
 σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τέττα-
 ρὰ μὴλα πρίσθαι. ΠΑΡ. δέδοικα μὴ μου
 ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βάλει ἐπο-
 μόσωμαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχεα πά-
 λιν. ΑΦΡ. ὑπισχνῶμαι δὴ σοὶ τὴν Ἑλένην
 παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολεθήσιν γε ἐπ'
 αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλίον· καὶ αὐτὴ παρεσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
 πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
 me victricem vobis una adesse, ac festum agere
 simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
 pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
 isto panno comparare. PAR. Metuo, ne me
 negligas post iudicium. VEN. Vin' iusiuran-
 dum interponam? PAR. Neutiquam: sed pro-
 mitte denuo. VEN. Recipio enimvero tibi He-
 lenam me tradituram esse uxorem, eamque por-
 ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
 fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
 omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
 pto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος di-
 cebatur. *Laeder.*

30 Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum es-
 se non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ
 αὐτὴν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἥμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. θάρρει, καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ἥμεναιον πρὸς τέτοις παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἔκῃ ἐπὶ τέτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P A R. Etiam Amorem et Himerum et Gratias adduces? V E N. Ne dubita: Potlum et Hymenaeum insuper adsumam. P A R. Quin ergo ea conditione vt trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κεις, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπερόπτικὰ καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆς ἔραν᾽ σείραν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζησθε με, μάτην πονήσετε· οὐ γάρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin, o Mercuri, qualla minitatus sit nobis Iupiter, quam superba et absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam; vos inde suspensi si detrahere me magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non

γὰρ δὴ καθελκύσσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κύσαι, ἔ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ
τᾶλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἐκ ἂν ἀρνηθεῖην· ὁμᾶ δὲ τῶν τοσάτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβρῆσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πείσθαιην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρης. ἔ γὰρ ἀσφαλές λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶει γὰρ με πρὸς
πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiuiisti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
et si terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καί, diuersus
est vsus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἄχι δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπισάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ ἂν δυνάμειν σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔπρὸ πολλῷ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηναῖ ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ζυγῶσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐνάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχιρα ὄντα, καὶν ἐδέδετο αὐτῷ κερυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιερημοσύνῃ αὐτῆς. ΕΡ. σιώπα· εὐφήμει. ἔ γὰρ ἀσφαλές ἔτε σοὶ λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκροῖν τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas, non possum reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerva seditione mota struclisque insidiis voluerunt eum vincire comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni Thetis miserrata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius. MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII. Πα-

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. **Χ**αῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;

ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς ἂν υἱὸς ἐμὸς εἴ; ΠΑΝ.

μοιχιδίος εἰμι, ἐξ ἑρωτὸς σοι γενόμενος. ΕΡΜ.

νῆ Δία; τράχῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.

ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-

την, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχνηλα,

καὶ τραγικῆ, καὶ ἔρᾶν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.

ὅσα ἂν ἀποσηκώψης εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτῆ υἱὸν,

ὦ πάτερ, ἐπονείδισον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ

σεαυ-

Panis et Mercurii.

ΠΑΝ. **S**alue, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sim ego

tuius pater? ΠΑΝ. Non tu Cyllenius et Mer-

curius: MERC. Ita sane: at quo pacto filius

meus es? ΠΑΝ. Per adulterium sum ex amo-

re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius

aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-

ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et

barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,

et cauda super nates. ΠΑΝ. Quicquid in

me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o

pater, probris ac dedecore afficis: quin potius

temet

σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς·
ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. EPM. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
μητέρα; ἤπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγώ γε;
ΠΑΝ. ἔκαίγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησεν σεαυ-
τὸν, εἶποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιά-
σω. τί δακνὼν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίην λέγω Πηνελόπην. EPM. εἶτα
τί παθῆσα ἐκείνη ἀντ' ἐμῶ τράγω σε ὁμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεδνέχων
Ἑρμῆν τὸν Μαίαις καὶ Διός. εἰ δὲ κεραιφόρος
καί.

temet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
dem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeat,
si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
sti: quid commorso digito quaeris, multumque
haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
quidem tua, inquit, ego sum Penelope Sparta-
na: at patrem scito deum habere te Mercurium
Maiae et Iouis filium: quod autem cornutus,
hirci-

καὶ τραγοσιελῆς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατήρ ὁ σός, τράγω εαυτὸν ἀπεῖκασεν, ὡς λάδοι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοῖος ἀπέβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιῆτον. ἐγὼ ἔν ὁ ἐπὶ κἀλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατήρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν ἔ καταισχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ Διόνυσος ἑδὲν ἐμῷ ἀνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ θιασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μιν, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθέ-
θένιον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. ΜΕΡC. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quorumque circa Tegeam et per
Parthé-

Θένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἄτως ἡρίσευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς τε καὶ ἄρισεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ἐννομα.

ΕΡΜ. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἦ-
δῃ; τᾷτο γάρ, οἶμαι, καλῆσί σε. ΠΑΝ. οὐ-
δαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἐκ
ἂν ἀγαπήσαιμι συνῶν μιᾷ. ΕΡΜ. ταῖς αἰξί
δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεις·
ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ
ἀπάσαις ταῖς τῷ Διονύσῃ Μαινάσι, καὶ πάνυ
σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν
ὅ, τι

thenum habeo, multum laetabere. Nuper etiam
auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi
Marathone, ut virtutis praemium attributa sit
mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas
veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin
iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomi-
ne te compellant. PAN. Neutiquam, Pater:
sum enim lascivior aliquantulum; nec conten-
tus sum una, quacum rem habeam. MERC.
Capras videlicet inis. PAN. Tu quidem irri-
des: ego vero et Echo et Pityn in eo, et
cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab
ipsis atque observor. MERC. Sein' igitur,
quid

ὅ,τι χαρίσῃ, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῶντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ Φιλο-
 Φρονεῖ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσῃς με, ἀνέον-
 τός γε τινός.

quid m'hi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? PΑN. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. ΜΕRС. Et accede ad me, et
 comitate blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρεῖς, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφές εἶναι Ἑρῶτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πριάπον, ἀνομοίους ὄντας
 τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικρὰν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΠΟΛ. Quid autem dicamus? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 undiquaque pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένως, ἀπάντων ἀρχῶν· ὁ δὲ Θῆλυς,
 καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ αὐ-
 διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
 ὁ δὲ καὶ πέρα τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.
 ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλὼν· οὐ γάρ
 ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τῶντα, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
 φοροι γεγενημένοι· ὅπως γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
 λάκις ἐκ μιᾶς γαστρός, ὁ μὲν ἀρσεν, ἡ δὲ θή-
 λεια, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
 ἡμῶς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
 τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
 τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλὼν· θεῖνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
 ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοντονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
 μάντευή, καὶ ἰατρὰ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἷον
 γὰρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mu-
 liebris, femiur, et ambigua facie; haud plane
 dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam
 ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C.
 Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
 Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
 dispares: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
 vno vtero hic masculus, illa femina, quemadmo-
 dum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos ta-
 men similes, et eadem studia tractamus, quippe
 ambo arcus vsa periti. B A C. Vsque ad arcum,
 eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
 quod Diana hospites mactet apud Scythas: tu
 autem vaticineris, et sanes aegrotos. A P. Putan-
 ne

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παροικεῦσαι, ἢν τις Ἑλλήν ἀφικηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῶ, μυσαττομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐνείνῃ ποιῶσα.

Ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοὶ διηγῆσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτὰς πᾶς μέσας νύκτας ἐπανασὰς ὁ γεινοῦς αἰδῶμαι δὲ λέγειν. Α Π. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. ποιῶτόν ἐσι. Α Π. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Α Π. εὖγε, τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, vt, si quis Graecus peruenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo nani, auersata caedes. B A C. Iure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum vt redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaeci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio fatis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. Α Ρ. Tentabat te? B A C. Rem tenes. Α Ρ. Tu autem quid ad haec? B A C. Quid aliud quam risi. Α Ρ. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε ἔτῳς ὄντα ἐπείρα, ΔΙΟ. τέ-
τε μὲν ἐν ἔνθα καὶ ἐπὶ σέ αὖν, ὦ Ἀπολλόν,
ἀγάγοι τὴν πείραν· καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομή-
της, ὡς καὶ νήφοντα αὖν σοι τὸν Πρίαπον ἐπι-
χειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἂν ἐπιχειρήσει γὰρ, ὦ Διό-
νυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam ve-
nia dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC.
Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo,
faciat periculum: tu enim formosus et comatus;
ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At ca-
vebit, Bacche, ne solliciter: habeo enim cum
coma etiam arcum.

32. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὖγε, ὅτι
μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ερμού καὶ Μαίας.

ΕΡΜ. Εἰ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν ἄρανῳ θεὸς
ἀθλιώτερος ἐμῶ; ΜΑΙ. μὴ λέγε,
ὦ ἔρ-

Mercurii et Maiæ.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo
deus inferior me? MAI. Ne dixeris,
2 2 Mer-

ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὴδεν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγῃς,
 δε τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας δασπώμενος; ἔωθεν
 μὲν γὰρ ἐξανασάντα σάειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἴτα εὐθετή-
 σάντα ἑάσαι, παρῆναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτᾶ ἀνω καὶ κάτω
 ἡμεραδρομῶντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμέ-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν
 κωνήτον 33) τῆτον οἰνοχόον ἦκειν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. M E R C. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, et errere sympo-
 sium oportet, et postquam intraui concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emetientem:
 quumque rediero adhuc pulverulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniter, ego etiam ne-
 ctar

33. Νωνήτον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, ut cum *Homer.* II. 6. 265. et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 virim auream, ut ex *Cyeli* poetis refert
Schol. Euripid. ad *Orest.* v. 1392. *Hemst.*

ταρ ἐγὼ ἐνέχρον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-
λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλάτῳ ψυχαγωγεῖν,
καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεσθῆναι τῷ δικα-
στηρίῳ. ἔ γάρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα,
ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νε-
κρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκἄτερος ἐν ἔρανῳ καὶ ἐν ᾧδε εἰσίν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα ἀκαταῖνα ποιεῖν
ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖω-
χῶνται

star infundebam. Quod autem omnium est
molestissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
vimbras deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quae de die facio, quum in palaestris verfor,
in concionibus praeconem ago, rhetoras edo-
ceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ledaе liberi alternis uterque in ego-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmena
Semelae filii, ex mulieribus misellis procrea-

χάνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος
 διακονῆμα αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἔκοντά με ἀ-
 πὸ Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὁψόμενεν ὃ, τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις
 εἰς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην / εἴτ'
 ἐκείθεν εἰς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. / καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξίωσα
 πεπεῤῥασθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δελεούμενοι.
 ΜΑΙ. Ἰα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα
 ὑπὴ-

epulantur curarum expertes : ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legauit iterum Argos, ut visitarem
 Danaen : tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopeam viderem. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam seruitutem
 seruiunt. M A. Mitte illa, fili : oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος.] Credo, Lucianum memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. Hemst.

ὑπηρεταῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν
ὥσπερ ἐπέμψθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν
Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγαῖς βραδύνων λαβοῖς·
ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρώντες.

Ita morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur,
ut missus es, propera, quantum potes, Argos.
~~deinde in Boeotiam~~, ne plagas etiam tardior ac-
cipias: nam in iram et bilem proclines sunt
qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἡλίου.

ZETΣ. Οἶα πεποιήκας, ᾧ Τιτάνων κείνῃ;
ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα,
μειρακίῳ ἀκρότῳ πιεῦσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν
κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεὶς, τὰ δὲ ὑπὸ
κρύας διαφθαρέναι ἐποίησας, πολλὸ αὐτῶν ἀπὸ
ἐπείσας πὸ πῦρ· καὶ ὅλως αὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνε-
τάραξε,

Iouis et Solis.

IVP. Qualia parasti, Titanum pessime! per-
didisti quae in terris sunt omnia,
adolescensulo insipienti concedito curru; qui
haec exussit, prope terram latus, illa frigore
corrumpi fecit, multum inde abducto igne: ut-
que paucis dicam, nihil est, quod non contur-

τάραξαι, καὶ ξυνέχου. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, εἰ δὲ
 λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἂν, ταῖς τὸν ἡμῶν
 τὸν καλὸν ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομ-
 φας. ΗΛ. ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέ-
 παινε, εἰ ἐπέισθην οὐδὲ πολλὰ ἱκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ ἂν καὶ ἡλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. ἐπὶ ἡδεις, ὅσης εἰδοῖτο ἀκρι-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐκβαίη
 τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἡγνόνεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνεχεῖν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῶτον ἐξήνεγκαν, δεξιὰ μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduerſa re de-
 ieciſſem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum reſtarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatoreſ emiſiſti. S O L.
 Peccaui, Iupiter: ſed ne acerbius feras, ſi mo-
 rem geſſi filio multum ſupplicanti: unde enim
 ſperare potui tantum fore mali? I V P. Non tu
 ſciebas, quanta indigeret accuratiōne haec reſ,
 et, ſi quis tantillum euagetur a via, aequum eſſe
 de omnibus? ignorabasne porro equorum ani-
 mos, utque deceat continere ſumma vi fraena? ſi
 quis enim relaxet, habenas aſpernantur ſtatim:
 quemadmodum videlicet iſtum quoque diſtule-
 runt nunc ad ſiniſtra, poſt paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐνκύνειον τῶ δρόμου ἐνίστατε, καὶ ἔνω
καὶ κάτω ὁλως ἐνθα ἐβέλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἐκ
εἶχεν ὅ, τι χρῆσταιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ
τῶτα ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ ἐκ ἐπίστυον αὐ-
τῶ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων,
καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασάμε-
νος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρῆ
βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ ἐς τὸ ἔνω
ἀφέν-

dum etiam in contrariam, quam quo cursus fa-
cebat, partem; tum sursum et deorsum, ac pla-
ne quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat,
quod equis faceret.

2. SOL. Isthaec equidem omnia noram, ac
propterea retinebar diu, nec committebam ipsi
mei currus agitationem. Postquam tandem in-
stans expugnauit et lacrimis, et mater Clyme-
ne vna cum eo, permisi currum vt conscende-
ret, et monendo docui, quomodo oporteret fir-
mo gradu consistere, quousque sursum im-
missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus
reprehendere licet, quod βεβηκέναι dede-
runt viae insistere, quum sit, *firmiter et recte*
gradu nixum consistere, illum corporis statum
componere, qui ab equis animosis et frenamor-
dentibus non facile turbetur. ἐσηκέναι βε-
βαιώς. Ita non tantum ἐν βεβηκέναι a
Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumi-
tur. Hemst.

ἀφέντα ὑπερνεχθῆναι, εἴτα ἐς τὸ κάταντες αὐθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγχεατῇ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφίεναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίας ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀφθῇν ἐλαύνει· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τοσέττε πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἥσθοντο ἅκ ὅντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, κατὰφρονήσαντες τῷ μεираκίῳ ἐξεστράποντο τῆς ὁδῆς, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, εἰμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυχῆς 36 λ

ἀλλὰ

missis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, et prospexerat in profundum immense patens, stupore percussus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, et gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυχῆς] Est ἀντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen

ἀλλὰ ἱκανός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καί μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΤΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἂν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· εἰς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιαῦτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκτέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ἐπόσον τῷ σὺ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδες εἶναι. ὥς' ἐκείνου μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτίτωσαν ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσον ἰκδιφρευθεῖα, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσας, καὶ αἵ χεῖροι γινέσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

3. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum verò si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγὰ missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit Lucianus, μή ἐκπέσῃ. Hemst.

γνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει. 37)· σὺ δὲ συμπή-
 ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐ-
 τῶ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυν-
 νε, ὑπαγάγων τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τού-
 των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
 ctus enim est remo eius, alteraque rotarum con-
 trita) cursum redordire subiunctis equis. Ut
 tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει.] Dederant Interpretes,
 prae dolore: parum accurate. Πάθος est
 ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitati-
 que casus. Hemst.

XXVI.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
 Κάστω ἐστὶ τῶν, ἢ πότερος ὁ Πο-
 λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἂν ἀν διακρίναιμι αὐτούς.
 EPM.

Apollinis et Mercurii.

AP. Potin ut mihi dicas, Mercuri, yter
 Castor sit horum, aut Pollux?
 nam equidem ut discernam eos, non est.
 MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὸς ἡμῶν συγγενόμενος, ἐκείνος
 Κάτωρ ἦν, ἔτος δὲ Πολυδαΐκης. ΑΠ. πῶς
 διαγινώσκεις; ἄμοιροι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἔτος μὲν,
 ὦ Ἀπαλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 γιστῶν πικτεῶν, καὶ μάλιστα, ὅπασα ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων,
 ἄτερος δὲ ἔδῃν τοιαῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
 ρὸν ἔστι, καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὦνη-
 σαις, διδάξαις τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὥς τὰ ἡμίτομον 38), καὶ
 αἰσῆς

MERC. Heri quā nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabar: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, qui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque *Carullum* vocasse pileatos fra-
 tres: figura sane pileorum dissectum per
 medium cui putamen referebat. *Hemist.*

ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ; καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥς πολλαῖς ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκῃ ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπε μοι καὶ τότε, τί δῆποτε ἐν ἅμφω ζύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τῆτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθάναι τῶν Λήδας υἱῶν, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἄτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔ ζυνετήν, ὦ Ἐρμῆ, τὴν νομὴν, εἴτε ἄδ' ὄψονται ἄτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν περὶ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. ΜΕΡC. Fraternus amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum, alterum immortalem esse, inter se diuiserunt eo pacto ipsi immortalitatem. ΑΡ. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

Θεοῖς, ὃ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὦν; πλὴν ἄλλὰ,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὃ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται,
σύ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος
ὦν, ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἡ Θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, ἔτσι δὲ τί ποιήσῃς ἡμῖν; ἡ ἀργοὶ
εὐωχήσονται, τηλικῶτος ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν-
πε ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices sit. Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu luctari docēs exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandī na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata
prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
viderint, confidere in ea naui, illaque vestros
feruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ἑσάλιοι Διάλογοι.

I.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. Καλὸν ἔρασθην, ὦ Γαλατεία, Φασί τὸν
 Σικελὸν τῆτον ποιμένα ἐπιμεμνημένα
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἔστιν, ὁποῖος ἂν ᾔ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ παῦς ὢν ἀγρίος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἷσι τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. Pulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insapire in
 te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 vnoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

1. Ἐπιμεμνημένα σοι] Commode Lucianus
 eam locutionem adhibuit, quae grauissimi
 amoris, furorisque proximi vim contineat.
 Hemst.

πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ. καὶ τὸ κάστιον αὐτοῦ
καὶ ὡς φησὶ ἀγρίον ἀμορφόν· ἐστὶν ἄνθρωπος
γάρ· ὃς τε ἀφ' αὐτοῦ ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ,
καὶ ἐνδεέστερον ὄραν, ἢ εἰδόντες· ἦσαν ΔΝ. ἔλα-
κας, ὦ Γαλατεία, ἐκ ἐρασῆς, ἀλλ' ἐρώμενον
ἔχειν τὸν Πολυφῆμον, οἷα ἐπαινέεις αὐτόν.

ΓΑ. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδίζει
κὼν κατὰ τὸ φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ
φθόνας αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτε, ἀπὸ
τῆς σκοπίας κείζοντας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος
ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτης, καθὰ μετὰ τῆς
ἑρας καὶ τῆς θαλάττης αἰγμάτων ἀπορρηγνύσθαι,
ὑμᾶς μὲν καὶ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπαισῶν
ἢ καλ-

ad formam? GAL. Neque hirtum illud eras;
et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine desti-
tuitur, est enim virile: et oculus decorat fron-
tem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.
DOR. Videre, Galatea, non amatorem; sed
amatum habere Polyphemum, prout quidem
laudas eum.

2. GAL. Haud certe amatum; verum illam
nimiam obprobriandi libidinem vestram non fero:
quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia
pascens aliquando, quantum a specula ludentes
nos videret in litore, ad inios pedes Aetnae, qua
parte inter montem et mare longe litus protendi-
tur, vos ne adspexit quidem; ego contra, ex omni-

ἢ καλλίση ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμοὶ ἐπεῖχε τὸν
ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνὰ· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξίερατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθη-
τε. ΔΩ. εἰ πομπὴν, καὶ ἐνδεῖ τὴν ὄψιν κα-
λὴ ἔδοξας, ἐπίφθορος οἶει γεγονέναι; καίτοι
τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπανεσταί εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον; καὶ τῷτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυ-
ρῷ καὶ γάλακτι. πάντα ἂν τὰ ὅμοια τέτεις ἡ-
γεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὁπότε ἂν ἐδεήσης μαθεῖν,
εἶα τυγχάνεις ἄσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρας τινὸς,
εἶποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν ἔδεν ἄλλο ἢ χροῶν λευκὴν ἀκριβοῦς· ἐν
ἐπαι-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam
mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio
enim sunt, me forma meliorem esse, et amore
dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si
pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo
te talem putas, cui inuideamus? atqui quid
aliud in te laudare potuit, quam candorem tan-
tummodo? hanc, opinor, ob causam, quod ad-
fuerit caseo et lacti: cuncta igitur his similia
ducit pulcra.

3. Ceterum vbi volueris discere, qualis tibi sit
facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fue-
rit mare, pronam in aquam despectans, contempla-
re te met ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινέϊται δὲ τὸτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ
τὸ ἐρύθθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως
λευκὴ ὁμῶς ἐραστὴν καὶ τὸτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἀν-
ῆσιν ἢν τινὰ ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ παρθμεὺς
ἐπαινεί· ὁ δὲ Πολύφημος τότε ἄλλα καὶ μου-
σικός ἐστίν.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠγάσαμεν αὐτῇ
ἀδοντος, ὁπότε ἐκώμασε πρῶν ἐπὶ σέ· Ἀφρο-
δίτη Φίλη, ὅταν ἂν τις ὑγνᾷσθαι ἔδαξε· γκαὶ
αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφῃ γυμνόν
τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχρεις ὥσπερ
ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεύρα,
καὶ δὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἀμυστον τῇ

exquisite: illud autem non laudatur; nisi eni-
tescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui
illa ego mere candida tamen amatorem vel istum
habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor,
sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus au-
tem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum
canentem, quando comessatum ibat nuper ad te:
ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis ru-
dere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium
cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi
manubria erant, quibus quum iugum addidisset,
atque alligasset nervos, quos nulla clavicula
retenderat, modulabatur agreste quiddam

καὶ ἀπώδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπῆχει· ὥς ἂν κατέχειν τὸν γέλωτα
ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾠσματι. ἡ
μὲν γὰρ Ἥχω ἂν ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλην,
ἵτω καλὸς ἄσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἡσχύνετο,
εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
γέλασεν.

Ἐφέρε δὲ ὁ ἐπίκρατος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀδύρ-
ματιον ἀρετῆς σκύλακα 2), καὶ τὸ λίσσιον αὐτῷ
προσ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum aberat, ut respondere ipsi velleret;
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

3. Imo ferebat etiam amabilis iste in vi-
tulis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀδύρματιον ἀρετῆς σκύλακα] Ἀδύρματα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀδύρματα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
sed dominae Galatae servaret. Vnum
vrsi catulum, quem in vitulis ferret, fuffi-
cere putavit *Lucianus* suos sine dubio feci-
tus auctores. Tum καὶ minus opportuno
posi.

προσεσκότα, τίς ἂν ᾤ Φθονήσειέ σοι, ὦ Γα-
λάτεια, ταιέτῃ ἐραστῇ; ΓΑΛ. ἤκ᾽ ἐν σὺ, Δωρί,
δειξὼν ἡμῶν τὸν σεαυτῆς, καὶ λῶ, δηλονότι ὄντα,
καὶ ὠδινώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπισκ-
μενον. ΔΩ. ἀλλ' ἐραστῆς μὲν ἔδειξέ μοι, οὐ-
δὲ σεμνύνομαι ἐπ' ἐραστὸς εἶναι. τοιᾶτος δέ, οἷος
ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τρα-
γὸς, ὠμοφύγος, ὡς Φασι, καὶ σιτάμενος τὰς
ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ
ἀντερωγῇ αὐτῷ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Gala-
tea, talem amatorem? G A L. Quin ergo, Do-
ri, monstra nobis tuum, formosiorē scilicet,
ac doctius canentem, quique cithara ludere ma-
lius sciat. D O R. At amator quidem nullus est
mibi; neque me amabilem esse arroganter prae
me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foe-
tidum alarum odorem spargens, tanquam hir-
cus, crudiorus, ut aiunt, et cibum capiens; qui
eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque
mutuum ames illum.

positum: scripserat Noster κατὰ τὸ λάσιον
etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphē-
mus. Prope finem dialogi cur non, κινά-
βρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τραγοὶ. Hemst.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΤΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρᾳτε ξένῃ· ὃς μεθύσας ἐξετύ-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα ταλμήςας, ὦ Πολύφημε; ΚΤ. τὸ
 μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλεις, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, εἰ δὲ πάνυ εὐφραστὴς ὢν.

ΚΤ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἀντρω, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβελεύοντας δη-
 λονότι

Cyclopi et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Vrin appellabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlysssem sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Ilio domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 sit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, insidiantes nimirum
 gregi-

λονότι ταῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύ-
 ρῃ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐναυσάμενος δ' ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρεος, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας· ἐν-
 ταῦθα ὁ πανκρηότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὔτις,
 εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πεινὴν φάρμακόν
 τι ἐγγέας, ἥδ' αὖ μὲν, καὶ εὖλοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐ-
 θύς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πίνοντι, καὶ τὸ
 σπῆλαιον αὐτὰ ἀνεσρέφωτο, καὶ ἔκ' ἔτι ὅλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἔς ὑπνον κατεσπᾶσθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὰν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γὰ
 προσέτε

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut aequum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vaserrimus il-
 le siue Vtis, siue Vlyffes, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suaue quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spectacula sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in somnum deuolurus
 sum. Ibi ille, raso ad accendendum veste, et ambusto
 A a 4 insuper,

προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνη τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον,

ΠΟ. Ὡς βλάυν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς ἐκ ἐξέθρες μεταξύ τυφλόμενος. ἀδ' ἐν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἃ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μάλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καλίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνον παρὶς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐνταλαμνέας τῷ κριῶ, ὅπως ἔχρην πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθον 3) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε

Κύκλω-

insuper, lumine me priuauit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. N.E.P. Quam tu altum obdormiuiſti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Vlyſſes autem quo pacto effugit: nam, vt mihi quidem certo perſuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C.Y.C. Imo ipſe abſtuli, vt magis eum caperem exeuntem: nam quum conſediſſem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, ſolas praetermittens oues ad paſtum, praecipiensque arieti quaecumque par erat illum facere pro me.

4. N.E.P. Intelligere mihi videor ſub iſto latentem eum clam egreſſum fuiſſe. Quin tu ceteros Cyclo-

Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθον. Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἤκου. ἐπεὶ δὲ ἤρυν-
 το τῷ ἐπιβελέοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰηθέντες με, ὥχοντο
 ἀπιδόντες. ἔτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρρα-
 τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλισα ἠγάτέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἔδ' ὁ πατήρ,
 Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. ΠΟ. θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,

si

Cyclopas quanto poteris clamore aduocasses ad-
 versum eum, CYC. Conuocaui, pater et vene-
 runt: sciscitanti autem insidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumuen-
 tum detestabilis ille decepit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habet, filii; vlciscar ipsum, ut discat,

Λα 5

quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debuerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex his, quae narras, intelligo. Vt Gronovius
 voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
ἐκείνοις scilicet *προβάτοις*: sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum *κρηῶ*, ut Homero, ca-
 ius paene verba Lucianus expressit, sit con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. *Hemst.*

εἰ καὶ πῆρωςίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
τὰ γέν τῶν πλεόντων, τὸ σῶσαι αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεσι· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, vt seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. Τί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀναιμύγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὥς ἔθος ποταμοῖς ἄπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὺ φυλάτ-
των τὸ ρεῖθρον, ἀμυγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέι-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. Quid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, vt quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ λάρδοι καὶ ἐρωδιοί; καὶ ἔδοικας ἀνακύψαι πρ, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἐστίν, ὦ Πύσειδον, ὥς μὴ ἔλεγχῃς. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειῆ, ἢ νύμφης ἐρᾷς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ἐστὶ; ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική· Ἀρεθρᾶσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauias solent et ardeae: et videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti saepius. NEP. Mulierem, Alpheae, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fluit? ALP. Insularis est Siculus: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: quapropter malim, ἢ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πρὸ σοι γῆς αὕτη ἐστὶ;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθρᾶ· sequi solet ἔτος in hoc structurae genere creberrime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἐκ ἀμορφον, ὦ Ἀλφειῖ, τὴν Ἀρέθρσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐσι, καὶ διὰ καθαρὰ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἔργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἀπιδι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πᾶ τὴν Ἀρέθρσαν εἶδες; αὐτὸς μὲν Ἀρκάς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. ΠΟ. εὐ λέγεις· χῶρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλὶχ μίγνυσσά τῃ πηγῇ, καὶ οὗ ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenistam, Alphée, Arethusam: imo enim est pellucida, puroque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Vt tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; ubi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me derines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emerleris a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, et vnā in aquam coire.

IV ΜΕΝΕ-

IV.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλ' ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φερητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλογενείης, ὅμως εἰς σῆτο ἔξω πίσεως. εἰ δέ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκνῶντα, τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. **ΠΡ.** μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. **ΜΕ.** εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γάρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινα προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς εἰδέν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. At aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile, quippe marinum; et arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si et ignis fieri possit, qui in mari habitet, id valde admiror, ac minime credo. **P R O.** Ne mireris, Menelae: nam ita res est, fio. **M E N.** Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praestigias quasdam admonere huius rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτιωσ' ἐναργῶν γένοιτο; ἂν ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς οἶδες, ἔς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπί-
 ρεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκῇ, Φαν-
 τασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπει-
 θάν πῦρ γένωμαι, προσένεγμέ μοι, ὥ γυναιό-
 τατε, τὴν χεῖρα· εἴση γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον,
 ἢ καὶ τὸ κἄεν τότε μοι πρόσσευν. ΜΕ. οὐκ
 ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὥ Πρωτεύ. ΠΡ. σὺ δέ
 μοί, Μανέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺ πέν ἐωρακέναι
 πώποτε, ἔθ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔστος εἰδέναι.
 ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πέν εἶδον· ἃ πάσχει
 δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σῆ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus
 tam manifestis resideat? non tu apertis oculis
 es contuitus, quas in formas memet ipse con-
 versum fecerim? sin fidem non habes, idque
 negotium falsum esse videtur, inanis scilicet
 quaedam species ante oculos consistens, tum
 tu, vbi ignis factus fuero, admoue mihi, vir
 fortissime, manum: probe scies; videarne so-
 lum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi
 adsit. MEM. Non tutum est hoc experimen-
 tum, o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Me-
 nelae, videris polypum vidisse nunquam, quae-
 que huius piscis sit natura, ignorare. MEN.
 Imo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
 dicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς πλεκτάνους, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάθῃ τὰς αἰσίας, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερός ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εὐκίως τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὲν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεύ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πισεύσειας, τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδόν. ἀλλὰ τὸ πρῶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit, aptaueritque acetabula, et adglutinatis haeserit cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil diversus, proptereaque nec conspicuus, sed plane similis isti lapidi. MEN. Ista narrant: tantum autem illud multo est incredibilius, Proten. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsis oculis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, αἶα ἐπαίησεν
 ἡ Ἐρίς παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θέττω-
 λίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπό-
 σιον; ΓΑ. ἔ ξυνεισιώμην υμῖν ἐγώ γε· ὁ γὰρ Πο-
 σειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκίμαντον ἐν
 τρυφῇ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἐνέπαίη-
 σεν ἡ Ἐρίς μὴ παρῆσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πη-
 λεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παραπτεμφθέν-
 τες. ἡ Ἐρίς δ' ἐν τρυφῇ λαθῆσα πάντας, ἐδυ-
 νήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ
 κροτάν-

Panopes et Galenes.

ΠΑΝ. Vidistin, Galene, heri, qualia designa-
 rit Eris inter cenam in Thessalia,
 quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium?
 ΓΑΛ. Equidem, haud vna vobiscum fui. Ne-
 ptunus enim iussit me, Panope, nullis fluctibus
 agitarum ac tranquillum interea servare pela-
 gus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?
 ΠΑΝ. Thetis et Peleus abierant in thalamum
 ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris in-
 terim clam omnibus (poterat autem facillime,
 dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii
 vel

κροτάντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνικιθαρίζοντι, ἢ ταῖς
Μέσαις ἀδέσαις προσεχόντων τὸν νῆν, ἐνέβα-
λεν εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυ-
σῆν ὄλον, ᾧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑ-
ΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῷτο, ὥσ-
περ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἐνθα Ἦσα τε, καὶ Ἀφρο-
δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο.

Καίπειδ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ
γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπή-
σαμεν· τί γὰρ εἶδει ποιεῖν, ἐκείνων παρεσῶν;
αἱ δὲ ἀντεποιᾶντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ
μῆλον ἠξίαν. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσκησεν αὐ-
τὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρὸςχώρησε τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, φησι, περὶ
τῶτο.

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiherent animū, impulit in conuiuium malum quam pulcerrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum: PVLGRA ACCIPIAT: id autem prouolutum quasi de industria peruenit vbi Iuno, Venus et Minerva decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereïdes conticui-
mus: quid enim oportebat facere, Deabus prae-
sentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suum-
que esse malum contendebant: quin etiam, nisi
Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset.
Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudiciū non

τάτου (καίτοι ἐκεῖνα αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν)
 ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμῃ παῖδα·
 ὅς οἱδὲ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτῆς κρῖναι κακῶς. ΓΑ. τί
 ἐν αἰθέρα, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι,
 ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἤξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι Φημί, ἐκ ἄλλῃ κρατήσῃ, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μὴ τι πάνυ ὁ δαιτυμένης
 ἀμβλυώτῃ.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe nouerit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegans specta-
 tor; neque is profecto iudicauerit male. GAL.
 Quid ergo Deae, Panope? PAN. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. GAL. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται καὶ ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμεινεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκείνῃ θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνη τῆνομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτὰρ ἐῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἄρυσσόμενας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἄσκησιν εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **A**d Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcerrima: haud equidem scio formosiores me puellam vidisse. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Nequaquam: sed Danae istius filia, una quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciendum instituit, atque etiam nutrit aquam hauristas: ad cetera porro ministeria condocescit, ut impigrae sint.

Bb 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν ἔτιω τὴν
 ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδί-
 ψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθα· ὥς ἀνάγκη αἰ-
 ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἔμετρίως μὲ διατά-
 ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥς ἴωμεν ἐπὶ
 αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφο-
 ρίας, καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἔσιν ἰῶσα
 εἰς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἔκῃν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τᾷτο
 μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς
 ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν·
 σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφινὰ μοι τινὰ τῶν ὠκείων
 τραά-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis
 ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulo-
 sum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est
 semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Tri-
 ton, mediocriter me conturbasti, quum perse-
 cutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-
 eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tem-
 pus est aquationis; et fere, ni fallor, in media
 versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iun-
 ge currum: aut illud quidem longam habet mo-
 ram, subdere equos iugo, et currum apparare:
 quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velo-
 cioribus

6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi
 in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur,
 perquam est familiaris, et in Nostro fre-
 quens. Hemst.

παράσησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτῷ τάχι-
 σα. ΤΡ. ἰδὲ σοι ἔτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος.
 ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου,
 ὦ Τρίτων. καὶ παιδὴ πάρεσμεν εἰς τὴν Λέρνην,
 ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα πα, σὺ δ' ἀποσκοπεῖ
 ὅπουτ' ἂν αἰσθῇ προσιῆσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
 σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὥραία παρθέ-
 νος· ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐσιν. ΑΜ. ἀνθρω-
 πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδισὴς
 εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῷ θεῷ ἐπι-
 πεμφθῆναι· ὥς ἐβοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
 σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐσὶ. ΑΜ.
 τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἀνθρωπε,
 καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
 har celerrime. ΤΡΙ. Ecce tibi istum delphino-
 rum ocysimum. ΝΕΡ. Bene: auehamur; tu
 vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
 rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
 tu prospecta; quumque senseris aduentantem
 illam. ΤΡΙ. Haec ipsa tibi prope adest.

3 ΝΕΡ. Pulcra, Triton, et florens virgo:
 omnino comprehendenda nobis est. ΑΜΥ. Mi
 homo, quo me correptam ducis? plagiarus es,
 et videris in nos ab Aegypto patruo immisus es-
 se: quare inuocabo patrem. ΤΡΙ. Tace, Amy-
 mone: Neptunus hic est. ΑΜΥ. Quid mihi
 Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
πνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσῃ. ΠΟ. Θάρρει,
ἔδὲν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
τρικίνῃ τὴν πέτρην πλησίον τῆς κλύσματος·
καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν
ἔχῃ ὑδροφορήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
NEP. Bonum animum habe: nullum incom-
modum patieris: imo etiam fontem tui nomi-
nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
rorumque sola non feres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκόρησεν ἀλὰς ἐρωτι; ZE.
ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuuentam, quam
per pelagus in Aegyptum Mercurius
ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ita
est, Note: neque tunc tamen erat iuuenta, sed
filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῆτο εἰς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐς ἃν διανήξηται, ὥς ἀποτεκῆσαι ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θεραπευτέα τοιγαρὲν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γέ οὔσα· νῆ Δία εὐνᾶσέρεα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕ.

filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione feruida, quod vehementer videret amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transnarit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ. Omnino, Note: et praeerit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcumque nostrum voluerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

B b 4

ΖΕΡ.

ZE. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅρῳ ὅπως ἀνέτι μὲν τετραποδισί βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐθις ἐποίησε; NO. παράδοξα γὰρ ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρα, καὶ διχῆλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίᾳ κυνοπρόσωπος γεγένηται; ZE. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ZEP. Profecto: magis enim benenola nobis ita reddatur. At ecce iam traierit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ZEP. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciundum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάν-
 θρωποὶ ἔσε' καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς
 Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἴσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
 δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-
 τρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τῶτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίνα-
 ρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεΐδες κα-
 κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ
 θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ
 ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
 νόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
 ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper
 amantes sitis hominum; etenim olim
 Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum,
 quum a Scironiis saxis cum matre incideret in
 mare; tuque nunc citharoedum illum ex Me-
 thymna postquam dorso subleuasses cum ipso
 habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taena-
 rum, neque neglexisti male nautarum scelere per-
 euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si homini-
 bus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pi-
 sces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
 B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χει-
ρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο.
πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τέτον ἐγένετο,
ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαί, ἔχκισεν αὐτῷ,
καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ.
ὁ δὲ πλετήσας παρὰ τῷ τυράννου ἐπιθύμησε,
πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξα-
σθαι τὸν πλεῖτον καὶ ἐπιβάς πορθεμεῖς τινὸς
κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυ-
σόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον
ἐγένοντο, ἐπιβηλεύεσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει)
ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν
ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutauit,
quum decuisset in potestatem redigere tantum,
quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad
Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo,
et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc
autem nactum a tyranno diuitias desiderium ce-
pit domum redeundi Methymnam ad ostentan-
das opes. Quare conscensa vectoria navicula
maleficorum hominum, ut prae se tulit multum
ferre se auri et argenti, vbi medium Aegaeum te-
tigerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (au-
scultabam enim omnia adnatans nauigio) quando-
quidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatu
sumto,

ἀναλαμβάντα με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἐκόντα εἰσατε εἶψαί ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθνήσκων. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξηνξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς Φιλομυσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδεδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

sumto, decantatoque lessa sponte finite me proiicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indurus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enataui ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te ob studium illud musices; dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν γενὸν τέτο, εἰς δ' ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Fretum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellepontus ab ea voce-

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβῆσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπώνυμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεῖμεν γὰρ αὐτὴν οἰκτιζα ὑπὸ τῆς μητρυῖας πεπονδυῖαν. ΠΟ. τῶτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτῃ, εἰ θέμις. εἰδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα περὶ κείσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ, ἀλλ' ἔπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον εἰ μικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄνδρα τῷ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα

vocetur: cadaver autem vos, Nereïdes, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miseranda fuit a nouerca passa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem et Ino patietur, praicepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeter-

ea si-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῇ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχρην ἔτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτῃ, ἐκ ἀξίον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἔχειται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβῆσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχνεῖς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ ἰληγγιά-
σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praebeuit illi mammas Ino.

2. NEP. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NEP. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum inscendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obtupefacta, aestuque simul aëris correpta,
et ver-

7. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ἔχασθαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὲν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῷ κριῶ, ὧν τέως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἐκῆν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiavit *Gracius*,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aëris*, qui spiritum delica-
tulae virginis interceptit eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerrimo
proueheretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lesfacto θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, Φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγσι, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλγυιάσασα] Σκοτοδινῶσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν ζρόφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τῆτο τὸ
πάθος καλῶσιν ἰλγγον. Interp. *Aristophan.*
Acharn. Bourdel.

ἄκῃν ἔχρῃν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτέσῃ; ΠΟ. ἔχρῃν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum multo Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβχίως μένειν, σπρίξας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γάρ τι αὐτῆς. ΠΟ. πεπράχεται τῷτο, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρῆξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Sicilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam, ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem profer, et fac iam ut conspicua in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis radicibus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebebit ipsi usum in lucemeducta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέσσα; IP. τὴν Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔρᾶνός ἐντακεῖν; εἰ δὲ
μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἔκ' ἂν ὑποδέξα-
σθαι δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πό-
σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
δοχήν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἄφανής γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. σῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι
αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποΦέρε, ἀλλὰ
βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορσθεύ-
σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Contiste, insula,
atque emerge iterum ex profundo, nec por-
ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
vehite

σας τε τὴν Λητώ· ἐς αὐτήν· καὶ γαλήνῃ ἅπαν-
τα ἔστα. τοῦ δράκοντα δέ, ὃς νῦν ἐξοίσει αὐ-
τὴν Φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτί-
κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπαγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἡμέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

velite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, vlciscentur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσέν μιν τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τῆτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἩΦαιστος. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δέ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΞΑΝ. **R**ecipe me, Mare, gratia passum; re-
stingue mea vulnera. MAR. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΞΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferreo. MAR. Quam vero ob causam
C c tibi

βαλε τὸ πῦρ· Ἐ. Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδας·
ἐπεὶ γὰρ Φρυγῶντα τὰς Φρύγας ἰκτευσας, ὃδ'
ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν
ἀπέφραττε μοι τὸν ῥῆν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίους
ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπο-
σχοίτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ ἩΦαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον
πρῶν, πᾶν ἄσπον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον
ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἰποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλ-
θέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυ-
ρίκας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθῦς,
καὶ τὰς ἐγγέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερναχλά-
σαι ποιήσας μικρῶ δειν, ὅλον ξηρὸν εἰργασαι.
ὁρᾷς δ' ἔν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκαυμάτων.

Θ. Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis :
quum enim occidentem Phrygas supplex adi-
rem, atque ille tamen iram non remitteret, quin
etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, mi-
seratus infelices irrui tanquam vndis mersurus,
quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ihi tum Vulcanus (forte enim propius ad-
erat) quantum, credo, habebat ignis, et quod-
cumque in Aetna, et sicubi vspiam collecto, im-
perum in me fecit, incenditque vlnos ac myricas:
tum quoque affluit infelicissimos pisces et an-
guillas: ipsum vero me quum efferuescisset, pa-
rum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides
igitur, quomodo sum adfectus ab istis incendii notis.

M A R.

ΘΑ. Θολερός 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ,
ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
θε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἐκ αἰδουσαίης
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. ΞΑ. ἐκ εἰδὲς ἂν ἐλεῆσαι
γείτονας ὄντας τὰς Φρύγας; ΘΑ. τὸν Ἡφαιστον
δὲ ἐκ εἰδὲς ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλ-
λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
par erat: sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais,
ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
ergo misericordia tangi vicinorum meorum
Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
filius.

9. Θολερός] Nihil prius in mentem veniat,
quam Θολερός et θερμός, scilicet διακεί-
σαι. quia praecessit διακείμαι. Mox ἐπὶ
τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
manifesto discrevit Θαλατταν et Θέτιν,
cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
gnati υἱόνον. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τὶ δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλλίστην,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῷ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 Φος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνοσ δ' ἔνευξ, ὦ
 ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλλίστην ἔσαν ἐπαρ-
 θένευεν, εἰς χαλκὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν
 εἰτά

Doridis et Theridis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, ubi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, ut intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem servabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς καὶ ἔχω εἰπεῖν· φασὶ δ' εἶναι τὸν Δία, χρυσὸν γινόμενον, ῥυθῆναι διὰ τῆς ὀρόφης ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γυνέσθαι τῆτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἀγρίως τις καὶ ζηλότυπος γέρον, ἡγανάκτησε· καὶ ὑπὸ τίνος μοιχεῦσθαι οἴθεῖς αὐτὴν ἀμβάλλει εἰς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετακνύων.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὅπῃτε καθίετο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσῆκα, ὦ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν κηταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητέτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιπον ὅν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.

ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse per tactum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, grauida sit facta. Hoc quum sensisset pater, ferus aliquis et aemulatione feruidus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis auo ostendens illum pulcerrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπίμπλαμαι αὐθις τὰς ὀφθαλμούς· δακρύων,
μνημονεύεσα αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύσαι ἐποίη-
σας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· νήχου-
ται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτός ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶν-
τας αὐτὰς φυλάττεσα. ΔΩ. τί ἔν ἔχ' σῶ-
ζομεν αὐτήν, ταῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβλαῖσαι ἐς
τα δίπτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
σώσασσι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτή, μήτε τὸ
παιδίον ἔτις ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.
DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
seruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam serua-
bunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
mosus.

XIII.

Ποσειδῶνας καὶ Ἐνιπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληδες· ὑπελθὼν με τὴν ἐρωμένην, εὐκασθεὶς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ἔστο ὑπ' ἐμῶ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κ' ὀρηξέτω καλῆς Φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τῆ ἐρώτος, ὑπερβώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς αἰλύνουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λεομένη ἐνίοτε, σὺ χετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτε παρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me haec se fuſſe paſſam; ideoque praebebat ſeſe. NEP. Etenim, Enipeu, ſaſtoſus eras et tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, per-euntem amore deſpiceres, atque etiam laetare-ris aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas mœſta oberrabat, atque ingreſſa imo et ſe la-vans aliquando, optabat te potiri: tu vero ſaſtidioſum te gerebas erga illam

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῆτο ἔχρην σε προαρπάσαι
τὸν ἔρωτα, καὶ καθυπακρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ
Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν
Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην αὔσαν. ΠΟ. ὁψὲ ζυλοτυ-
πείς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ
Τυρῶ δὲ ἔδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σὲ διακεκορῆσθαι. ΕΝ. ἔμεινεν· ἔφη γὰρ ἀ-
πιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλις ἐλύ-
πησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῆτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ
ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότῃ, καὶ περιζήσας παρφυ-
ρὸν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα, συνῆ-
σθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμῇ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἐκ ἔθε-
λεις, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? propterea ne oportebat
te praeripere meum amorem, et simulare Eni-
pei personam pro Neptuno, doloque circumue-
nire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero
nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali conti-
git, quum putabat virginitatem suam a te immi-
nui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum
abires, te Neptunum esse; quod et maximum
in modum illam pupugit: ea quoque in me in-
iuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia
tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat vna, rem haberes cum puella
pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῆ Κηφείως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἅτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
 προσέειπεν τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχή-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἄλλ' ἴσε,
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσεύα, τὸ τῆς Δα-
 νῆος παιδίον, δ' μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
 ἐμβληθέν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῆς μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, οἰκτείραςα αὐτὰς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laesit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. A quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
 tus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum miserrae. ΙΡΗ. Noui, quem dicas:
 credibile est eum iam iuuenem esse, ac valde

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. ἕτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσθαι ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἔχρην.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐξάλη μὲν ἕτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα παῖτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλες συμμάχους ἦγον; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῆς αἰέρος ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦμεν, ὅπτε διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἷμαί, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδύσης τὴν κεφαλὴν ὥχετο ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδίων; ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspectu. TRI. Hic interfecit cetum. I P H. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. TRI. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant. I P H. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. T R I. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. I P H. Quo tandem pacto conspiciens? eas

ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ δὲ ἂν ἴδῃ, καὶ ἔτ' ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. TP. ἢ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσθαι· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγμένου
 αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 Φέα ὕπερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἰωὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιμβάσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρῳ, παρέσχεν
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδέσης· εἶτα λαβό-
 μενος

eas enim intueri nefas est: sin; quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerua clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerua, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὲ] Infernit haec particula re-
 perendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἔν, γὰρ. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisa series
 ἀνακολληθῆσαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιμβάσης· quod verbum ut nusquam
 reperiatur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιμβάσης *Nostro* satis fre-
 quens. *Hemst.*

μενος τῇ λαίᾳ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα,
τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφα-
λὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς
ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιο-
πίαν ἐγένετο, ἦδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾳ
τὴν Ἀνδρομέδαν προσκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας
τροβλητῆος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
ᾧ θεοί, καθευδόμεναι τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πο-
λὺ ἀνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον,
ὀκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνερῶτα τὴν αἰτίαν
τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλγος ἔρωτι,
ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέ-
γνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὸν,
ὥς καταπιούμενον, τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιω-
ρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imagi-
nem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput,
et ante quam expergerent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethio-
piam accessit, iam prope terram volans Andro-
medam conspicatur expositam in petra quadam
prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii!
demissis capillis, seminudam multum infra mam-
mas: ille primum, miseratus fortunam eius,
sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore
captus (oportebat enim seruari puellam) opem
ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde
terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, su-
perne

ρηθείς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρκην,
 αἷ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεκνὺς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γυνὴ,
 καὶ πέπηγεν αὐτᾶ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μεδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου,
 ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴ
 κατιῆσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ἔσης. καὶ
 νῦν γαμεῖ ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν εἰς
 Ἄργος· ὥς ἀντὶ θανάτου γάμον ἔ τὸν τυχόν-
 τα εὔρετο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθο-
 μαί· τί γὰρ ἢ πᾶς ἡδίνει ἡμᾶς, εἴ τι ἢ μήτης
 ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
 habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
 Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde
 cerus igitur interiit, et obriguerunt eius plerae-
 que partes, quae quidem viderant Medusam.
 Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
 cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
 tem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat
 in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
 adeo ut pro morte Andromeda connubium non
 vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
 ctum est, grauiter fero: nam quid puella noce-
 bat nobis, si quid mater superbius aliquando lo-
 quebatur, viderique volebat forma nos anteire?

DOR.

ΔΩ. ὅτι ἔτῳς ἀνῆλθον ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μη-
τρὶ γε ἔσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα; ὦ Δω-
ρι, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, Φο-
βηθεῖτα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἄν τῳ γάμῳ.

DOR. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
pe mater. NER. Ne ultra meminerimus, o Do-
ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
πεςέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἃφ'

ἔ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-

πὴν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου

θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰσγα-

ζόμεν· ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,

ἣσα παρὰ τὴν χώρας· ἐδὲν ἂν οἶδα, ὦν λέ-

γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟ. ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. Nunquam equidem pompam magnifi-
centiorem vidi in mari, ex quo sum

et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.

Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut

quinam erant, qui ducerent? ZEP. Incundis-

simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in

posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-

ram nauabam: imo etiam flando percurri par-

tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-

gionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis. ZEP.

At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-

ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.

De

ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. ΝΟ. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός, τῷτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπισάμην. ΖΕ. ἐκὼν τὸν μὲν ἐρωτᾷς· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἄλυσαι.

Ἡ μὲν Εὐρώπῃ κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβῆσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ ἐμύσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐτῷ, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερός. ἐσχίρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδισον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατ-

De illa ipsa 'narrabo tibi. NOT. Num hoc, Iouem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumptis comitibus: ibi Iuppiter, tauro, quum se adsimilasset, una ludebat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scito intornis, et vultu placido: lascivius ergo subsistabat in titore, muliebaturque suavissime; sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, cum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festina-

θάλατταν Φέρον αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών·
 ἢ δὲ πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πρᾶγματι, τῇ λαϊῷ
 μὲν εἶχετο τῷ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι ΙΙ)·
 τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

ΝΟ. Ἦδὺ τῷτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
 καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, Φέροντα τὴν
 ἀγαπωμένην. Ζ Ε. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
 ἡδίων παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα
 εὐθύς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
 σπασαμένη λείαν παρδείχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
 πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
 ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeua ap-
 prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
 agitatum peplum continebat.

3. ΝΟΤ. Iucundum illud spectaculum, Ze-
 phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
 portantemque dilectam. Ζ ΕΡ. Imo quae post-
 ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
 pelagus statim fluctibus vacauit, flustroque ad
 se attracto laeue sedatumque se praebeuit: nos
 autem

ΙΙ. Ἀπολισθάνοι.] Quanquam omnes edi-
 tiones seruent, neque huic verbo lex for-
 mandi aduersetur, vsus tamen poscit ἀπο-
 λισθαίνοι. Hamst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, εἰδὲν ἄλλο ἢ θνατῶν
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολυθῶμεν· ἔρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τὴν
θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψαύειν τῷ ὕδατος, ἡμέμενας τὰς δᾶδας φέρον-
τες, ἥδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροτῶσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν
παῦ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quae fiebant, adsectaba-
mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
bant simul hymenaeum: Nereides vero emer-
sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
minudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
ptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd.
παρηκολυθῶμενοι· quae quidem scribendi
ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
nunquam fere, quin vel manu exarati li-
bri, vel vulgati discrepent; nam longe est
visitatus πετόμενος, quam πετώμενος, πέ-
τεσθαι, quam πετᾶσθαι. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχρυσήμενην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθῶς, προσδοικορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάττασαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτ' ἔκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἀντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίσαστο γὰρ ἦδη, ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπέσόντες, ἄλλος ἄλλο τῷ πελάγῳ μέρος διεκυμαίνον-

ptunus quidem consenso curru, adfidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spondae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς θεας.
 ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλαναις
 ἀνθρώπους ἐώρων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
 culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
 nigros homines videbam.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucasus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	248
Cupidinis et Iouis	251
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Deorum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Malae	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae	368
Cyclopis et Neptuni	374
Alphei et Neptuni	378
Menelai et Protei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.